

Giới thiệu Đa Nhân Cách - Trịnh Trang

Lâm Lạc Vân trong truyện Đa Nhân Cách của tác giả Trịnh Trang nhờ có sự bảo hộ của gia đình mình, mà trở thành người sống sót duy nhất trong vụ thảm sát kinh hoàng năm xưa. Cô được nhận nuôi vào một gia đình khác năm 6 tuổi, nhưng cũng từ đây. Bên trong con người cô xuất hiện một mặt khác thay đổi. Đó chính là Lâm Tích Nhĩ, chị gái của cô. Một Lạc Vân ngây thơ trong sáng, hoạt bát, đáng yêu. Một Tích Nhĩ âm thầm lạnh nhạt, luôn giữ mối hận thù năm xưa, trực chờ ngày trả thù, cũng sống trên một cơ thể. Một Phạm Thiên Phong là con của kẻ thù, quyết tâm chống lại ba ruột của mình vì cô. Một Trần Tử Dương luôn quan tâm cô hết mực và là người duy nhất biết được căn bệnh đa nhân cách của cô. Và một Hoàng Vũ, kẻ đã xuống tay giết chết chị gái cô năm xưa trước mặt cô. Câu chuyện giữa bọn họ sẽ tiếp diễn như thế nào, xin mời các bạn đón đọc truyện teen mới nhất từ Trịnh Trang nhé.

Bạn đang đọc truyện *Đa Nhân Cách - Trịnh Trang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Quá Khứ Đen Tối

Cuộc sống là một bức tranh muôn màu, muôn vẻ. Con người, lại là thứ tạo ra linh hồn cho bức tranh đó. Nhưng khi trong một con người lại có những cá tính tách biệt, đấu đá lẫn nhau, liệu bức tranh về cuộc sống, có còn được nguyên vẹn?

Chương 1: Quá khứ đen tối

“Tích Nhĩ. Lạc Vân, các con mau chạy đi!”

Trong phút chốc, ngôi biệt thự chìm trong biển lửa. Người đàn bà xách hai đứa bé chạy ra ngoài phòng khách. Gương mặt cả ba đầy nước mắt. Hai đứa nhỏ meo meo kêu lên từng đợt:

“Ba mẹ ơi... Huhuhu”

Người đàn bà đau lòng ôm hai đứa con của mình vào lòng, xoa đầu đứa lớn hơn, nói:

“Tích Nhĩ. Con mau đưa em gái con rời khỏi nơi này. Nhớ lời mẹ, tìm đến địa chỉ này”

Bà nhanh chóng nhét tờ giấy vào tay Tích Nhĩ. Tích Nhĩ meo meo:

“Mẹ, vậy còn mẹ?”

Bà lau nước mắt, mỉm cười với hai cô con gái:

“Các con ngoan, ba con đang chờ mẹ. Mẹ đi đón ba con về. Nhớ một điều. Ba mẹ mãi mãi ở bên hai con. Bảo bối, mẹ yêu các con”

Bà ôm hai đứa bé vào lòng lần cuối. Sau đó nhanh chóng buông hai đứa ra, hét to:

“Tích Nhĩ! Đi đi, đưa em gái con đi!”

Cô bé 10 tuổi khóc lóc quay lưng nắm tay em gái kéo đi thật nhanh. Người đàn bà cũng nhanh chóng quay lưng chạy lên lầu. Trong ký ức của cô vẫn còn nhớ rõ. Lúc ấy, chị gái kéo tay cô chạy đi. Chạy ra ngoài, khỏi căn nhà đó. Tưởng rằng thoát được, tưởng rằng đã được an toàn. Nhưng cũng không ngờ tới. Bên ngoài có người túc trực. Trực chờ hai người cô chạy ra ngoài. Tên đó, có một vết sẹo trên nhö bên thái dương. Mặt mũi cộc cằn thô lỗ. Nhìn cô và chị gái bằng ánh mắt tà ác. Lâm Tích Nhĩ nắm chặt tay cô, đứng đằng trước che chắn cho cô, nói:

“Các người muốn làm gì?”

Hắn ta cong khốe môi lên, thật nhẹ nhàng đi tới, trên tay cầm cây đao thật dài:

“Đừng sợ, chỉ cần một nhát là xong thôi. Chú sẽ thật nhẹ nhàng, rất nhanh, sẽ không đau đâu”

Ngay sau đó, tên đó chém một nhát lên lưng cô, Lạc Vân ngã xuống. Tích Nhĩ ngã đè lên người cô. Cả thân hình chị, che chắn cho cô. Tên đó tàn nhẫn chém từng nhát lên người chị gái. Vừa chém, vừa nói:

“Ai nói cha mẹ chúng mày phản bội đại ca tao. Như vậy, chúng mày phải trả giá. Hahaha...”

Cô vừa kinh sợ, vừa đau, khóc lên từng đợt. Chị gái Tích Nhĩ lúc đó ghé vào tai cô, thì thầm:

“Lạc Vân. Yên lặng, nhắm mắt lại, đừng cử động, đừng khóc. Chị sẽ bảo vệ em, sẽ bảo vệ em”

Cô im lặng, cố làm theo lời chị nói. Hắn ta nhìn vào, nghĩ cả hai đã chết nên bỏ đi. Ngày hôm đó, tất cả ra đi. Ba, mẹ, chị gái mà cô yêu nhất, đã bỏ lại cô một mình.

Bạn đang đọc truyện *Đa Nhân Cách - Trịnh Trang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Lâm Lạc Vân

Hôm nay, trên đường A, phát hiện một ngôi nhà cháy lớn. Xét theo tình hình khám nghiệm tử thi có ba xác chết. Một nam, một nữ, và một đứa bé chừng 10 tuổi. Theo thông tin cho biết, người nam và nữ đều là người của tập đoàn Phạm Thị. Về vấn đề này, chúng tôi đã cho phỏng vấn giám đốc của Phạm Thị, ông nói rằng:

“Tôi rất hối tiếc cho hai nhân viên ưu tú này của công ty, chúng tôi sẽ đến viếng gia đình họ vào chiều nay, vừa hứa rằng sẽ giúp đỡ họ hết mức có thể”

Trong phòng, người đàn ông tầm 35, nắm chặt quyền báo trên tay. Về mặt đây tức giận:

“Khốn kiếp! Làm ăn kiểu gì mà còn thiếu một đứa hả?! Sao chỉ có một đứa! Đứa còn lại đâu! Đâu rồi! Hả?”

Ông ta tức giận, vò nát quyền báo ném vào tên áo đen có vết sẹo bên thái dương đang đứng đó. Hắn cúi đầu:

“Xin lỗi chủ tịch. Là do tôi sơ suất! Tôi nhất định sẽ cho người xử lí ổn thỏa”

Ông ta gật đầu:

“Hoàng Vũ. Nhất định, bằng mọi giá, phải tìm được con bé đó. Lâm Lạc Vân”

Bạn đang đọc truyện *Đa Nhân Cách - Trịnh Trang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Lâm Tích Nhĩ

Lâm Lạc Vân không được đưa vào trong cô nhi viện, là người qua đường thấy cô, nên đã đưa cô về cứu chữa. Cô ở trong nhà này cũng đã được 1 tuần, vết thương trên lưng cũng dần được khôi phục. Trong nhà này, có cậu con trai bằng tuổi với cô lúc nào cũng tí tởm bên tai cô. Hai người chơi rất thân, cậu bé thường đến phòng kể chuyện ở lớp cho cô nghe, rồi họ cùng chơi oản tù xì, đọc truyện tranh. Cậu bé gọi cô bằng Tiểu Vân- đám mây nhỏ, còn cô gọi cậu bé là Tử Dương theo tên của cậu là Trần Tử Dương. Cậu bé này chỉ sống với mẹ. Mẹ cậu ấy là người rất hiền lành, tốt bụng. Bà xem cô như con gái, khiến cho Lạc Vân rất cảm động, chuyện có lẽ đã yên bình như thế. Lâm Lạc Vân trở thành con gái nhà họ. Cho đến một buổi tối. Trần Tử Dương vào trong phòng cô bé chơi như mọi ngày, nhưng vào lúc này, khi cậu thấy phòng cô bé tối om, cậu đã thấy hơi kì lạ. Lạc Vân vốn sợ bóng tối. Cho dù đi ngủ, cũng phải bật đèn ngủ để ngủ. Nhưng hôm nay, cả căn phòng lại tối om như vậy. Cậu bước vào trong, bật điện lên, thấp sáng cả căn phòng, Lâm Lạc Vân ngồi ở bàn học, âm thầm đọc sách. Cậu bé đi tới:

“Tiểu Vân. Sao bạn không bật điện lên?”

Lâm Lạc Vân vẫn ngồi đó, không trả lời. Trần Tử Dương hơi có chút sợ, đi lại gần vỗ vào vai cô mấy cái, cô vẫn không trả lời. Trần Tử Dương kinh sợ, gọi to:

“Mẹ ơi, mẹ xem! Lạc Vân bị làm sao này!”

Người đàn bà trung niên 30 tuổi chạy vào trong:

“Tử Dương, sao vậy?”

Trần Tử Dương chỉ tay về phía Lạc Vân đang âm thầm đọc sách. Bà cúi người xuống, xoay người cô bé lại:

“Lạc Vân, con làm sao vậy? Thấy không thoải mái chỗ nào à?”

Lạc Vân quay lại, chỉ âm thầm nói ra ba chữ:

“Lâm Tích Nhĩ”

Bà ấy thoáng chút ngạc nhiên, sau đó ôm cô vào lòng:

“Được. Từ giờ con sẽ là Tích Nhĩ. Tên con sẽ là Trần Tích Nhĩ”

Bạn đang đọc truyện *Đa Nhân Cách - Trịnh Trang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Trần Tử Dương

10 năm sau...

Trên đường lớn, giữa những cánh đồng quê trải dài bát ngát, hai cô cậu học trò đua nhau đạp xe, tiếng cười khúc khích trong sáng phát ra từ hai người, khiến các bác nông dân đang làm vườn giữa hè phải ngẩng đầu lên vẫy tay chào:

“Tử Dương! Tích Nhĩ. Vừa đi học về đấy à?”

Cả hai cùng đồng thanh trả lời lại:

“Vâng ạ!”

Bọn họ tiếp tục đạp xe song song. Đi thẳng về nhà, hai người cùng nhau chạy vào nhà, cất tiếng gọi to:

“Con chào mẹ”

Sau đó, cả hai cùng lao lên lầu, trên bếp vọng ra tiếng của một người phụ nữ:

“Các con mau thay quần áo rồi xuống ăn cơm”

“Vâng!”

Trần Tử Dương và Lâm Tích Nhĩ lên trên lầu thì mới chia ra mỗi người một phòng. Trần Tử Dương thay đồ xong, thì mới đi tới gõ cửa phòng của Trần Tích Nhĩ:

“Tích Nhĩ. Em thay đồ xong chưa?”

Trong phòng không có tiếng trả lời, Trần Tử Dương gõ cửa lần hai:

“Tích Nhĩ. Mau lên, mẹ đang dục kìa”

Trong phòng vẫn không có tiếng động nào. Trần Tử Dương lo lắng, đập đập cửa:

“Tích Nhĩ! Em có làm sao không?”

Cánh cửa kia mở ra, Trần Tích Nhĩ với gương mặt thâm trầm đứng đó nhìn Trần Tử Dương. Trần Tử Dương lập tức tỏ vẻ kinh sợ, lùi về sau một bước:

“Tích Nhĩ. Cô lại xuất hiện?”

Bạn đang đọc truyện *Đa Nhân Cách - Trịnh Trang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Lo Lắng. (Chúc Mừng Năm Mới)

Ở thì, nhân dịp đầu năm tết đến, cx xin kính chúc các độc giả thân yêu một năm mới vui vẻ, hạnh phúc, tràn ngập niềm vui. Mà sang năm mới nhớ ủng hộ cho truyện ta nhiều vô nha! Yêu nấy cung nhiều lắm lun á. Moa moa, hôn gió cây coi.

Nhắc nhở luôn: Năm mới, 30, mừng 1,2,3. Ta ko ra chương dc, nên đành để hôm nay ra ba chương ms luôn nha.

*****

Trần Từ Dương ngồi trên ghế sofa, ngắm nhìn em gái đang gọt táo. Gương mặt hạt dưa với mái tóc ngang vai lưng thiện như đã in sâu vào tâm trí của cậu, vậy mà vừa nãy, cậu lại trông thấy một mặt âm thầm đáng sợ của Trần Tích Nhĩ. Cậu vô cùng lo lắng, tuy đạo gần đây, số lần xuất hiện và thời gian xuất hiện của Tích Nhĩ kia ngắn hơn, và ít hơn, nhưng cũng không thể đoán trước được, khi nào cô ta lại xuất hiện lần nữa. Mỗi khi xuất hiện, liệu có gây ra hậu quả gì ảnh hưởng đến Tích Nhĩ hay không? Trần Tích Nhĩ gọt hoa quả xong, thấy anh hai mình đang nhìn mình chăm chú, cô xua xua tay:

“Anh! Anh làm sao vậy?”

Trần Từ Dương giật mình:

“À, không có gì, anh chỉ đang nghĩ đến một số truyện”

Trần Tích Nhĩ chu mỏ, đưa một miếng táo cho Trần Từ Dương, còn mình thì cũng cầm miếng táo lên, cắn một miếng nhỏ, nói:

“Anh. Anh xem, mẹ nói chúng ta là anh em song sinh mà khác nhau ghê á. Từ ngoại hình cho đến tính cách, chẳng chút nào giống cả”

Trần Từ Dương cười trừ. Trong lòng anh nghĩ. Đương nhiên là khác rồi. Em đâu phải em gái ruột của anh, tuy rằng anh không biết, mảnh kí ức bị mất đi kia của em đã xảy ra chuyện gì. Nhưng hiện tại, anh sẽ bảo vệ em, sẽ mãi bên em.

Bạn đang đọc truyện *Đa Nhân Cách - Trịnh Trang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Trường Cấp Ba

Kì thi vượt cấp bước tới, hôm nay cả hai cùng đi thi. Học lực của Trần Tích Nhĩ rất khá, luôn đứng đầu toàn trường nên đậu vào ngôi trường danh giá khắp cả nước, với xuất học bổng miễn giảm 70% học phí. Học lực của Trần Từ Dương thì trung bình, nên chỉ lọt vào trường cấp ba hạng B. Trong phòng khách, ba con người đang ngồi đó nhìn nhau. Trần Từ Dương đập bàn:

“Anh nói rồi, em phải đi học với anh, không được học một mình ở ngôi trường đó”

Trần Tích Nhĩ tức giận cũng đập bàn:

“Vì cái gì mà em phải nghe anh chứ? Anh đừng có áp người quá đáng! Đừng tưởng em là em gái anh mà bắt em nghe theo anh như vậy! Em lớn rồi! Có thể tự lo cho bản thân!”

Trần Từ Dương tức giận, trên mặt nổi đầy gân xanh đến không nói nổi lời nào hơn nữa, chỉ nói ra một từ bất lực:

“Em...”

Cậu quay sang nhìn mẹ:

“Mẹ, con hết cách rồi. Mẹ khuyên em áy đi”

Người đàn bà trung niên tầm 40 tuổi đang ngồi giữa hai đứa con liền thờ dài. Hai đứa con này của bà thật là, bình thường tuy rằng yêu thương nhau vô cùng, nhưng một khi đã bắt đầu quan điểm thì khó mà làm hòa với nhau. Bà quay sang nói với Tích Nhĩ:

“Tích Nhĩ, anh hai chỉ là lo cho con nên mới nói vậy. Con chẳng lẽ đã quên mất chứng bệnh của con rồi sao?”

Trần Tích Nhĩ im lặng, đứng, cô không quên chứng bệnh của mình. Mỗi lần phát bệnh, cô như một con người khác, gây ra bao nhiêu chuyện rắc rối. Có lần phát bệnh ở trường, một bạn gái ra véo má trêu đùa với cô. Là Trần Tích Nhĩ bình thường, sẽ chạy ra trêu đùa lại, nhưng Trần Tích Nhĩ kia thì lập tức ra đánh bạn nữ đó, đánh không nương tay. Nhưng khi tỉnh lại, cô lại không còn nhớ chuyện gì đã xảy ra trước đó. Cô cũng rất sợ, khi mình đến trường mới sẽ bất ngờ phát bệnh, nhưng mà, cô không thể cứ nép mãi trong vòng tay của anh trai và mẹ. Cho dù có khó khăn, cô vẫn phải thử sống cuộc sống một mình. Đúng vậy, cô muốn đi học tại ngôi trường đó.

Bạn đang đọc truyện *Đa Nhân Cách - Trịnh Trang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 7: Năm Học Mới

Dưới sự kiên quyết, và sức thuyết phục mạnh mẽ qua những văn án bằng miệng của học sinh xuất sắc Trần Tích Nhĩ. Trần Tử Dương đã quyết định cho cô đi học riêng. Một tháng nghỉ hè đủ để cho họ chuẩn bị những thứ cần thiết khi vào ngôi trường mới. Trần Tích Nhĩ được mua bộ đồng phục mới của ngôi trường danh giá, trị giá hàng triệu đồng. Trần Tử Dương và Trần Tích Nhĩ ăn sáng do mẹ làm xong, liền cùng nhau, xách cặp, nhanh chóng chạy ra ngoài, vọng lại một câu nói:

“Con chào mẹ ạ!”

Cả hai người đứng ở ngoài cửa nhìn nhau. Trần Tử Dương ngắm nhìn em gái từ đầu đến chân, công nhận, Tích Nhĩ mặc bộ đồng phục này vào thật là xinh nha. Cậu leo lên xe đạp, mỉm cười:

“Tích Nhĩ! Cố lên nhé! Có chuyện gì thì gọi cho anh hai, anh hai sẽ bảo vệ em”

Trần Tích Nhĩ cũng trèo lên xe đạp, trên môi dương lên nụ cười xinh xắn:

“Vâng! Em đã biết”

Cả hai người họ mỉm cười nhìn nhau lần cuối trước khi chia làm hai.

“Tạm biệt”

Họ đi về hai hướng ngược lại với nhau. Trần Tích Nhĩ vui tươi đạp xe khắp thành phố lớn, đi thẳng đến trường học. Cô đứng trước cánh cổng to lớn của trường trung học A danh giá. Trong lòng nảy lên một cảm giác sung sướng. Từ giờ trở đi, cô sẽ là thành viên của ngôi trường này. Là một thành viên thực sự. Rồi thanh xuân của cô, sẽ tiếp diễn tại ngôi trường này.

Bạn đang đọc truyện *Đa Nhân Cách - Trịnh Trang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Đừng Có Lừa Mình

Trần Tích Nhĩ dù gì cũng là lần đầu đi học tại ngôi trường to như thế này mà không có Trần Tử Dương dẫn dắt. Khó tránh khỏi có chút hoang mang. Tuy đã đọc thông tin biết được ngôi trường này rất rộng, nhưng lại không ngờ tới lại rộng tới mức này. Biết đi đường nào để tìm phòng hiệu trưởng đây. Cô đưa mắt nhìn những con người đang nói chuyện với nhau xung quanh. Vì đây là ngôi trường danh giá chỉ dành cho các đại tiểu thư và đại thiếu gia học. Nên đương nhiên, mọi người ở trong này, dường như đều đã biết nhau từ trước. Còn cô là nhờ cái đầu thông minh này nên mới được vào đây học. Trong này cô không quen bất kì ai. Tích Nhĩ đưa mắt nhìn xung quanh, tìm kiếm người đứng một mình giống cô. A! Kia rồi. Gần đó, một bạn nam sinh đứng dựa trên chiếc mô tô màu đỏ đang chăm chú chơi điện thoại. Cô vui mừng nhanh chân đi tới, vỗ vai người ta:

“Bạn ơi, cho mình hỏi, phòng hiệu trưởng đi hướng nào vậy?”

Bạn nam sinh ngẩng đầu lên nhìn cô. Ôi trời ơi trai đẹp. Trong đầu cô chỉ nghĩ được mấy từ đó khi thấy diện mạo hoàn toàn của người đối diện. Cậu ấy có một gương mặt góc cạnh tiêu chuẩn, mũi thật cao, ánh mắt sắc lạnh yêu nghiệt, bờ môi mỏng lạnh nhạt, và làn da trắng sáng nổi bật, nhưng kiểu trắng của cậu ấy, tất nhiên không phải kiểu trắng ẻo lả như con gái. Chỉ là làn da cậu ấy sáng hơn, và trắng hơn một chút so với đám con trai khác. Từ trước đến nay, cô chỉ thấy anh trai của mình đẹp trai với làn da bánh mật. Đây là người thứ hai mà cô thấy đẹp trai, có thể nói là ngang ngửa anh trai mình. Và cô không phủ nhận một điều cô rất dễ bị sắc dụ. Nhưng bây giờ không phải lúc để của trai, cô phải đi hỏi đường cái đã. Bạn nam đó dùng ánh mắt dò xét nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới, nói:

“Mới đến sao?”

Tích Nhĩ thành thật gật đầu. Trong mắt bạn nam kia thoáng chút hiện lên tia giảo hoạt, sau đó anh đứng lên, ngay lập tức nở nụ cười chói lọi về phía cô và bắt đầu thuyết trình chỉ đường cho cô bằng tay và miệng:

“Đây! Bạn đi thẳng hướng đó, sau đó thấy một cái cây to thì rẽ trái, sau đó đi thẳng, sau đó lại rẽ trái, sau đó đi thẳng, sau đó lại rẽ phải, lại tiếp tục đi thẳng một đoạn, sau đó đến cuối đường, bạn thấy hai căn nhà màu trắng nằm ở sát nhau, đó chính là phòng hiệu trưởng”

Trần Tích Nhĩ nghe xong, lập tức gương mặt xanh xao, sao lại rắc rối như vậy chứ. Liệu cậu ta có lừa cô không. Trần Tích Nhĩ ghé sát vào người bạn nam

“Bạn này, không phải mình mình đe dọa đâu, nhưng bạn đừng có lừa mình, hậu quả sẽ nguy hiểm lắm đấy”

Bạn đang đọc truyện *Đa Nhân Cách - Trịnh Trang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Hậu Quả Nguy Hiểm Của Việc Bị Lừa

Thành thật xin lỗi đọc giả về sự cố đăng nhầm chương 11 trước đó của mk. Đây mới là phần tiếp theo của chương 8 nha.

Đúng thật sự là cô không lừa cậu ta, cô chỉ sợ việc cô bị lừa, sẽ khiến người kia xuất hiện, đến lúc đó, không biết cô ấy sẽ làm ra chuyện gì. Cô còn nhớ năm học cấp hai, có một lần cô bị một bạn nữ lừa cho leo cây, không ngờ lại khiến người kia ra ngoài, cô không nhớ chuyện gì đã xảy ra, chỉ nhớ sáng hôm sau đi học, khi gặp bạn nữ kia thì bạn ấy liền tỏ vẻ sợ hãi chạy đi. Vì vậy năm cấp hai, đã không ít những lời đồn thổi vì cô. Mà chỉ có anh hai, là biết được lí do của những lời đồn đó, vì vậy, cô không muốn vừa đến trường này, đã gây ra vụ việc nặng nề. Cho dù lời cô nói ra có chút kì lạ, à không, phải nói là rất kì lạ, nhưng cô chỉ muốn tốt cho họ. Vậy mà bạn nam kia lại nhìn cô với ánh mắt không thể tin được. Bạn nam khẽ cười:

“Ồ, vậy sao? Nhưng yên tâm, tôi sẽ không lừa cậu đâu. Tôi không phải là khoác lác đâu, nhưng tôi không biết nói dối, thật đấy!”

Cô nhìn vào mắt bạn nam đang chân thành nhìn mình, vui vẻ trả lời lại:

“Vâng cảm ơn bạn nhiều lắm. Tạm biệt, mình đi trước nhé!”

Bạn nam vẫy tay mỉm cười chào lại cô. Trần Tích Nhĩ đi loay quanh lòng vòng theo lời bạn nam kia nói. Kết quả, cô đứng trước một căn nhà vệ sinh. Trần Tích Nhĩ mặt đen như đất nòi:

“Cái gì mà tôi không biết nói dối chứ! Tên khốn nạn! Để bà đây gặp lại thì đừng có mà trách. Đã nói trước lừa tôi hậu quả sẽ nghiêm trọng lắm rồi còn gì! Thôi chết, phải làm sao bây giờ, lỡ người kia ra thì phải làm sao? Aaaa, phải làm sao đây, làm sao bây giờ, người kia mà ra ngoài bây giờ thì thôi xong rồi”

Trần Tích Nhĩ đứng lên ngồi xuống không yên, cuối cùng, hiện tượng quen thuộc đã xuất hiện, đầu cô đau như búa bổ, khiến cô phải ngồi xuống đất ôm lấy đầu. Ý thức cô đang dần mất đi, thay cho một ý thức của con người khác. Trần Tích Nhĩ thứ hai đã xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Đa Nhân Cách - Trịnh Trang* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Đắt Cho Trần Tích Nhĩ Thứ Hai

Trần Tích Nhĩ vừa mới tỉnh dậy, đã thấy mình ở trước nhà vệ sinh. Cô lại đưa mắt nhìn xung quanh, cuối cùng thì Lạc Vân đã đậu cấp ba rồi, còn là cấp ba danh tiếng nữa. Trong lòng cô không khỏi có chút vui mừng. Tích Nhĩ tuy dù là muốn báo thù, nhưng cô cũng vô cùng yêu em gái, đó là bản năng của một người chị. Nhưng đối với cô, việc quan trọng nhất vẫn là báo thù. Lạc Vân, lại làm phiền em rồi, thời gian xuất hiện của chị rất ngắn. Chị phải đi tìm kẻ thù giết cả nhà chúng ta. Khi nào chưa báo thù được, chị tuyệt đối không thể biến mất. Trần Tích Nhĩ nhanh chóng đi ra khỏi trường. Cô bắt taxi đi đến nơi quen thuộc của mình. Rất nhanh cô đã đến được quán bar Dạ Vương. Những người bảo vệ ở đó như đã quen với cô mà kính cẩn cúi đầu. Tích Nhĩ bước vào trong. Dạ Vương được gọi là thiên đường của những kẻ điên. Ở trong này là nơi khác hẳn với thế giới bên ngoài, hút thuốc, uống rượu, làm XXOO, thuê kẻ giết người, bắt cóc, đánh đập, người trong Dạ Vương đều làm được. Nhưng Dạ Vương chỉ có một điều cấm kị, đó chính là không được làm loạn ở nơi của họ, nếu không, bạn sẽ phải trả cái giá đắt gấp trăm lần. Nhưng thật may, cô trong một lần đã cứu được một chàng trai ở bên ngoài, hẳn ta đã giới thiệu cô đến nơi này. Dần dần, cô lưu lại nơi này nhiều hơn. Cũng quen với nhiều người ở đây hơn. Cũng không biết từ khi nào, cô đã trở thành khách vip của nơi này. Cô bước vào trong căn phòng tối, tiếng nhạc sàn sôi động, mùi khói thuốc hòa lẫn, mùi rượu mạnh nồng nặc xộc thẳng lên mũi, nhìn xung quanh, những hình ảnh đậm tục, loạn mỵ hiện ra trước mắt. Trần Tích Nhĩ như đã quen với điều này, cô đi thẳng vào trong sâu. Một chàng trai tầm 17, vẻ mặt anh tuấn, thân hình cao lớn, đang ngồi ở một góc, hai tay ôm hai em xinh đẹp. Thấy Trần Tích Nhĩ trước mặt. Nguyễn Hoàng Dương nhanh chóng cho hai em xinh đẹp của hắn đi, đưa hai cánh tay về phía Trần Tích Nhĩ mà nhõm nhều:

“Tích Nhĩ! Sao dạo này cô ít đến Dạ Vương thế. Có phải quên mất người anh em này rồi không?”

Trần Tích Nhĩ ngồi xuống cạnh hắn, gạt cánh tay của hắn ra, bật một điếu thuốc lên hút. Con người trong này, dù có ngoan ngoãn đến đâu, cũng bị biến thành hư đốn như cô vậy. Muốn trở thành thành viên thực sự của Dạ Vương, cô phải học được những thứ đó. Hút thuốc, uống rượu, đánh nhau, chạy trốn, cô đều đã nếm trải qua, chỉ là chưa thử làm XXOO. Nhưng cũng không sao, dù gì bây giờ cô đã trở thành khách Vip, lại còn có quen biết với Nguyễn Hoàng Dương là cháu trai của ông chủ nơi này. Nói về Nguyễn Hoàng Dương, là người bạn đầu tiên của cô. Tuy nhiên, cô không thể tin tưởng con người này hoàn toàn. À không, phải nói là cô không thể tin tưởng ai khác ngoài bản thân, cho dù đó là người thân cận nhất với mình. Khi chưa trả thù xong, thì cô sẽ không thể nói ra sự thật về mình với bất kì một ai. Đến cả tên cô, cô luôn dùng cái tên mang họ Trần để che dấu, cho dù là Nguyễn Hoàng Dương cũng không biết tên thật của cô mang họ Lâm. Nguyễn Hoàng Dương thấy cô im lặng đưng vai cô một cái:

“Tích Nhĩ! Cô sao vậy?”

Trần Tích Nhĩ giật mình tỉnh lại:

“Tôi không sao. À phải rồi Hoàng Dương, hôm trước tôi nhờ cậu điều tra về vụ án hỏa hoạn trên đường A 10 năm về trước, cậu điều tra tới đâu rồi?”

Nguyễn Hoàng Dương nhếch môi cười:

“Vụ án đó chỉ là một vụ án hỏa hoạn bình thường, sao mày phải quan tâm như vậy chứ! Tao cho người điều tra rồi mà có thấy gì nghi vấn đâu. Cũng không biết được, là người bạn nào của mày, lại khiến mày lao tâm khổ tứ như vậy. Tao càng tò mò đây. Này, mà người bạn nhờ mày điều tra vụ án này là nam hay nữ vậy?”

Trần Tích Nhĩ im lặng, đến cả người của Dạ Vương còn không moi được tin tức gì thì chứng tỏ, người đứng sau vụ việc đó, phải là một kẻ có thể lực vô cùng lớn mạnh. Kẻ có vết sẹo bên thái dương đã giết cô, người đại ca mà hắn nói, cô. Sẽ lần lượt tìm ra tất cả

Bạn đang đọc truyện *Đa Nhân Cách - Trịnh Trang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Nói Dối Mẹ

Trần Tích Nhĩ tỉnh dậy trên giường của mình. Đầu cô thật đau nha. Lại nữa rồi, người kia lại xuất hiện. À chết! Vậy còn nhập học thì sao? Thôi xong rồi, nhất định là cô chưa nhập học. Bây giờ mấy giờ rồi nhỉ. Cô nhìn lên đồng hồ:

“Cái gì? 7 giờ sáng? Vậy là người kia chiếm luôn cả ngày hôm qua của mình à? Cái cô này thật là, dùng nhiều thời gian như vậy chứ! Thiên ơi, phải đi học nhanh thôi. Hôm khai giảng thì trốn học, ngày thứ hai thì đi học muộn, thầy cô và các bạn sẽ nghĩ không tốt về mình mất. Chết tiệt, đều là tại tên khốn đó. Cứ đợi mà gặp lại mình đi”

Tích Nhĩ soạn đồ đạc và vệ sinh cá nhân nhanh nhất có thể. Cái này cũng không phải lần đầu nên cô rất thành thạo. Thoáng chốc đã xách hành lý, đồ đạc xuống dưới lầu. Dưới lầu chỉ còn mẹ, còn anh hai chắc đã đi học từ sớm. Trường của Tích Nhĩ học có truyền thống là học sinh phải ở kí túc xá của trường học. Tự làm mọi công việc. Điều này, vừa hình thành tính tự lập cho học sinh. Vừa khiến cho nhà trường dễ dạy dỗ và quản thúc các học sinh dễ dàng. Chắc mẹ đã nghĩ cô hôm qua nhập học muộn sẽ, hôm nay về nhà để lấy đồ đạc đến trường ở nên mới không chút ngạc nhiên nào mà vui vẻ chào cô:

“Tích Nhĩ. Đi học đấy hả con?”

Cô vui vẻ gật đầu:

“Vâng ạ. Con đi đây, mẹ và anh hai ở nhà bảo trọng sức khỏe, con sẽ gọi điện cho hai người thường xuyên”

Tích Nhĩ nhanh chân chạy ra ngoài. Ôi trời, cô vừa mới nói dối mẹ. Mẹ và anh hai mà biết cô chưa nhập học. Hôm khai giảng lại vắng mặt, hôm nay lại đi học muộn nữa thì họ nhất định dùng xích nhốt cô ở nhà. Có chết cô cũng không muốn. Vì cái cô Tích Nhĩ kia hôm qua không lấy xe đạp cho cô nên cô đành chạy nhanh ra đường cái bắt xe buýt đi học. Ôi trời, mẹ cho có 400 một tháng tiền ăn cùng tiêu vặt. Mỗi một suất ăn ở trường từ 10 nghìn đồng trở lên. Vị chi mỗi một tháng tiền ăn của cô sẽ là 300 nghìn. 100 nghìn còn lại là để cô có thể tiêu vặt, lung tung, mua đồ cá nhân, mua đồ dùng học tập... Vậy mà bây giờ cô phải bỏ ra 50 nghìn đi xe buýt tới đó. Tiền của cô. Tháng này nếu muốn tiết kiệm tiền xem ra phải nhịn đói vài bữa thôi. Haish! Tiền của cô, tiền của cô. Tích Nhĩ than thở thì xe buýt đã dừng trước mặt. Cô nhanh chóng đi lên xe buýt. Xe chật kín người lên xuống, phải lâu lắm cô mới chen lên được.

Bạn đang đọc truyện *Đa Nhân Cách - Trịnh Trang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Chàng Trai Đánh Rơi Ví Tiền Trên Xe Buýt

Tích Nhĩ đứng ở gần cửa sổ nên có thể nhìn ra khung cảnh bên ngoài. Cô vui vẻ vừa nghe nhạc, vừa ngậm nga khúc hát “Cùng anh”. Đi cách qua 1 trạm, thì sẽ xuống trạm xe của cô. Xe buýt dừng lại ở trạm đầu tiên. Vài người chen chúc đi xuống. Tích Nhĩ nép sát người vào cửa sổ, dẹp đường cho người đi đi vào. Bộp. Cô đột nhiên thấy một ví tiền của chàng trai phía trước đang đi ra rơi xuống. Tích Nhĩ vui và nhặt lên, đuổi theo chàng trai:

“Ây, anh gì ơi, anh bị rơi ví tiền rồi này. Nhưng người kia đi thật nhanh, căn bản không nghe thấy lời cô nói. Tích Nhĩ bắt quá đành phải kéo theo hành lý đuổi theo anh ta. Dáng người chàng trai rất cao, lại gầy, bước chân rất dài. Tích Nhĩ vừa phải xách hành lý nặng, vừa phải đuổi theo, vừa phải gọi to. Cuối cùng chàng trai cũng dừng lại. Quay người nhìn lại phía sau. Tích Nhĩ đứng hình khi thấy gương mặt chàng trai. Tại sao khi nhìn gương mặt người này, lại có cảm giác quen thuộc như vậy? Tại sao tìm mình lại đập nhanh như thế này? Tại sao đầu óc mình lại có cảm giác có phần trống rỗng? Chàng

trai xua xua bàn tay trước mặt cô:

“Này, cô bé. Em gọi tôi sao?”

Tích Nhĩ giật mình:

“À, vâng. Lúc này, lúc này trên xe anh để rơi cái này ạ”

Tích Nhĩ đưa cái ví ra trước mặt chàng trai. Chàng trai như nhận ra cái ví của mình. Liền mỉm cười ôn nhu:

“Cảm ơn, suýt nữa thì tôi đánh mất nó rồi”

Sau đó, chàng trai mở trong ví mình ra lấy một tờ 500 nghìn đồng, đưa đến trước mặt cô:

“Cái này là hậu tạ em đã trả lại ví cho tôi”

Tích Nhĩ vội vã xua tay từ chối:

“Không, anh đừng làm như thế. Đây chỉ là chút chuyện nhỏ nên làm thôi ạ”

Chàng trai mỉm cười:

“Vâng, đây là danh thiếp của tôi. Em cần gì thì gọi cho tôi, hay đến tìm tôi cũng được”

Chàng trai đưa cho cô một tấm danh thiếp của anh ta. Tích Nhĩ đột nhiên có cảm giác vui mừng trong lòng. Cô gật đầu nhận lấy, tạm biệt chàng trai mới phát hiện ra mình đã mất quá nhiều thời gian. Thôi xong rồi, muộn học thực sự rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đa Nhân Cách - Trịnh Trang* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Thầy Giám Thị. Lâm Tổng

Trong văn phòng của thầy giáo giám thị, phát ra tiếng khóc lóc, cầu xin thảm thương của cô học sinh nào đó:

“Thầy ơi, em xin thầy đó. Tha cho em một lần này thôi ạ. Em hứa, tuyệt đối sẽ không có lần sau đâu. Thầy tha cho em đi ạ”

Ngồi dựa vào ghế là một người đàn ông tầm 40 tuổi. Cái đầu hơi hói, nhưng vẫn coi như có tóc, cho dù là đã bạc nhiều. Gương mặt người đàn ông nhăn nhúm theo năm tháng, lộ ra vẻ uy nghiêm, thâm hiểm. Làn da ngăm nâu, mặc áo sơ mi trắng kẻ sọc, cùng quần âu phẳng lì. Trên gương mặt đeo cặp kính vuông vừa vặn. Tay cầm vũ khí, à nhầm, tay cầm thước. Vâng, đây chính là giám thị trường mới của cô: Lâm - tổng

(À thì, hình ảnh thầy giám thị trong này quả thực là do mk lấy hình ảnh của thầy giám thị trường mk ra để tả vào. Ních danh của thầy cũng đúng là Lâm tổng. Trời ơi, thầy mà biết mk viết thầy thế này nhất định sẽ banh xác mk ra mất. Bí mật nhé. Các bn đừng có ns nha)

Lâm tổng đứng lên, gõ thước xuống bàn:

“Vắng mặt hôm khai giảng. Ngay đầu tiên đi học lại đi học muộn, sau đó còn trèo tường. Con bé này, em cũng khá đấy. Mới vào đầu năm mà đã gây ấn tượng mạnh như thế cho thầy cô”

Tích Nhĩ cúi đầu khóc ròng trong lòng. Thầy ơi, thầy đừng có mắng kiểu đã kích như thế được không? Lâm tổng chống tay, hít sâu một hơi, chỉ thẳng tay vào mặt cô mà hét:

“Em làm vậy còn ra cái thể thống gì nữa hả? Em có phải là học sinh xuất sắc được cử đến không hả?! Em có biết là những hành động, hình ảnh của mỗi học viên như em sẽ làm ảnh hưởng đến trường chúng ta nhiều lắm không hả?! Em đang cố tình chọc giận chúng tôi phải không? Cái con bé này!”

Thầy chửi xong thở ra một hơi, lại nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới, hét tiếp:

“Mà em xem xem! Em ăn mặc kiểu gì thế! Là học sinh thì ăn mặc, đầu tóc cho chính tề vào! Sao lại mặc quần thể thao cùng với váy đồng phục thế kia”

Cô ngẩng mặt lên nhìn thầy:

“Thầy nói gì vậy chứ. Gu thời trang của em rất ổn đó. Chẳng qua hôm nay em biết trước phải chèo tường nên mặc quần ở trong thôi”

Ôi trời, đáng ra cô không nên nói ra câu đó. Mặt thầy lập tức đã đen nay còn đen hơn:

“Con bé này! Em còn giám cãi lí với thầy à”

“Em xin lỗi” - giọng cô lí nhí nói. Thầy thở dài:

“Thôi được rồi. Em đã nói cho gia đình biết chuyện này chưa?”

Cô im lặng. Không được, không thể nói cho mẹ và anh hai biết. Tích Nhĩ nghiêm túc, vội vã gật đầu:

“Em báo rồi ạ”

Thầy Lâm im lặng nhìn cô. Tiếc thay, cô cho dù diễn xuất nhập thần đến thế nào, cũng không qua nổi con mắt tinh anh của thầy. Lâm tổng gật đầu mấy cái:

“Được rồi, em chưa báo chứ gì. vậy để thầy báo hộ em”

Lâm tổng đưa tay ra vớ lấy cái điện thoại bàn. Nhưng lại không nhanh chân bằng cô học sinh nào đó. Trần Tích Nhĩ nhào ra ôm lấy cái điện thoại bàn vào trong lòng:

“Không được thầy ơi! Tuyệt đối không thế!”

Lâm tổng ngạc nhiên. Cái con bé học sinh mới này sao lại lỗ mãng như thế chứ? Thầy dùng tay tách cô ra khỏi cái điện thoại bàn, bắt quá cô ôm quá chặt, không chịu nhúc nhích chút nào. Lâm tổng chống tay bực mình quát lên:

“Con bé này! Em mau trả điện thoại đây cho thầy! Có buông ra không hả? Con bé hư đốn!”

Tích Nhĩ khóc ròng vẫn không chịu buông ra:

“Thầy à, thầy biết không? Đề thi vào trường này, là nguyện vọng bấy lâu của em. Em đã phải thuyết phục gia đình và nỗ lực rất nhiều để có được ngày hôm nay. Bây giờ mà thầy nói cho gia đình em biết. Nguyện vọng, ước mơ, nỗ lực, cố gắng bao nhiêu lâu nay của em. Đều tan thành mây khói. Thầy! Em biết thầy là một thầy giáo tốt. Thầy sẽ không đành lòng để nguyện vọng và cố gắng của học sinh mình tan tành đi như thế. Đúng chứ? Vì vậy, thầy muốn phạt gì em cũng được chỉ xin thầy đừng báo cho gia đình em biết, và đừng khai trừ em khỏi trường”

Cô nói xong, thì Lâm tổng chỉ bất động mà nhìn cô. Vào lúc này thì một cô giáo mở cửa bước vào trong:

“Thầy Lâm, cô học sinh mới của tôi...”

Cô giáo mới chỉ nói đến câu đó thì dừng lại vì thấy hình ảnh dờ khóc dờ cười trong phòng. Lâm tổng nghe tiếng động thì mới bình ổn lại, thầy quay lưng lại nhìn cô giáo:

“À, cô đây rồi. Mau dẫn học sinh của cô về lớp đi”

Tích Nhĩ nghe vậy thì ngạc nhiên:

“Thầy! Như vậy là thầy sẽ không báo cho gia đình em biết chuyện này. Đúng chứ?”

Thầy bực mình gật đầu:

“Ừ! Nhưng mà đừng có vội vui mừng. Em sẽ phải đi lau phòng tập bóng rổ đấy!”

Tích Nhĩ vui mừng nhảy cẫng lên, sung sướng nói:

“Vâng! Thầy yên tâm! Em sẽ lau thật sạch sẽ ạ! Ôi trời, em đã nói thầy là một thầy giáo tốt mà”

Cả Lâm tổng và cô chủ nhiệm mới chỉ đứng yên bất động nhìn cô. Cô học sinh mới này có phải mắc hội chứng tăng động rồi không?

(Thực ra thì, mình đọc truyện teen thể loại học đường á. Thấy mấy cái nữ chính đều ngây thơ, trong sáng, có con còn ngây thơ đến khờ lun. Mong manh dễ vỡ để cho nam chính bảo vệ. Nhưng mà mình không thích kiểu ngây thơ trong sáng chút nào. Mk thích kiểu nữ chính mạnh mẽ, táo bạo, thủ đoạn một chút, lăm lăm một chút. Đanh đá một chút. Nhưng bản chất lại thiện lương. Đúng về lẽ phải, ko đi hại người. Đây chính là hình tượng nữ chính mà mk xây dựng trong chuyện. Các bn thấy có đc ko? Cần thay đổi gì về hình tượng nữ chính thì comment cho mk nha. Đừng ngại)

Bạn đang đọc truyện *Đa Nhân Cách - Trịnh Trang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Lớp Học Mới

Trần Tích Nhĩ được giáo viên chủ nhiệm mới dẫn đến lớp học. Cả lớp đang ồn ào, vốn dĩ không ai để ý đến có người vào. Cô giáo phải gõ thước lên bàn mấy cái để ổn định lớp học:

“Các em trật tự. Lớp chúng ta có bạn nhập học muộn một chút”

Cả lớp vừa nghe có bạn mới liền xôn xang nhìn lên bục giảng. Các bạn nghĩ gì nào? Có phải giống như trong tiểu thuyết, nữ chính vừa bước vào sẽ làm dân chúng điên đảo bởi sắc đẹp của nàng ư? Oh no, Tích Nhĩ đã không được nhận sự hưởng ứng chào đón nhiệt liệt như vậy từ các bạn học. Cứ nhìn hình ảnh bây giờ của cô trên bục giảng, bọn họ chưa ném đá vào mặt cô là còn may. Mái tóc bết lại đang còn hơi rối vì sớm dậy muộn chưa chải kỹ. Áo trắng thì lấm lem vì lúc này phải treo tường. Váy đồng phục thì mặc chung với quần thể thao thật rộng. Chỉ có thể dùng hai từ để bình phẩm về cô: “Bê tha”

Vâng, bọn họ đã không ném đá vào mặt cô, nhưng bọn họ đã cười vào mặt cô. Ok? Bên dưới vừa cười vừa hét âm ỉ:

“Ê! Gu thời trang của bạn mới thật nổi bật nha!”

“Bạn mới ời, cho mình hỏi, đây là mốt mới gì vậy?”

Tích Nhĩ cắn răng, rửa thẳm trong lòng. Nổi bật cái con khi! Mốt mới cái con khi! Chỉ là ăn mặc khác thường một chút! Có gì đáng cười đâu chứ! Giáo viên chủ nhiệm mới của cô thấy tình hình như vậy, liền nhanh ý lên giải vây cho cô, gõ thước lên bàn mấy cái:

“Tất cả yên lặng! Để bạn giới thiệu”

Cả lớp nhanh chóng im lặng để nghe cô bạn mới thú vị này giới thiệu về bản thân. Tích Nhĩ nhanh chóng nói một vài câu:

“Chào các bạn. Mình là Trần Tích Nhĩ. Hy vọng sau này được các bạn giúp đỡ nhiều. Cảm ơn”

Cô nói xong thì cả lớp vỗ tay nhiệt liệt. Cô giáo mỉm cười:

“Được rồi, để cô xem, còn chỗ nào cho em không nhỉ?”

Cô giáo nhìn quanh lớp. Vào lúc này thì ở cuối lớp, một cánh tay cao giờ lên:

“Thưa cô, phía trước em còn chỗ trống”

Bạn đang đọc truyện *Đa Nhân Cách - Trịnh Trang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Phạm Thiên Phong

Người vừa nói xong câu đó là một bạn nam sinh vô cùng soái, vô cùng tuấn mỹ với đôi mắt màu đen sâu hút mang theo chút ánh nhìn bá đạo dương về phía cô. Vâng, cô làm sao có thể quên khuôn mặt nữa cơ chứ. Tên khốn đã lừa cô. Vâng, và không chỉ có mình cô biết đâu nhé. Cả lớp, không là cả trường này đều biết đến hắn. Đại thiếu gia của Phạm Thị. Phạm Thiên Phong. Theo mọi người biết đến, vị đại thiếu gia này là một người vô cùng kiêu ngạo, lại khó gần, không thích nói chuyện hay tiếp xúc với những kẻ không quen biết, chưa từng gặp. Năm cấp hai, có một số người trong này học với cậu ta. Những bạn nam tìm đến cậu ta bắt chuyện thì cậu ta chỉ trả lời vài câu qua loa rồi bỏ đi. Đến những cô gái đẹp tìm đến nói chuyện, còn bị cậu ta bơ đi không trả lời lại. Bọn họ lúc đó thầm nghĩ, cậu ta kiêu ngạo cũng phải thôi. Bọn họ cho dù có thể lực đến mấy, cũng đâu sánh được với đại thiếu gia Phạm thị. Trong trường này, người có thể ngang hàng với Phạm Thiên Phong chỉ có duy nhất một người, đó chính là Nguyễn Hoàng Dương. Đại thiếu gia của gia tộc Dạ Vương. Đây cũng chính là người anh em thân cận của Phạm Thiên Phong. Đàn anh lớp 11 của bọn họ. Tuy nhiên người này lại rất ít đến trường, nên đa số, bọn họ đều thấy đại thiếu gia Phạm thị ngồi một mình, không nói chuyện với ai. Cũng tạo thành thói quen cho bọn họ. Vậy mà mới vào đầu năm cấp ba, cậu ta đã đề nghị cô giáo cho một bạn mới ngồi trước mình. Hơn nữa, người bạn ấy lại còn là nữ. Đã vậy lại còn là xấu nữ? Đồng thời, cả lớp hướng ánh nhìn lửa giận về phía cô. Trai tài gái sắc như bọn họ làm cách nào cũng không tiếp cận được với Phạm Thiên Phong, vậy mà một xấu nữ lại tiếp cận được. Tích Nhĩ nhìn vô số ánh mắt nhìn về phía mình. Không khỏi rung mình một cái. Gì đây? Muốn đánh nhau sao? Cô giáo có chút ngạc nhiên nhìn về Phạm Thiên Phong, nghe nói cậu học trò này vì có quyền có tiền, là cấp bậc giàu có quyền lực đứng đầu trong trường nên tính tình kiêu ngạo, cô lập. Nhưng hôm nay lại thấy cậu chủ động đề nghị cô cho một bạn ngồi ở trước mình. Cô giáo đột nhiên có thiện cảm với cậu học trò này. Lối đồn cũng đâu phải lúc nào cũng đúng sự thật. Mà cho dù có đúng sự thật thì thái độ như vậy, chứng tỏ cậu ta đang thay đổi theo chiều hướng tích cực. Mà học sinh của mình thay đổi theo chiều hướng tích cực, đương nhiên người làm thầy cô nhiệt liệt ủng hộ. Vậy là cô giáo vội vàng đẩy cô xuống:

“Được rồi. Vậy em xuống đó ngồi đi. Nhanh lên chút, xuống đó ngồi đi”

Tích Nhĩ khó chịu, dờ khóc dờ cười, không chịu đi, nói:

“Cô. Em, có thể ngồi chỗ khác được không?”

Phạm Thiên Phong ngạc nhiên nhìn cô, sau đó đôi môi khẽ giương lên chút. Còn cả lớp nghe xong câu đó thì kinh ngạc “Ồ” lên một tiếng. Chẳng ai có thể ngờ được xấu nữ lại từ chối ngồi với nam thần. Cô giáo cũng có chút ngạc nhiên, sau đó liền mỉm cười, gật gật đầu:

“Được chứ. Tất nhiên là còn chỗ cho em rồi. Em có thể về nhà mình, có rất nhiều chỗ”

Tích Nhi tặc lưỡi cười khỏ, cô tròn mắt nhìn về phía hấn. Tên chết tiệt! Bà này ngồi trên mây mà còn dám làm gì khi dễ bà nữa thì đừng có trách! Phạm Thiên Phong nhún vai, nhếch môi khiêu khích hướng về Tích Nhi.

Bạn đang đọc truyện *Đa Nhân Cách - Trịnh Trang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Nhớ Tên Tôi Cho Kĩ Vào!

Khi Tích Nhi xuống đó ngồi thì kì lạ là Phạm Thiên Phong lại im lặng không nói một tiếng nào. Khiến cho lửa giận trong lòng cô dần nguôi. Cô thầm nghĩ, dù gì chắc là hấn ta cũng vừa mới gặp mình, nên muốn trêu đùa một chút để làm thân. Chuyện cũng qua lâu rồi. Mình cũng không bị phạt nhiều, không nên cố chấp giữ thù hận trong lòng làm gì, cứ cho qua đi. Vậy là cô vui vẻ không để ý. Đến giờ ra chơi, cũng vui vẻ mà xuống văn phòng giám thị lấy hành lí để vào phòng kí túc xá mà mình được phân. Nhưng cô đang đi hành lang chật hẹp, chỉ đủ cho hai người đi thì một bóng dáng cao lớn chắn trước cô. Tích Nhi tranh sang bên kia đi tiếp. Bóng lớn cũng bước theo cô. Cô là cô bé có chỉ số IQ 175. Hoàn toàn có thể nhận ra cái bóng lớn kia là có dụng ý mới đứng chắn trước cô. Cô ngẩng đầu lên thì thấy gương mặt thoắt tha quen quen đập vào mắt. Tên khốn đã lừa bịp cô. Gì vậy chứ? Cả giờ học cô thấy hấn im lặng, không trêu ghẹo cô, cô còn tưởng là hấn thay tâm đổi tính. Hóa ra là hấn đợi đến ra chơi mới khi đến trêu chọc cô à. Nhìn nụ cười cùng ánh mắt giương giương tự đắc kia là đã muốn đâm vào mặt rồi. Sao mà ghét thế không biết. Được thôi, sẵn tiện đây cô cũng tính sổ chuyện hôm trước luôn. Tích Nhi nhảy căng lên, nắm lấy cổ áo người ta mà quát:

“Này! Sao hôm trước cậu dám lừa tôi?”

Bạn nam sinh bình thân trả lời:

“Ai mượn cậu tin tôi làm chứ”

Tích Nhi tức giận:

“Nhưng chẳng phải cậu nói, cậu không biết nói dối sao?”

Bạn nam sinh lại cười nhạt:

“Chỉ có ngốc như cậu mới tin thế thôi. Trên đời này làm gì có ai không biết nói dối chứ”

Tích Nhi lúc này mặt đã đen như đất nòi. Vâng, cô ngốc, cô dần, cô xấu, nên mới dễ tin người như vậy, nên mới bị tên khốn nạn nào đó lừa cho thâm. Đáng ra ngay từ đầu, cô không nên tin hấn dễ dàng như vậy. Đáng ra ngay từ lúc đầu, cô phải biết rằng, nam sinh càng đẹp trai thì lòng dạ càng đen tối. Tích Nhi tức giận, không thèm quan tâm đến người nào đó nữa. Cô đẩy mạnh hấn sang một bên. Bực mình bước đi. Thôi vậy cô đại nhân đại lượng không chấp nhất với kẻ tiểu nhân như hấn. Nhưng là có người cố tình không cho cô đi nha. Tích Nhi quay đầu nhìn nam sinh mặt dày đang giữ tay cô kia giống lên:

“Giờ đây? Nhanh bỏ ra! Bỏ ra!”

Tích Nhi vẫn vẹo cánh tay, nhưng làm cách nào cũng không thoát ra được khỏi cánh tay rắn chắc đang giữ mình thật chặt kia. Bạn nam sinh nhón nhón nhìn cô, ánh mắt màu xanh lam sâu thẳm dương về phía cô một cách đầy thách thức. Tích Nhi lườm hấn một cái thật mạnh:

“Được rồi, bây giờ cậu muốn gì nào? Sao, sao, sao? Muốn gây sự với tôi à? Tốt thôi, gây sự đi, tôi đang đón chờ đây”

Tưởng cô sợ hấn sao. Nhưng bạn nam sinh không nói gì, chỉ nhìn cô khẽ cười, sau đó lấy từ trong túi ra một cái bút, ghi vào lòng bàn tay của cô ba chữ. Sau đó nói:

“Nhớ tên tôi cho kĩ vào. Cậu mà dám quên là không xong với tôi đâu”

Cậu quay lưng bước đi, trên môi khẽ giương lên một nụ cười hiếm gặp. Trần Tích Nhi ở phía sau nhìn vào lòng bàn tay, đọc lên ba chữ:

“Phạm Thiên Phong”

Sau đó cô nhảy căng lên, chỉ về phía trước mà quát:

“Tên cậu là Phạm Thiên Phong chứ gì! Tôi sẽ không nhớ đâu! Tôi sẽ không nhớ một từ nào hết! Để xem cậu làm gì được tôi nào! Phạm Thiên Phong à! Tôi quên hết sạch rồi!”

Trần Tích Nhĩ tức giận, xách hành lí đi về phía khu kí túc xá nữ

Bạn đang đọc truyện *Đa Nhân Cách - Trịnh Trang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Dương Uyển

Cô nặng nề kéo đồng hành lí của mình vào trong. Từ bên trong phòng, một cô bạn nữ xinh đẹp đi ra. Tích Nhĩ âm thầm đánh giá bạn nữ trước mặt. Da trắng, dáng đẹp, gương mặt đầy vẻ thanh tú thân thiện, vừa nhìn đã có thiện cảm. Quả nhiên là một đại mỹ nhân. Trong lúc cô âm thầm đánh giá bạn nữ kia. Thì người trước mặt, cũng đang âm thầm đánh giá kia. Đây chẳng phải là bạn nữ sinh mới vừa nãy sao? Phong cách ăn mặc quả nhiên ấn tượng, nhưng một kĩ một chút thì. Cậu ấy có một làn da trắng hồng. Khuôn mặt hạt dưa được bao bọc bởi mái tóc ngang vai đầy thân thiện. Ngũ quan hài hòa, toát lên vẻ đáng yêu, năng động, thần sắc đầy tự tin. Chính chu lại thì cũng sẽ là một mỹ nữ hiếm gặp. Đồng thời cả hai người không hẹn mà gặp, nhìn nhau bật cười. Cười xong, thì hai người có chút ngạc nhiên nhìn về đối phương. Xong đó nhìn nhau mỉm cười cái nữa. Cô bạn nhanh chóng ra giúp cô kéo đồng hành lí vào trong. Tích Nhĩ mỉm cười:

“Cảm ơn”

Cô bạn mỉm cười thân thiện:

“Không cần cảm ơn. Sau này chúng ta ở chung phải giúp đỡ nhau nhiều. Hơn nữa, chúng ta cũng học chung lớp với nhau. Không cần khách sáo như vậy. Phải rồi, mình tên Dương Uyển, rất vui được làm quen”

Cô bạn chìa bàn tay ra trước mặt cô. Tích Nhĩ cũng vui vẻ bắt tay lại:

“Hi. Mình tên Trần Tích Nhĩ”

Cả hai người mỉm cười, nhanh chóng có thiện cảm với nhau.

Bạn đang đọc truyện *Đa Nhân Cách - Trịnh Trang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 18: Cấp Bậc Trong Trường

Sau đó, cô và Dương Uyển cùng buồn chuyện trên trời dưới đất với nhau để làm thân. Dương uyển là con gái của hai vị luật sư nổi tiếng trên cả Châu Á. Quả nhiên trong trường này, đầu đầu cũng là người giàu có. Nhưng Dương Uyển lại nói, cô ấy thực ra không là gì hết, địa vị của cô ấy vẫn chưa là gì trong trường này. Tôi ngạc nhiên, cả nhà đều là luật sư, hơn nữa, còn toàn là luật sư giỏi nhất, giỏi nhì. Vậy mà lại nói là địa vị tầm thường. Thiên ơi, vậy ai mới là địa vị cao chứ. Hơn nữa, Dương Uyển như vậy, mà là tầm thường, vậy đứa nghèo như cô chẳng phải là quá tầm thường, không có gì rồi sao? Dương Uyển mới giải thích cho cô:

“Trong trường này, chia làm ba cấp bậc. Cấp cao nhất, là các đại thiếu gia, đại tiểu thư vừa có tiền, vừa có quyền. Ví dụ, con ông cháu cha của những chủ tịch nắm giữ tập đoàn lớn mạnh nhất Á Âu, hoặc là con của các đại môn phái hắc đạo, hay có thể là con cháu của những vị thống lĩnh cấp cao trong quân đội nhân dân, có quyền uy vững mạnh. Tuy nhiên, trong trường này, hai kẻ nắm quyền uy lớn mạnh nhất mà ta tuyệt đối không nên đụng vào chính là. Thứ nhất, đại thiếu gia của gia tộc hắc đạo Dạ Vương. Nguyễn Hoàng Dương, đàn anh lớp 11 của bọn cô. Người thứ hai, là tên đáng ghét hay lừa người ngồi sau cô. Đại công tử cyuar Phạm thị. Phạm Thiên Phong. Còn cấp bậc thứ hai, chính là giống như Dương Uyển, bố mẹ đều là người làm công ăn lương, nhưng lại vô cùng tài giỏi, được nhiều người biết đến. Được nhiều người kính trọng. Ví dụ, con của luật sư, bác sĩ giỏi nhất. Hay là con cháu của đại minh tinh, người mẫu điện ảnh nổi tiếng, vận động viên xuất sắc, cũng được xếp vào trong cấp bậc này. Và còn cấp bậc cuối cùng, chính là cô. Là những người nhờ có cái đầu mới được vào đây học”

Bạn đang đọc truyện *Đa Nhân Cách - Trịnh Trang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Giọng Hát Tuyệt Vời Của Tích Nhĩ

Trần Tích Nhĩ đứng giữa sân tập bóng rổ. Lấy tay đập vào chân một cái:

“Ôi trời, sao lại rộng như vậy chứ. Biết vậy, sẽ đồng ý để Dương Uyên đi lau cùng, không cần phải chịu khổ một mình như vậy. Thôi vậy! Phải cố gắng lên, dù gì cũng còn hơn là báo về cho gia đình biết”

Tích Nhĩ bắt đầu cảm chổi lên lượt động lau, vừa lau, vừa cảm cán chổi hát, lại vừa nhảy:

“Và sau đây là một bản mashup của đại minh tinh Trần Tích Nhĩ! Xin mời các bạn cùng lắng nghe! Yo! Em call để cho, anh nghe đôi lời, em đang ở nơi, không anh không người! Mây và gió đang thay lời anh nhớ em, nhớ luôn tiếng cười. Wo ai ni, xin hãy nói wo ai ni, anh yêu em sau lại không nói ra hơi người? Ta lau nhà, lau nhà, lau nhà thật sạch sẽ! Nhà em có con gà trống chuyên đi lau nhà...”

Tích Nhĩ mãi hát, cũng không để ý, phía sau mình, ở dãy ghế ngồi kia, có người đang nhìn mình cười lên cười xuống. Phạm Thiên Phong đã ở đó từ lúc nào. Thực ra, vì thường ngày không có bạn, hắn thường đi luyện tập bóng rổ một mình. Sau đó ngay tại phòng bóng rổ mà nằm dài ra ghế ngủ một giấc. Nhưng hôm nay, hắn đang ngủ, lại có người đến phá vỡ không gian yên tĩnh của hắn. Một bạn nữ sinh lấm mồm đáng yêu, quen thuộc đi vào. Sau một tràng dài than trời than đất thì cô bạn vui vẻ cảm chổi lên lau, vừa lau vừa hát, trước khi hát lại còn giới thiệu một tràng dài làm cho hắn mong chờ được nghe giọng hát của người nào đó. Ai ngờ được, cô bạn kia vừa cất tiếng hát đã làm cho hắn cười lăn lộn như thế. Phạm thiên Phong ôm bụng, che miệng, nằm trên ghế ngất người cười, không được, hắn không chịu được nữa rồi, hắn sẽ cười ra tiếng mất thôi:

“Ha haha...hahaha... buồn cười quá”

Bạn đang đọc truyện *Đa Nhân Cách - Trịnh Trang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Xúc Cảm Kì Lạ

Tích Nhĩ giật mình quay lại, thấy mặt bạn nam sinh đáng ghét kia, cô thét lên:

“Cậu... cậu sao lại ở đây!”

Phạm Thiên Phong ôm bụng đứng dậy, vài bước dài đã đi tới chỗ cô:

“Vi sao tôi lại không được ở đây? Hơn nữa, tôi phải ở đây, thì mới có thể nghe được giọng hát tuyệt vời của cậu như vậy chứ! Hahaha...haha”

Hắn lại cười thêm một tràng nữa. Tích Nhĩ tức giận đến đỏ mặt:

“Cậu, cậu đã nghe được những gì?”

Hắn mỉm cười, lôi cái điện thoại trong túi ra, bấm một cái, đoạn hát lúc nãy của cô mở ra. Phạm Thiên Phong cười giảo hoạt, rất may là hắn nhanh trí đã ghi âm lại được tất cả. Tích Nhĩ không tin nổi, với tay ra giật lấy điện thoại hắn:

“Đưa đây tôi!”

Phạm Thiên Phong giơ điện thoại lên thật cao, lùi một bước về phía sau làm cho thân hình mềm mại của Tích Nhĩ đang cố gắng ngẩng lên để với lấy cái điện thoại. Lập tức thuận thế ngã nhào về phía trước, nằm trong lòng hắn, hai tay đặt lên ngực cậu, cái đầu nhỏ ngốc nghếch dựa vào lồng ngực rắn chắc được hình thành do chơi bóng rổ của hắn. Tĩnh! một tiếng. Phạm Thiên Phong giật mình, cảm giác kì lạ trào dâng trong lòng. Cả đời này, ngoài người mẹ quá cố ra, hắn đã không ôm một ai, không để ai dựa vào người mình. Cho dù đó là ba hắn. Nhưng hôm nay, cô bạn trước mắt, chỉ là không may đổ nhào vào người hắn, đã khiến cho lồng ngực hắn dấy lên một cảm xúc gọi là ấm áp. Lâu lắm rồi, hắn mới có được cảm xúc này. Nhưng cảm xúc này lại nhanh chóng. Nhưng hôm nay, cô bạn trước mắt, chỉ là không may đổ nhào vào người hắn, đã khiến cho lồng ngực hắn dấy lên một cảm xúc gọi là ấm áp. Lâu lắm rồi, hắn mới có được cảm xúc này. Nhưng cảm xúc này lại nhanh chóng tan biến, khi người trong lòng nhanh trí thấy hắn đang ngơ ngác giật lấy điện thoại của hắn. Phạm Thiên Phong cũng không đuổi theo lấy lại, chỉ đứng yên nhìn cô bạn đó. Tích Nhĩ vui mừng, vội vã xóa đi tệp ghi âm. Cô vênh mặt nhìn hắn. Ném chiếc điện thoại vào tay người nào đó. Nói:

“Hư! Muốn uy hiếp tôi à? Còn lâu nhé!”

Cô mỉm cười, cuối cùng thì cũng thắng tên khốn này. Nhất định hắn sẽ rất tức giận cho mà xem, mà bộ dạng hắn tức giận nhất định sẽ rất buồn cười. Hahaha, xem nhé. 1,2,3. Tức giận! Phạm Thiên Phong vẫn đứng yên như vậy, dường như là không có dấu hiệu gì trên khuôn mặt lạnh tanh đó. Trần Tích Nhĩ ngạc nhiên, tên này làm sao vậy? Cô đưa tay xua xua trước mặt hắn:

“Này! Cậu làm sao vậy?”

Phạm Thiên Phong không nói lời nào, quay lưng bước đi. Tích Nhi ở phía sau ngơ ngác. Ở hay, cái tên khốn này. Người ta có lòng tốt quan tâm lại không thêm trả lời lại. Đừng là kiêu ngạo hết chỗ nói rồi. Cô vẫn là không thêm quan tâm, làm tốt việc mình thì hơn.

tan biến, khi người trong lòng nhanh trí thấy hấn đang ngơ ngác giật lấy điện thoại của hấn.

Bạn đang đọc truyện *Đa Nhân Cách - Trịnh Trang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Nói Dối Mẹ

Trần Tích Nhi tỉnh dậy trên giường của mình. Đầu cô thật đau nha. Lại nữa rồi, người kia lại xuất hiện. À chết! Vậy còn nhập học thì sao? Thôi xong rồi, nhất định là cô chưa nhập học. Bây giờ mấy giờ rồi nhỉ. Cô nhìn lên đồng hồ:

“Cái gì? 7 giờ sáng? Vậy là người kia chiếm luôn cả ngày hôm qua của mình à? Cái cô này thật là, dùng nhiều thời gian như vậy chứ! Thiên ơi, phải đi học nhanh thôi. Hôm khai giảng thì trốn học, ngày thứ hai thì đi học muộn, thầy cô và các bạn sẽ nghĩ không tốt về mình mất. Chết tiệt, đều là tại tên khốn đó. Cứ đợi mà gặp lại mình đi”

Tích Nhi soạn đồ đạc và vệ sinh cá nhân nhanh nhất có thể. Cái này cũng không phải lần đầu nên cô rất thành thạo. Thoáng chốc đã xách hành lý, đồ đạc xuống dưới lầu. Dưới lầu chỉ còn mẹ, còn anh hai chắc đã đi học từ sớm. Trường của Tích Nhi học có truyền thống là học sinh phải ở kí túc xá của trường học. Tự làm mọi công việc. Điều này, vừa hình thành tính tự lập cho học sinh. Vừa khiến cho nhà trường dễ dạy dỗ và quản thúc các học sinh dễ dàng. Chắc mẹ đã nghĩ cô hôm qua nhập học muộn sẽ, hôm nay về nhà để lấy đồ đạc đến trường ở nên mới không chút ngạc nhiên nào mà vui vẻ chào cô:

“Tích Nhi. Đi học đấy hả con?”

Cô vui vẻ gật đầu:

“Vâng ạ. Con đi đây, mẹ và anh hai ở nhà bảo trọng sức khỏe, con sẽ gọi điện cho hai người thường xuyên”

Tích Nhi nhanh chân chạy ra ngoài. Ôi trời, cô vừa mới nói dối mẹ. Mẹ và anh hai mà biết cô chưa nhập học. Hôm khai giảng lại vắng mặt, hôm nay lại đi học muộn nữa thì họ nhất định dùng xích nhốt cô ở nhà. Có chết cô cũng không muốn. Vì cái cô Tích Nhi kia hôm qua không lấy xe đạp cho cô nên cô đành chạy nhanh ra đường cái bắt xe buýt đi học. Ôi trời, mẹ cho có 400 một tháng tiền ăn cùng tiêu vặt. Mỗi một suất ăn ở trường từ 10 nghìn đồng trở lên. Vội chi mỗi một tháng tiền ăn của cô sẽ là 300 nghìn. 100 nghìn còn lại là để cô có thể tiêu vặt, lung tung, mua đồ cá nhân, mua đồ dùng học tập... Vậy mà bây giờ cô phải bỏ ra 50 nghìn đi xe buýt tới đó. Tiền của cô. Tháng này nếu muốn tiết kiệm tiền xem ra phải nhịn đói vài bữa thôi. Haish! Tiền của cô, tiền của cô. Tích Nhi than thở thì xe buýt đã dừng trước mặt. Cô nhanh chóng đi lên xe buýt. Xe chật kín người lên xuống, phải lâu lắm cô mới chen lên được.

Bạn đang đọc truyện *Đa Nhân Cách - Trịnh Trang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Dương Uyển Không Chỉ Lương Thiện Mà Còn Giảo Hoạt

Tích Nhi lau dọn xong, liền nhanh chóng về kí túc xá. Dương Uyển vừa tắm xong, trên người mặc một cái áo phông trắng thật rộng rãi cùng quần đùi, tôn lên được vóc dáng đẹp đẽ của cô nàng. Mái tóc đen mượt mà dài đến thắt lưng được sấy khô, sau đó để xõa ra. Tích Nhi nhào vào lòng của nàng:

“Uyển. Mình mệt quá, có gì cho mình ăn không?”

Dương Uyển đang đọc sách, liền dùng quyển sách, đập nhẹ vào đầu cô:

“Vi cho cậu ăn mà tớ phá sản mất thôi. Được rồi, tớ nấu cơm rồi. Nhanh đi tắm rồi ra ăn cơm đi”

Cô mỉm cười:

“Tuân lệnh!”

Cô nhanh chóng nghe lời Dương Uyển đi tắm. Quả nhiên là chị em tốt. Dương Uyển quả thực là một cô gái lương thiện. Ăn cơm xong, hai người lấy sách

ra học bài, lúc cô lôi sách từ trong cặp ra, một tấm thẻ rơi xuống. Bấy giờ Tích Nhĩ mới nhớ đến tấm danh thiếp này của chàng trai trên xe buýt. Cô nhớ lại khoảnh khắc gặp chàng trai lúc đó. Tim đập thật mạnh, trong lòng lại có một cảm xúc khó tả trào dâng. Liệu đó có phải cái mà người ta gọi là tiếng sét ái tình không nhỉ? Tích Nhĩ nhanh chóng dò mặt, người nóng ran, khiến cho Dương Uyển ngồi bên cạnh cũng phát giác được. Cô bạn giáo hoạt, xoay mặt cô lại, chất vấn:

“Nói! Người có chuyện gì giấu ta hả?!”

Tích Nhĩ cười trừ, gãi gãi đầu, đồng thời cố tình nghiêng người sang một bên, che khuất tầm nhìn của Dương Uyển, dấu chiếc thẻ vào cầm bàn. Cô nhún vai một cái, mỉm cười:

“Đâu có gì đâu?”

Dương Uyển đương nhiên là không bỏ qua cho cô. Liền kéo ghế sát lại chỗ cô, cái đầu nhỏ ghé sát lại với đầu cô:

“Thật không đây? Nói nhanh bốn tiểu thư còn tha mạng, nếu không tối này cậu chết với tớ”

Tích Nhĩ mặt đỏ như quả cà chua chín, đẩy Dương Uyển về chỗ của cô ấy:

“Đâu có chuyện gì đâu. Mà cậu học bài đi, mai cô giáo kiểm tra bài cũ đó”

Dương Uyển lại ngồi sát vào chỗ cô, tươi cười:

“Cậu nói cho mình biết là chuyện gì thì mình sẽ học bài”

Cô chống tay xuống bàn:

“Thật sự là không có chuyện gì mà”

Dương Uyển ổng ẹo:

“Ày, đừng như vậy, nói cho mình biết đi mà, nói đi mà, nói đi mà”

Tích Nhĩ lắc đầu. Cho cô thêm vào câu lúc nãy. Dương Uyển là một cô gái lương thiện, nhưng cũng giáo hoạt nữa. Ày, cô đến chết mất thôi. Cậu ấy định ép cô nói đến bao giờ nữa?

Bạn đang đọc truyện *Đa Nhân Cách - Trịnh Trang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Chương 22

Reng reng reng....

“Tập trung! Tập trung! Các em dậy nhanh lên! Máy cái đũa này làm gì mà lâu vậy hả? 1 tiếng nữa là vào học rồi đấy! Đừng ngủ nữa! Nhanh dậy đi!”

Bên dãy kí túc xá nam vang lên tiếng còi kêu tập trung của thầy giám thị. Các bạn nam sinh vội vã tỉnh dậy chuẩn bị. Bên kí túc xá nữ cũng nao loạn không khác gì. Một cô giám thị xinh đẹp đi khắp tất cả các dãy phòng nữ, thổi còi inh ỏi:

“Các em dậy đi! Một tiếng nữa là vào học rồi đấy! Đang còn trẻ thì không nên ngủ nướng nhiều đâu!”

Các bạn nữ sinh cũng vì nghe tiếng còi quá inh ỏi mà phải chui từ chăn dậy. Dương Uyển và cô cũng nhanh chóng lò mò từ trên giường rơi xuống đất:

“Uyển, bàn chải đánh răng của tớ đâu?”

Dương Uyển đứng trước gương đang vội vã chải đầu, nói vọng vào:

“Không biết, thôi lấy tạm bàn chải mới của tớ mà đánh nhanh lên. Dù sao tớ cũng có tận hai cái”

“Ừ. Cảm ơn nhé!”

Các bạn học sinh đầu tóc gọn gàng sạch sẽ, ăn mặc chỉnh tề, đi ra khỏi dãy kí túc xá, vừa đi, vừa nói chuyện. Cô và Dương Uyển cũng song bước đồng hành.

Cũng không biết có người, đang ở dãy kí túc xá nam ngay đối diện. Âm thầm bước chân thật đều theo cô. Phạm Thiên Phong mặc lên người bộ đồng

phục nam sinh chỉnh tề, phẳng phiu. Mái tóc đen bóng cắt theo kiểu undercut được gọt rửa gọn gàng, góc cạnh tí mỉ. Gương mặt lạnh lùng cùng làn da trắng sáng được tôn lên thêm bởi bộ đồng phục màu đen. Hai tay bỏ vào túi quần, bước theo nhịp bước chân của cô gái nào đó bên kí túc xá nữ. Bộ dạng này của hắn, đã khiến không ít nữ sinh xung quanh chết mê chết mệt. Phạm Thiên Phong cong khóe môi lên cười. Bao nhiêu nữ sinh bên kí túc xá nữ, nữ sinh dưới sân trường, ở các dãy nhà khác nhau, ngược về hắn hò hét. Cô gái bên kia cũng vì nghe thấy tiếng hét mà hướng về phía hắn. Tích Nhĩ ở dãy nhà bên kia nhìn về hướng các nữ sinh đang hò hét. Cô liếc mắt nhìn xung quanh kí túc xá nam. Thuận miệng hỏi Dương Uyển một câu:

“Bọn họ đang hét cái gì vậy?”

Dương Uyển ngơ ngác nhìn cô:

“Cậu ngốc à? Tất nhiên là hét vì thấy trai đẹp rồi”

Cô lại đưa mắt nhìn xung quanh liếc một lượt nữa. Lần này thì cô liếc rất kĩ, liếc tận mấy lần liền vẫn không thấy trai đẹp nào mà Dương Uyển nói. Cô lại hỏi:

“Trường này có rất nhiều trai đẹp, rốt cục cậu là đang nói người nào?”

Dương Uyển xanh mặt nhìn cô:

“Mấy nam sinh đó thì tính gì chứ! Mọi người đều đang nhìn Phạm Thiên Phong kia kìa! Cậu không thấy sao! Con mắt lác này”

Phạm Thiên Phong? Không lẽ là tên xấu xa đó? Tích Nhĩ hướng mắt theo ngón tay của Dương Uyển. Quả nhiên cô đã gặp phải kẻ thù của mình. Trần Tích Nhĩ trề môi:

“Xấu hoắc. Cậu ta thế mà được gọi là đẹp sao?”

Dương Uyển lườm cô một cái thật mạnh:

“Cậu thì biết gì chứ. Cậu ấy là cực phẩm trong cực phẩm đấy. Nhưng mà cậu ta kiêu ngạo lắm. Cậu ta chẳng thèm nói chuyện với ai hay giao tiếp với bạn bè gì cả. Biết sao được, thế lực nhà cậu ta lớn lắm mà. Không thèm để ý đến những người xung quanh là phải thôi”

Dương Uyển nhún vai. Tích Nhĩ nhìn về phía Phạm Thiên Phong, gật đầu một cái:

“Ừ. Mình cũng thấy cậu ta kiêu ngạo lắm. Mà thôi, không cần quan tâm nữa. Chúng ta vào lớp thôi. Nhanh lên”

Dương Uyển gật đầu mỉm cười. Cô và Dương Uyển lại cùng vào lớp với nhau tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Đa Nhân Cách - Trịnh Trang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Chương 23

Tích Nhĩ đi vào trong lớp, ngồi vào chỗ bàn học của mình. Cô nằm rạp xuống bàn, tóc ngang vai xõa ra che đi khuôn mặt nhỏ nhắn. Phạm Thiên Phong bước vào lớp. Thấy bạn nữ đánh đá nào đó đang nằm gục xuống bàn. Hắn mỉm cười, đưa tay ra đập vào vầng trán ngắn của Trần Tích Nhĩ.

“Á!”

Bị ai đó đập vào trán, Tích Nhĩ kêu lên một tiếng thật đau. Ngồi bật dậy nhìn thù phạm. Hình ảnh quen thuộc của bạn nam sinh đáng ghét xuất hiện trước mặt cô. Phạm Thiên Phong mỉm cười. Tự nhiên ngồi xuống chỗ của mình như không có gì xảy ra. Tích Nhĩ tức giận, quay xuống chỗ Phạm Thiên Phong quát lên:

“Này! Phạm Thiên Phong! Cậu điên rồi à? Sao lại đánh tôi chứ!”

Phạm Thiên Phong nở nụ cười xinh đẹp hút hồn người khác:

“Cô giáo vào lớp rồi. Tôi chỉ muốn đánh thức cậu thôi”

Tích Nhĩ im lặng. Rõ ràng cái tên này có ý còn ngụy biện. Xấu xa! Tích Nhĩ lườm hắn một cái thật mạnh:

“Nhưng sao cậu phải đánh đau vậy chứ! Gọi mình dậy là được rồi mà”

Phạm Thiên Phong nhún vai. Nở nụ cười thật thiện:

“Ừ nhĩ, không biết nữa. Sao lúc đó tôi phải đánh cậu nhĩ. Chắc tại thấy mặt cậu đáng yêu chết đi được. Nên tôi vừa nhìn vào đã muốn đánh rồi!”

Hơ. Tích Nhĩ trợn ngược mắt. Thấy chưa, lộ ra nguyên chất rồi đấy. Cô đã biết con người như cậu ta nào có ý tốt gì đâu. Tích Nhĩ bực mình quay lên, không thèm quan tâm đến bạn nam sinh đáng ghét đang ngồi phía dưới, mỉm cười nhõn nhõ. Nghĩ thêm thật nhiều trò để có thể trêu cô.

Vậy là bạn nam sinh đáng ghét trong giờ học đã tiến hành điều đó. Tích Nhĩ đang nghe giảng bài rất chăm chỉ, cặm cụi ghi bài. Vậy mà lại có kẻ sau lưng cầm vài lọn tóc ngang vai của cô lên giật vài cái.

“A!”

Tích Nhĩ khẽ kêu lên, giữ lấy mái tóc của mình. Quay xuống nhìn bạn nam sinh vừa giật tóc cô, trợn ngược mắt lên:

“Này! Cậu muốn chết à?!”

Phạm Thiên Phong mỉm cười. Tích Nhĩ quay lên. Nhưng chưa đến một phút thì đầu lại vào đó. Phạm Thiên Phong ngồi sau, ngửa chân ngửa tay đá vào ghế Tích Nhĩ. Khiến cho cô đang ngồi học phải ngã nhào người về phía trước, nét bút đang đặt trên giấy nắn nót cũng vì thế mà đi lệch quỹ đạo. Trần Tích Nhĩ hít sâu một hơi. Nộ khí đầy mình, quay xuống bàn dưới. Phạm Thiên Phong làm như không có chuyện gì ngã người vào ghế rất thoải mái. Hôn nữa còn hỏi cô:

“Sao cậu cứ quay xuống đây mãi vậy? Hay là tại tôi đẹp trai. Hửm?”

Vừa nói câu đó xong, người nào đó lại còn tự kiêu chống cằm ghé sát khuôn mặt đáng ghét vạ lần về phía cô.

Tích Nhĩ nhếch mép mỉm cười. Đẹp trai à? Cô gật đầu:

“Ừ. Cậu đẹp trai đến mức tôi muốn đánh cậu luôn!”

Vậy là cuốn sách trên bàn ngay lập tức đập vào mặt bạn nam sinh. Cô dùng rất nhiều sức để đập nên gây ra tiếng rất to. Cả lớp quay lại nhìn cô. Cảnh tượng bây giờ chính là. Phạm Thiên Phong đang chảy máu mũi mở to mắt nhìn cô không tin được cô có thể làm ra loại chuyện như vậy. Cả lớp thì im lặng không một tiếng động. Tích Nhĩ thì trợn ngược mắt nắm cuốn sách thật mạnh trong tay:

“Cậu muốn gây chiến với tôi à?”

Bạn đang đọc truyện *Đa Nhân Cách - Trịnh Trang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Chương 24

Vậy là sau khi vụ đó xảy ra. Cô giáo chủ nhiệm bỏ lại một câu cho cô:

“Hết giờ này em lên phòng giáo viên gặp tôi”

Vậy là bây giờ cô đang đứng trong văn phòng giáo viên, trước mặt cô giáo chủ nhiệm của mình. Cô giáo chủ nhiệm cầm tờ sơ yếu lịch của cô đọc qua một lượt. Nhẹ nhàng đặt nó xuống bàn. Liếc ánh mắt tinh tường về phía cô:

“Trần Tích Nhĩ? Theo như trong này ghi thì em là một học sinh xuất sắc. Vậy mà sao vừa mới đến trường này em đã gây ra nhiều chuyện thế hả?! Ôi trời, em làm cô hết nói nổi rồi. Vắng mặt trong buổi khai giảng. Đi học muộn trong buổi đầu tiên. Sau đó còn trêu trọc. Bây giờ lại còn đánh bạn cùng lớp nữa. Bộ em muốn làm trùm trường luôn hả?!”

Tích Nhĩ rút chiếc cổ nhỏ nhún lại, nhỏ giọng nói;

“Em xin lỗi cô ạ. Xin lỗi cô ạ”

Cô giáo chủ nhiệm nghe được cô thành khẩn xin lỗi, cũng nguôi bớt nộ khí đi. Cứ ngỡ là sắp thoát kiếp rồi. Ai ngờ ngay lúc này, gặp đúng lúc thầy giám thị hôm trước mắng cô te tua đang đi qua. Gặp phải cảnh tượng cô bị ăn mắng này. Khiến cho thầy vừa nhìn là nhận ngay ra cô. Thấy cô bị ăn mắng thế còn dễ. Học sinh như cô đáng ra còn phải răn đe nhiều thì mới có thể nên người được. Vậy là nhân tính làm thầy của thầy nổi lên, lao vào phòng trước bao nhiêu ánh mắt của giáo viên mà tiến tới trước chỗ cô mắng te tua:

“Tôi nhớ em mà! Em chính là cái cô học sinh hôm trước! A, em tên gì nhĩ. Phải rồi. Là Trần Tích Nhĩ. Này! Cái con bé này! Em bao giờ mới chịu lớn đây hả! 16 tuổi đầu rồi đây chứ đâu có ít gì đâu! Sao em cứ toàn gây chuyện thế hả. Em có biết bố mẹ em làm ăn vất vả thế nào mới để em học được trong ngôi trường này không? Bố mẹ thì nai lưng ra làm việc còn em thì ở đây chơi đùa trác tácn à?”

Thầy mắng xong một tràng, nộ khí đầy mình, khiến cho cô giáo chủ nhiệm của cô vừa nguôi giận lại cũng giận lây. Đập bàn đứng lên tiếp tục mắng cô:

“Đừng Vậy! Trần Tích Nhĩ em đừng nghĩ mình có thành tích xuất sắc cùng cái đầu thông minh thì sẽ giỏi mãi. Em mà không luyện tập, không chăm chỉ thì sẽ ngốc dần đấy. Em có nghe không hả?”

Tích Nhĩ gạt đầu:

“Vâng, em nghe ạ. Em không nên đánh bạn như vậy, nhưng tại cậu ấy gây sự với em trước. Cậu ấy cứ ngồi sau và không cho học bài, nên em tức quá cho nên mới làm vậy...”

Lâm Tổng vừa mới nghe như vậy, liền nộ khí đầy mình:

“Sao? Tại vì cậu bạn đó gây sự với em trước hả? Cái thằng nhóc nào sao lớn bằng 16 tuổi đầu rồi mà còn vẫn đi trêu chọc các bạn nữ trong lớp chứ! Em nói cho thầy biết, bạn nam sinh đó là ai, thầy sẽ đi giáo huấn cậu ta một trận. Tay thầy cảm thướt trong tay gỗ mạnh xuống bàn. Trong lòng Tích Nhĩ này lên niềm vui sướng. Ôi, thầy thật là công tư phân minh. Khi cô đang định nói tên của tên đáng ghét đó ra thì cô giáo chủ nhiệm lại chiếm mất thời cơ. Xoay người thầy lại, nói nhỏ:

“Thầy Lâm à, nhưng người mà con bé nói không đơn giản đâu. Là Phạm Thiên Phong. Đại thiếu gia của Phạm Thị đó”

Lâm Tổng đứng hình, tròn mắt nhìn cô giáo chủ nhiệm:

“Cái cô này sao cô không nói sớm?!”

Cô giáo mỉm cười:

“Tôi xin lỗi. Tại tôi bức quá nên quên mất”

Thầy và cô nói chuyện xong thì đứng nghiêm chỉnh như ban đầu. Lâm Tổng vuốt tóc, nhìn về phía Tích Nhĩ. Cô học sinh dùng gương mặt thánh thiện, nụ cười đang yêu cùng ánh mắt tin cậy nhìn về phía mình khiến cho thầy lạnh sống lưng. Ôi trời, sao lại có cảm giác có lỗi thế không biết. Thầy chỉnh lại cà vạt. Mỉm cười chào cô, cô giáo chủ nhiệm, cùng các thầy cô khác trong phòng:

“Tôi có chút chuyện gấp. Về trước đây”

Tích Nhĩ ngạc nhiên:

“Thầy ơi, thầy không muốn gặp bạn nam sinh đó nữa ă? Hay là thầy có cần em lôi cổ bạn ấy đến văn phòng của thầy không ạ?”

Thầy chạy thật nhanh ra ngoài, vọng lại một câu:

“Không cần! Em nhờ cô giáo chủ nhiệm của mình đi”

Tích Nhĩ quay lại chỗ cô giáo chủ nhiệm của mình:

“Cô à...”

Cô giáo rung mình, lập tức cúi mặt xuống, chặn họng cô lại:

“Xong việc rồi. Em ra ngoài đi”

Tích Nhĩ đứng hình, lặng lẽ gạt đầu bước ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Đa Nhân Cách - Trịnh Trang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Chương 25

Vì bạn nam sinh nào đó hôm qua bật điện tới hơn 11 giờ đêm. Nên sáng nay Tích Nhĩ thức dậy với bộ mặt trắng bệch và đôi mắt thâm quầng như gấu trúc. Tại sao. Tại sao phòng của cô lại đối diện với phòng tên thần kinh đó. Aaaaa. Hắn mà còn bật điện như hôm qua nữa thì cô làm sao mà ngủ được đây. Những năm tháng cấp ba của cô sau này rồi sẽ gắn liền với hai từ mất ngủ. Còn gì là thanh xuân vườn trường nữa đây. Tích Nhĩ khóc rống trong lòng. Dương Uyển đi bên cạnh cô như cảm nhận được trái tim nhỏ bé này. Cô bạn nhẹ nhàng vỗ vai cô:

"Có muốn ăn kẹo cao su vị bạc hà không. Buổi sáng thức dậy mà ăn cái này thì vừa thơm miệng. Tỉnh thần lại còn tỉnh táo"

Tích Nhĩ cảm động muốn khóc. Vui vẻ nhận lấy kẹo cao su bạc hà đáng yêu bỏ vào miệng nhai nhai nói:

"Cảm ơn Uyên nhé. Cậu thật hiểu tớ. Tên họ Phạm mà cứ tiếp diễn cái tình trạng bất điện như vậy. Thì chắc tớ phải dự trữ singum trong cặp rồi"

Nghĩ một chút. Tích Nhĩ lại nhìn Dương Uyên mờ ám nói:

"Uyên. Cậu nói xem. Có phải tên họ Phạm muốn trả đũa vụ tớ đánh hấn nên mới cố tình bất điện trọc tức chúng ta không?"

Dương Uyên suy nghĩ một chút rồi lắc đầu lia lịa:

"Không không không. Chắc cậu ta không phải dạng người như vậy đâu"

Tích Nhĩ bất đồng nhìn Dương Uyên:

"Cái gì mà không phải dạng người như vậy chứ. Mình nói cho cậu hay. Con mắt nhìn người của Trần Tích Nhĩ này rất chuẩn. Mình vừa nhìn cậuu ta là biết ngay được cậu ta là cái loại người vừa ích kỉ. Vừa nhỏ mọn chẳng ra gì"

Dương Uyên ở bên cạnh bất chợt ra ám hiệu chớp mắt mấy chục cái với cô. Ai ngờ Tích Nhĩ lại không hiểu được ám hiệu này hỏi lại cô bạn:

"Uyên ơi. Cậu bị đau mắt"

Dương Uyên lắc đầu lia lịa:

"Đừng nói nữa"

Tích Nhĩ trề môi:

"Cái gì mà đừng nói nữa chứ. Mình nói cho cậu hay. Cậu đừng nhìn cái vẻ đẹp trai hào nhoáng bên ngoài của cậu ta mà đánh giá. Cậu ta thực chất thấp hèn vô cùng. Vừa bẩn bựa. Vừa nhỏ mọn. Lại hay so đo. Lần đầu vừa gặp mình đã bị cậu ta lừa cho thê thảm. Nói tóm lại. Cậu ta chính là loại đàn bà đội lốt đàn ông. Đã gay lại còn là gay nghiêm trọng. Vừa gay vừa điên"

Chửi xong một hồi. Tâm tình thỏa mãn. Tích Nhĩ mỉm cười nhìn Dương Uyên mặt méo xệch. Khóc ròng nói:

"Phải rồi Tích Nhĩ mình đột nhiên nhớ ra chuyện này cần đi đây chút. Cậu cậu đến lớp trước nhé"

Vừa nói xong cô bạn đã vội vàng chạy đi. Để lại Tích Nhĩ ở lại ngơ ngác. Lắm bảm một mình:

"Chuyện gấp gì mà chạy nhanh vậy. Không cần mình đi cùng cậu sao. Dương Uyên này đúng thật là"

"Ừ. Cậu ta chuẩn nhanh thật"

Bên cạnh đột nhiên vang lên một giọng nam vô cùng quen thuộc. Sở dĩ cô nhớ tới giọng nói này là vì ngay cả đến trong ác mộng của cô cũng mơ thấy nó rất nhiều lần. Tích Nhĩ khóc ròng trong lòng quay mặt lại nhìn Phạm Thiên Phong gương mặt đang nhớn nhớn nhìn cô. Dương uyên. Tớ rủa cậu đang chạy chôn bị ngã u đầu. Dám bỏ mặc lão nương.

Dương Uyên khóc ròng trong lòng. Xin lỗi Tích Nhĩ. Nhà tớ còn có mẹ già con thơ. Đợi tớ luyện võ công cao cường hơn rồi sẽ trở lại báo thù cho cậu.

Bạn đang đọc truyện *Đa Nhân Cách - Trịnh Trang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Chương 26

Phạm Thiên Phong thân thiện tươi cười nhìn Tích Nhĩ. Trần Tích Nhĩ cũng tươi cười nhìn lại. Nói:

"Ahaha. Cậu ở đây từ lúc nào vậy?"

Phong nghĩ một chút rồi thành thật trả lời:

"Không lâu đâu. Cũng vừa mới tới thôi"

Trong lòng Nhĩ có chút vui vui. Thăm dò thêm một câu:

"Vây... Cậu đã nghe được những gì rồi?"

Phong lại nghĩ một chút rồi trả lời:

"Nghe được những gì nên nghe rồi"

Hả? Tích Nhĩ dẫn người ra. Như vậy là sao chứ. Rốt cục đã nghe được hay chưa. Đang lúc cô nàng vẫn đang nghĩ vẩn vơ. Bạn nam sinh xấu tính nào đó ghé sát lại nói:

"Chẳng lẽ là có chuyện gì đó. Tôi không nên nghe sao?"

Tích Nhĩ giật mình. Vội vã lắc đầu quầy quậy:

"Làm gì có. Cậu nghĩ nhiều rồi đó. Haha. Tôi vào lớp trước đây"

Nói xong liền nhanh chóng chuồn đi. Trong đầu thầm nghĩ. Có ngốc mới nói cho cậu biết. Bạn Phong nhìn bạn Nhĩ đang cong đít chạy liền lắc đầu cười. Bỏ chồn cũng nhanh thật. Sờ lên mặt mình:

"Gay nghiêm trọng? Mình như vậy thật hả?"

*****

Tích Nhĩ đen mặt ngồi trong lớp học. Dương Uyển xinh đẹp đáng yêu chạy tới:

"Hihi"

Bạn Nhĩ vui vẻ hỏi thăm:

"Cậu đi làm chuyện gấp gì mà nhanh vậy?"

Dương Uyển có chút bối rối:

"À. Có chút chuyện này cậu không cần biết đâu"

Tích Nhĩ nhếch miệng cười:

"Mình có ngu mới tin lời cậu nữa. Đánh chết cái đồ bỏ mặc anh em nhà cậu"

Dương Uyển vội vã bỏ chạy. Vừa chạy vừa nói:

"Aaaa. Tích Nhĩ. Mình xin lỗi. Mình xin lỗi mà"

Hai người lùa đuổi nhau một hồi trong lớp thì trống đánh vào học. Tích Nhĩ liền nói với Dương uyển:

"Lần này tớ bỏ qua cho cậu. Còn lần sau là cậu không xong với tớ đâu"

Dương Uyển mỉm cười vui vẻ:

"Đa tạ đại nhân tha mạng"

Tích Nhĩ phì cười. Ngồi vào bàn học của mình lại thờ dài một tiếng. Không ngờ cô vừa mới đến trường này đã xảy ra nhiều chuyện rắc rối như vậy. Nhưng biết sao giờ. Cô không muốn vướng vào rắc rối nên phải nhún nhường thôi. Cô không phải nữ chính trong các bộ phim. Không có dũng khí để đối đầu với đại thiếu gia như Phạm Thiên Phong. Nên trong 3 năm cấp ba sắp tới. Phải ráng nhịn để cậu ta bắt nạt thôi. Tích Nhĩ thờ dài một tiếng. Chiều nay được nghỉ học. Chắc cô phải đi kiếm việc làm thêm nào đó ở ngoài thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đa Nhân Cách - Trịnh Trang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Chương 27

Phạm Thiên Phong dù sao cũng là học sinh xuất sắc. Cậu ta cũng không phải lúc nào cũng rảnh để trêu chọc cô. Nên cả giờ học đó Tích Nhĩ được yên bình. Nhưng trống đánh ra chơi một thì chưa chắc đã như vậy nha. Tích Nhĩ vừa cất sách vở định nằm rạp xuống bàn ngủ một giấc. Đã bị ai đó kéo cổ dậy:

"Dậy đi sâu ngủ! Sao lúc nào cậu cũng ngủ được vậy? Đi xuống căn tin với tôi nào"

Vừa chuẩn bị chìm vào giấc mộng đẹp đã bị người xấu kéo dậy. Tích Nhĩ thực sự rất khó chịu nha. Hai chân hai tay liền dẫy rụa:

"A... Tôi không muốn. Tôi đang ngủ mà"

Bạn nam sinh xấu xa vẫn không chịu buông tha cho cô. Túm cổ áo cô mà kéo đi trước ánh mắt của bao nhiêu người. Và trong bao nhiêu ánh mắt đó. Có một ánh mắt đầy ngoan độc cùng căm ghét nhìn vào Tích Nhĩ.

Phạm Thiên Phong kéo Tích Nhĩ đi xuống căn tin. Đặt cô bạn ngồi xuống ghế xong rồi đi gọi đồ. Một lát sau đó. Trước mặt Tích Nhĩ một bàn đồ ăn được bày ra. Tích Nhĩ ngạc nhiên:

"Chỉ có 2 đĩa thôi sao cậu gọi nhiều đồ như vậy?"

Phạm Thiên Phong mỉm cười:

"Tại không biết cậu thích ăn món nào nên tôi gọi hết đồ trong căn tin ra đây rồi"

Tích Nhĩ ngạc nhiên giống lên:

"Tên tán gia bại sản này. Cậu điên rồi à? Gọi nhiều như vậy làm sao ăn hết nổi. Thôi được rồi. Tôi thích ăn bánh đậu xanh với socola nóng. Cậu trả bớt đồ vào đi"

Phạm Thiên Phong nhún mày:

"Vậy cậu không thích ăn món mặn hay món cay nào à?"

Tích Nhĩ lắc đầu:

"Không. Tôi chỉ thích ăn đồ ngọt thôi"

Phạm Thiên Phong ngao ngán lắc đầu:

"Ăn toàn là đồ ngọt thảo nào trông cậu béo như vậy"

Tích Nhĩ bực bội:

"Tôi béo thì sao? Liên quan gì tới cậu?"

Phạm Thiên Phong liền làm ra vẻ người lớn xoa đầu cô nàng:

"Được rồi. Đừng giận nữa. Heo ở lại đây để tôi trả đồ cho căn tin nha"

Tích Nhĩ tức giận chu mỏ trừng mắt nhìn phạm Thiên Phong dần đi xa. Bỗng. Một dáng người nhỏ nhắn đi đến trước mặt cô. Một cô gái có mái tóc xoăn màu nâu hạt dẻ xuất hiện. Đằng sau cô ta là hai người con gái nữa giống hệt nhau. Hình như là sinh đôi. Về mặt cả ba người đằng đằng sát khí nhìn cô. Nhất là cô gái tóc xoăn kia. Tích Nhĩ rùng mình một. Nhìn lại bọn họ. Ủa cô có quen mấy người này sao? Một cô gái trong hai cô gái sinh đôi kia thấy ánh mắt của cô liền ra dùng tay nhấn đầu cô xuống một:

"Con ranh này. Sao mày dám nhìn bọn tao với ánh mắt như thế chứ" Nhưng cô ta chưa kịp nhấn đầu cô xuống thì bị cô gái tóc xoăn giữ lại:

"Hong Liên!"

Cô gái kia nghe thấy. Quả thực rất muốn đánh cô nhưng bắt buộc phải dừng tay lại. Hất cằm lên nói:

"Nếu không phải chị Ly can thiệp. Tao đã cho mày biết tay rồi"

Cô gái tóc xoăn khẽ nhếch miệng cười. Đi từng bước đến bên cô:

"Cậu là Trần Tích Nhĩ phải không? Chúng ta cùng lớp với nhau đấy. Tên mình là Ngọc Liên Hoa"

Tích Nhĩ rùng mình. May cậu ta còn là họ Ngọc. Nếu như là họ Bạch thì... Ngọc Liên Hoa nói tiếp:

"Bạn mới. Mình cảnh cáo bạn. Tránh xa Phạm Thiên Phong một chút. Nếu không..."

Ngọc Liên Hoa cầm cốc sôcôla nóng lên đồ xuống đất trước ánh mắt ngạc nhiên của Tích Nhĩ. Nói:

"Cậu sẽ giống như cốc sôcôla nóng này"

Hai chị em sinh đôi nhìn cảnh này mà ánh mắt sung sướng. Trần Tích Nhĩ vừa định đứng lên nói lại bọn họ thì một giọng nói vang lên:

"Tích Nhĩ"

Đằng xa, Phạm Thiên Phong đang đi tới vẫy tay với cô. Ba người kia như có tật giật mình. Vội vàng bỏ đi. Tích Nhĩ cũng không muốn đuổi theo. Dù sao cũng chỉ là một cốc socola nóng. Phạm Thiên Phong đi tới thấy socola đổ dưới đất. Vội vàng hỏi:

"Có chuyện gì vậy?"

Cô lắc đầu:

"Không có gì. Tôi không may làm đổ nó xuống."

Phạm Thiên Phong lắc đầu:

"Sao cậu bất cẩn như vậy chứ. May là tôi có mang về thêm socola nóng cho cậu đây"

Phạm Thiên Phong đặt cốc socola nóng lên bàn. Tích Nhĩ mỉm cười:

"Oa. Cảm ơn nhé"

Hai người vui vẻ ăn cùng nhau mà không biết có ánh mắt cay độc của Ngọc Liên Hoa đang căm ghét nhìn cô:

"Trần Tích Nhĩ. Là mày không chịu nghe lời cảnh báo của tao"

Bạn đang đọc truyện *Đa Nhân Cách - Trịnh Trang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Chương 28

Tích Nhĩ được ăn một bữa ăn miễn phí no nê. Tâm trạng không tệ chút nào. Hơn nữa lại cảm thấy cái người hôm nay đưa cô đi ăn cũng có chút tốt bụng. Xem ra cậu ta chắc cũng không phải là ngang ngược không có thuốc chữa. Cô cảm thấy bản thân mình dễ bị đồ ăn dụ quá đi. Nhưng dù sao thì chiều nay được nghỉ cô cũng phải đi kiếm một việc làm thêm. Nhà cô không phải là giàu có gì. Học phí mấy trăm triệu một năm. Không thể để mẹ gánh vác hết được. Dương Uyển hôm nay được nghỉ cũng có dự định đi chơi. Liền tạm biệt Tích Nhĩ nhảy ra khỏi phòng đi trước. Cô bạn này của cô thật lười. Suốt ngày chỉ biết ăn với chơi. Đúng là cuộc sống của đại tiểu thư. Tích Nhĩ cũng nhanh chóng khóa cửa phòng bọn họ rồi đi. Ở xung quanh trường cô có rất nhiều cửa tiệm. Xin vào làm một trong số những cửa tiệm nhỏ đó có lẽ cũng không khó lắm. Cũng thật may mắn. Cô xin được việc ở một nhà hàng nhỏ gần trạm xe buýt ở gần trường. Cô chủ quán ở đây cũng rất dễ tính. Lịch làm việc là 7 giờ tối đến 9 giờ tối. Cô chủ quán nói. Hôm nào cô nghỉ cũng có thể đến đây làm thêm. Sẽ được nhận tiền hoa hồng. Mà thôi. Hôm nay được nghỉ. Chắc cũng phải về nhà thăm anh trai và mẹ. Lâu rồi không gặp nhớ người nhà quá đi. Các bạn nói xem. Người nhà chính là như vậy đó. Lúc ở với nhau thì cảm thấy đau đầu phiền phức. Lúc không được gặp nhau. Lại cảm thấy rất buồn. Rất tủi thân. Chuông điện thoại đột nhiên reo lên. A. Là anh hai gọi. Tích Nhĩ vui vẻ bắt máy:

"Trần Tử Dương. Hôm nay em được nghỉ học. Em sẽ về nhà mình nhé"

Đầu dây bên kia Trần Tử Dương ngao ngán lắc đầu. Con bé này mấy tuổi đầu rồi. Vẫn chưa bỏ được cái thói gọi thẳng tên anh trai. Nhưng dù gì anh cũng quen rồi. Liền nói:

"Hôm nay không cần đến. Mẹ và anh đang đi đến trường thăm em rồi" Sầm xẹt nổ ngang tai. Tích Nhĩ giống lên:

"Đến trường?!"

Thôi xong rồi. Mẹ và anh mà đến trường. Nhất định sẽ gặp thầy giám thị và cô giáo chủ nhiệm. Dấu được một ngày chứ không giấu được cả đời. Lịch sử vinh quang của cô những ngày đầu năm học. Dấu ấn của cô những ngày đầu năm học. Nhất định sẽ bị Lâm Tổng nói ra hết.

Bạn đang đọc truyện *Đa Nhân Cách - Trịnh Trang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Chương 29

Bà Trần và Trần Tử Dương ngồi ở trên phòng giáo viên mà cảm thấy xấu hổ thay em gái với con gái mình. Lâm Tổng tất nhiên cũng hiểu được nỗi lòng

hai người họ. Nếu ông có một đứa con gái hiếu động như vậy. Ông nhất định cũng sẽ rất đau đầu. Thầy Lâm cười hiền hậu:

"Thực ra. Tích Nhi là một đứa trẻ rất thông minh. Chỉ là nên kiềm chế lại tính hiếu động một chút. Vừa rồi. Con bé còn gây sự với một bạn nam trong lớp. Nhưng tôi không có thời gian nên chưa nói cho cô được. Hi vọng. Gia đình về khuyên bảo con bé một tiếng."

Bà Trần gật đầu:

"Vâng. Thầy yên tâm. Tôi nhất định sẽ dạy dỗ con bé lại. Mà thầy vừa nói. Nó có gây sự với một bạn nam trong

lớp. Bạn nam đó là ai vậy thầy?"

*×*****

Trong phòng kí túc xá của Tích Nhi. Bà Trần bắt đầu bài ca đi cùng năm tháng:

"Con vớ cái! Mẹ đã biết ngay từ đầu không nên để con đi học một mình mà. Con xem. Con gây ra bao nhiêu chuyện như vậy. Con có biết bây giờ con nổi tiếng lắm không. Đã vậy lại còn gây sự với bạn trong lớp. Mẹ đã nói với con như thế nào? Đừng gây sự với lũ nhà giàu! Sao con không nghe lời mẹ chứ Tích Nhi"

Tích Nhi cúi gằm mặt:

"Con xin lỗi"

Trần Tử Dương thấy không khí căng thẳng cũng nói giúp em gái một câu:

"Thôi mà mẹ. Đừng giận nữa. Tích Nhi cũng đã biết lỗi rồi"

Bà Trần gật đầu. Nghe lời con trai liền nguôi giận. Nói:

"Thôi được rồi. Mẹ coi như tha cho con một lần. Còn có lần sau. Mẹ nhất định sẽ cho con chuyển trường. Bây giờ. Dẫn mẹ đến gặp cậu bạn cùng lớp mà con gây sự đi. Mẹ xin lỗi cậu ta một tiếng. Tránh để cho cậu ta kiếm cớ lại gây sự với con"

Tích Nhi ngạc nhiên. Tò thái độ đầy khó chịu:

"Sao mẹ lại phải xin lỗi cậu ta? Con có làm gì sai đâu? Có xin lỗi cũng phải để cậu ta nói trước"

Bà Trần gõ lên đầu con gái một cái:

"Con có quyền sao? Trong cái trường quý tộc này con có quyền sao? Nếu con muốn tiếp tục học ở đây thì an phận một chút. Đừng để mẹ phải khổ nữa. Giờ đưa mẹ đến gặp cậu ta đi. Nhanh lên"

Bạn đang đọc truyện *Đa Nhân Cách - Trịnh Trang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Chương 30

Phạm Thiên Phong ngồi cạnh ô cửa sổ. An nhàn đọc sách. Bên cạnh là một cốc cà phê sữa. Thực ra. Bình thường hắn thích uống cà phê đen. Nhưng vì Tích Nhi thích uống đồ ngọt nên hắn đã cho thêm sữa vào. Cảm thấy cà phê sữa cũng không tệ chút nào. Bình thường trước mặt Tích Nhi. Hắn tỏ vẻ hiếu động. Hay trêu chọc cô. Nói rất nhiều. Nhưng thực ra khi không có Tích Nhi. Hắn lại giống như bây giờ. Im lặng. Lạnh lùng. Và đầy cô đơn. Đó là thế giới riêng của hắn. Ngoại trừ Tích Nhi không một ai có thể bước vào. Tích Nhi dẫn mẹ đến kí túc xá nam tìm Phạm Thiên Phong. Đứng trước cửa phòng của hắn. Cô giật mình một cái. Đây là Phạm Thiên Phong sao? Người trong kia cô thấy. Chỉ có một mình. Rất tĩnh lặng. Rất cô đơn. Thân hình tuy cao lớn. Nhưng lại cảm giác. Đều đang phòng bị tất cả mọi thứ xung quanh. Một loại sợ hãi được giấu sâu trong lòng. Tiếng gõ cửa của mẹ làm thức tỉnh Tích Nhi khỏi giấc ngủ trưa.

"Cốc cốc"

Phạm Thiên Phong nghe tiếng gõ cửa. Liền quay đầu lại. Nhìn về phía cánh cửa đang mở sẵn. Quả thực lúc đó may là hắn uống hết cà phê rồi. Nếu không hắn sợ là phun hết cà phê ra ngoài mất. Ai mà tin được. Tích Nhi lại đến tìm hắn. Phạm Thiên Phong sau một hồi ngạc nhiên thì mới để ý tới quý bà bên cạnh. Mẹ Tích Nhi mỉm cười hiền hậu:

"Chào cháu. Cháu là Phạm Thiên Phong phải không?"

Phạm Thiên Phong vội vã gật đầu:

"Vâng. Là cháu. Bác vào nhà ngồi đi ạ"

Bà Trần bước vào trong. Phạm Thiên Phong liền kéo ghế cho bà ngồi xuống. Bà Trần hài lòng gật đầu. Thăm nghĩ thẳng nhóc này xem ra cũng không phải là đứa trẻ ngang ngược coi trời bằng vung. Dễ giải quyết rồi. Phía bên kia Tích Nhĩ ngoáy ngoáy lỗ tai. Hi vọng mẹ không bị bộ dạng thù sinh của tên này lừa. Lại tưởng hấn là con nhà lành. Thực ra chính là thiên thần đội lốt ác quỷ. Nhìn thì trông ngoan hiền ra phết nhưng ai ngờ cái đầu rỗng tuếch lại nghĩ ra lắm trò mèo như vậy. Bà Trần tươi cười:

"Bác là mẹ Tích Nhĩ. Nghe nói hôm trước Tích Nhĩ đánh cháu. Bác thay mặt nó xin lỗi cháu một tiếng. Tích Nhĩ nhanh lại xin lỗi bạn đi"

Trong lòng hiện lên một cổ uất ức. Rõ ràng mẹ không có lỗi nhưng vì cô bà lại phải xin lỗi đứa trẻ bằng tuổi con mình. Tích Nhĩ không cam lòng nói một tiếng:

"Xin lỗi"

Phạm Thiên Phong biết là mẹ Tích Nhĩ lập tức tỏ thái độ kính trọng vui vẻ. Phải lấy lòng mẹ vợ tương lai chứ?

(tg: ủa anh ơi. Anh đã có đính hôn hay đính ước với người ta chưa mà kêu mẹ người ta là mẹ tự nhiên vậy?)

Ptp: Chưa có nhưng sớm muộn gì cũng thành thôi.

Tg: Anh đừng quên mình còn có tình địch nữa đó. Anh mà cứ ngạo mạn như vậy. Đợi đó. Mấy chương sắp tới ta sẽ cho bão giữa hai người. Cho tình địch xuất hiện lên)

Phạm Thiên Phong tươi cười:

"Bác gái không cần phải như vậy. Cháu và Tích Nhĩ vô cùng thân thiết"

Tích Nhĩ giật mình. Trùng mắt nhìn Phạm Thiên Phong. Tôi và cậu thân thiết lúc nào vậy? Lại nghe về tiếp theo quả thực khiến cô phải ho sặc sụa trong lòng:

"Vì vậy. Bác là mẹ Tích Nhĩ thì cũng như mẹ cháu vậy"

Bà Trần nghe câu này liền nhìn vào hai mắt sáng rực của Phạm Thiên Phong đang nhìn con gái mình. Không lẽ tên này thích Tích Nhĩ nhà ta?

Bạn đang đọc truyện *Đa Nhân Cách - Trịnh Trang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Chương 31

Bà Trần vừa nghĩ Phạm Thiên Phong có khả năng thích con gái của mình. Liền để ý cậu ta một lượt từ trên xuống dưới. Dáng người rất cao. Trông rất khỏe mạnh. Xem ra cũng không phải thể loại bám váy đàn bà. Gương mặt trắng trẻo trông rất tuấn tú nhé. Có tư chất lắm. Xem ra gã con gái cho tên này cũng không phải là không ổn. Như vậy thì nhân cơ hội này tác hợp luôn cho hai đứa chúng nó luôn. Đờ phải đem dài lắm mợ. Bà Trần mỉm cười:

"Nói gì đi nữa thì Tích Nhĩ cũng đánh cháu. Cho dù đúng hay sai nó cũng nên chịu một phần trách nhiệm. Như vậy đi. Từ giờ bác cho cháu quyền sai bảo nó. Nhé"

Bà Trần vừa nói câu này thì mặt Tích Nhĩ liền cứng đờ. Tích Nhĩ quát lên:

"Mẹ! Mẹ nói gì vậy? Sao con lại phải nghe lời cậu ta chứ?"

Ngược lại với thái độ thương tâm của Tích Nhĩ. Phạm Thiên Phong vui mừng phát cờ trong lòng:

"Bác Trần. Cháu sẽ không phụ lòng tin của bác đâu ạ"

Bà Trần mỉm cười. Quả nhiên là đứa trẻ thông minh rất hiểu dụng ý của mình. Bà liền lấy trong túi xách một tấm danh thiếp đưa cho Phạm Thiên Phong nói:

"Đây là danh thiếp của bác. Trong đó có ghi địa chỉ nhà và số điện thoại. Có chuyện gì thì cứ gọi cho bác. OK?"

Phạm Thiên Phong mỉm cười ra vẻ thân thiết: "Ok"

Hai người nhìn nhau cười đùa vui vẻ. Không để ý đến tiểu bạch thỏ bị bỏ sang một bên đang gặm sỏi máu. Tích Nhĩ thật không tin vào mắt mình. Nói thì

thăm:

"Giờ đây? Hai người họ quen nhau từ trước sao?"

Tích Nhi dẫn mẹ ra về. Ở trong kia cô không tiện nói. Bây giờ cô mới dậm chân dậm tay:

"Mẹ! Sao mẹ lại làm vậy với con chứ? Mẹ có biết giao con cho cái tên đó là hấn sẽ hành xác con cho tới khi chết không. Con và cậu ta ghét nhau như vậy... Mẹ hại chết con rồi. Không biết đâu. Ai mới là con ruột của mẹ hả?"

Bà Trần lắc đầu nhìn đứa con gái vẫn đang bực bội nói:

"Cái con bé này thật là không tinh ý. Con không thấy thằng nhóc đó thích con sao"

Như có tiếng sét đánh bên tai. Tích Nhi giật mình một cái. Giống lên:

"Thích con? Cậu ta và con ghét nhau như vậy. Ngay từ đầu đã gây thù chuốc oán với nhau. Cậu ta mà thích con thật thì lập tức có quả bóng bay chửi vào đầu con"

Tích Nhi vừa nói xong câu đó. Từ sân bóng của trường ở gần đó do cầu thủ sút xa quá mà bay thẳng vào đầu Tích Nhi. Thấy bóng rơi xuống đất mình thật. Tích Nhi ngơ ngác ôm đầu rồi nhìn quả bóng. Bà Trần lắc đầu nhìn con gái mình. Sao con rề tương lai có thể thích một đứa như con gái mình chứ? Nói xong bà xoay gót bước đi. Để lại Tích Nhi một mình với bao nhiêu suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Đa Nhân Cách - Trịnh Trang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Chương 32

Tích Nhi ngồi nói chuyện với mẹ và anh hai một lúc thì đã 4 giờ chiều. Cô đứng dậy tiễn mẹ và anh hai về. Vừa lúc này Dương Uyên đi chơi về. Cô bạn vui vẻ lao vào nhà. Trên tay xách bao nhiêu túi đồ. gương mặt vui vẻ đột nhiên cứng ngắt. Cô bạn nhìn chăm chăm vào Trần Tử Dương. Tích Nhi đi tới chỗ Dương Uyên. Giới thiệu:

"Mẹ. Anh hai. Đây là bạn cùng phòng của con Dương Uyên"

Nói xong lại quay sang Dương Uyên:

"Còn đây là mẹ và anh hai của tớ"

Dương Uyên mỉm cười cúi chào:

"Cháu chào bác gái. Em chào anh"

Bà Trần mỉm cười gật đầu:

"Ừ. Chào cháu"

Còn Trần Tử Dương thì chỉ lạnh nhạt gật đầu. Sau đó xách đồ ra về. Tích Nhi mỉm cười:

"Thôi tớ tiễn mẹ về nhà"

Dương Uyên vội vàng hỏi:

"À phải rồi. Anh cậu tên gì vậy?"

"Trần Tử Dương. Hỏi làm chi vậy?"

Dương Uyên vội vàng lắc đầu:

"À không có gì"

Tích Nhi đi rồi. Dương Uyên khẽ mỉm cười:

"Trần Tử Dương"

Tích Nhĩ tiễn mẹ và anh xong đi về. Đột nhiên cô thấy một bóng người cao lớn đang đi đằng trước. Bóng người này trông rất quen. Hình như là chàng trai đó. Phải rồi. Đó là chàng trai đánh rơi ví tiền. Tìm Tích Nhĩ như rung động. Vợ và đuổi theo. Nhưng người ta đã đi khuất bóng tường. Tích Nhĩ buồn bã. Quay lưng bước đi.

Phạm Thiên Phong đang vui vẻ ngồi ở trong phòng. Bây giờ tâm trạng hắn đang rất tốt. Có người bước vào phòng mình cũng không để ý. Hoàng Vũ kính cẩn cúi người:

"Thiếu gia"

Phạm Thiên Phong quay đầu nhìn. Nhìn thấy Hoàng Vũ tâm tình liền trở nên tồi đi. Nói:

"Có chuyện gì thì nói nhanh đi"

Hoàng Vũ nhanh chóng trả lời:

"Thiếu gia. Lão gia kêu cậu trở về một chuyện"

Phạm Thiên Phong gật đầu:

"Tôi biết rồi. Anh đi đi"

Hoàng Vũ cúi đầu lần cuối sau đó ra về. Phạm Thiên Phong chống tay lên trán. Từ nhỏ đến lớn. Hắn luôn phải nghe theo dự định của ba. Lần này trở về nhà. E rằng cha lại sắp đặt cho hắn một chuyện. Mà chuyện này. Chỉ sợ là hôn sự của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Đa Nhân Cách - Trịnh Trang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Chương 33

Tích Nhĩ thật không thể ngờ. Dương Uyển mới gặp anh hai cô một lần mà đã thâm thương trộm nhớ người ta. Từ tối qua đến sáng nay. Lỗ tai cô liên tục bị dày vò. Dương Uyển hết hỏi số điện thoại, nice facebook, biệt danh chuyện hồi nhỏ, sở thích của anh hai... Khiến đầu cô thật sự sắp nổ tung rồi. Phải khó khăn lắm thì sáng nay nhân lúc Dương Uyển đang vệ sinh cá nhân cô mới lên ra khỏi phòng trước được. Tích Nhĩ nhảy ra khỏi phòng. Thoải mái vươn vai một cái. Liền lập tức đi xuống căn tin ăn sáng. Ai ngờ vừa xuống đó. Đã đụng mặt phải người không nên đụng. Cô vừa nhìn thấy Phạm Thiên Phong liền cắn môi một cái. Vợ và quay lưng đi. Trong đầu thầm nghĩ. Sao đen như vậy. Mới sáng sớm đã gặp cậu ta. Nhưng chưa đi được hai bước đã có giọng nói vang lên:

"Người hầu của ta. Mau qua đây"

Tích Nhĩ đứng hình. Gì? Người hầu?

Bình tĩnh. Không nghe thấy. Không nghe thấy gì hết. Cô vợ và bước tiếp. Phạm Thiên Phong cười lạnh. Lôi điện thoại ra. Hắng giọng thật to:

"A! Mình phải gọi cho bác Trần nha. Có người không nghe lời kìa"

Tích Nhĩ tức giận. Lắm bả trong miệng:

"Cố tình hắng giọng cái con khỉ. Mẹ thấy chưa. Mẹ hại đời con rồi"

Tích Nhĩ quay lưng lại. Lườm một cái. Đảm bảo nếu ánh mắt có thể giết người. Phạm Thiên Phong đã chết một trăm lần. Cô đi lại chỗ cậu ta ngồi xuống. Hắng giọng nói:

"Gì?"

Phạm Thiên Phong mỉm cười đầy hài lòng:

"Ngồi đây ăn sáng với tôi. Tôi đãi cậu"

Tích Nhĩ chu mỏ:

"Ai mượn cậu đãi. Tưởng tôi không có tiền à?"

Vừa nói xong Tích Nhĩ liền mở ví tiền ra. Cô nuốt nước miếng một cái. Nhìn vào trong ví thấy chỉ còn lại một tờ năm nghìn lẻ. Đòi là bẽ khổ. Tích Nhĩ cất ví vào trong. Đưa mắt nhìn Phạm Thiên Phong. Hắn đương nhiên biết nhưng lại cố tình như không biết. Nói:

"Vậy được rồi. Cậu cứ tự nhiên. Để tôi gọi đồ cho một mình tôi vậy. Aiii,...vốn dĩ định rủ cậu ăn chung mà. Thôi, nếu cậu không thích thì tôi cũng không ép cậu"

Nói xong hắn liền gọi cả một đồng đồ tới. Hơn nữa mà còn toàn là đồ ngọt mà cô thích ăn. Trong đầu Tích Nhĩ khi thấy tình cảnh này liền hiện lên một câu tục ngữ. Đúng là cái miệng hại cái thân. Phạm Thiên Phong cầm bánh sữa dâu lên. Cắn một miếng thật lớn:

"Âyda. Ngon quá. Vị sữa và dâu hòa làm một. Thấm thấu đến từng vị giác. Ngọt tới mức muốn nổ tung luôn"

Hắn mỉm cười liếc mắt về phía Tích Nhĩ. Khi nhìn thấy gương mặt đầy khát vọng của Tích Nhĩ. Hắn gắng lắm mới không cười. Nói:

"Bạn Trần Tích Nhĩ. Cậu có muốn ném thử không?"

Hai mắt Tích Nhĩ lập tức sáng như sao:

"Có có có"

Nói xong. Lập tức lao vào đồng đồ ăn kia. Phạm Thiên Phong im lặng. Ngắm nhìn đáng vẻ ham ăn của Tích Nhĩ. Trong lúc cô đang ăn chăm chú. Lại nghe thấy tiếng nói:

"Vài hôm nữa cậu không cần phải chạm mặt tôi nữa"

Tích Nhĩ dừng lại. Ngẩng đầu lên nhìn Phạm Thiên Phong:

"Sao vậy? Cậu đi đâu à?"

Phạm Thiên Phong gật đầu:

"Ừ. Tôi về nhà"

Cô cúi đầu xuống:

"Đi mạnh khỏe"

Hắn mỉm cười trả lời:

"Cảm ơn"

Tích Nhĩ thật không hiểu mình. Rõ ràng cô rất muốn hắn biến mất khỏi cô. Nhưng lúc này, khi hắn nói. Vài ngày nữa hai người sẽ không gặp nhau. Tích Nhĩ thật sự đã giật mình. Giống như là không ngờ vậy.

Bạn đang đọc truyện *Đa Nhân Cách - Trịnh Trang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Chương 34

Hôm nay là ngày đi làm đầu tiên của Tích Nhĩ. Cô mặc một chiếc áo phông màu vàng cùng quần jeans màu đen. Đi thêm đôi giày thể thao màu trắng. Mái tóc ngắn được buộc gọn lại đằng sau trông vô cùng năng động. Tích Nhĩ đeo thêm ba lô mini sau lưng thì liền nhanh chóng tạm biệt Dương Uyển:

"Uyển. Tớ đi đây"

Dương Uyển đang trong trạng thái ngủ miên man cũng không thèm trả lời lại.

Tích Nhĩ nhanh chóng đi đến quán ăn. Cô chạy vào trong nở nụ cười với cô chủ quán:

"Chào cô. Cháu là Tích Nhĩ đây. Cháu đến rồi ạ"

Vì trước khi đến đây cô đã gọi điện thông báo nên bà chủ quán cũng không ngạc nhiên lắm nói:

"Biết rồi. Đúng là một đồng đây làm gì. Vô thay đồng phục rồi ra làm việc nhanh lên"

Tích Nhĩ gật đầu dạ vâng rồi nhanh chóng vào thay đồng phục.

Nói là đồng phục chứ thực ra cũng chẳng phải đồng phục. Chỉ là chiếc tạp dề màu đen ghi thêm bốn chữ:

"Quán ăn hạnh phúc"

Tích Nhĩ lôi điện thoại ra chụp một ảnh làm kỉ niệm. Vừa lúc đó thì bà chủ quán đi vào. Nói:

"Đi ra ngoài làm việc đi. Đứng đó mà sống ảo"

Tích Nhĩ nghe vậy liền rút cổ lại. Dạ vâng lần nữa rồi đi ra ngoài. Ngày làm việc đầu tiên vô cùng thuận lợi. Nhưng Tích Nhĩ không ngờ ngay tại đây cũng có thể gặp lại người quen. Một chàng trai cao lớn bước vào trong quán ăn nhỏ bé khiến cho mọi người chú ý nhiều hơn. Bà chủ quán thấy chàng trai liền thoải mái nói:

"Vô mà lấy đồ ăn đi. Suốt ngày lúc nào cũng đứng đần ra như vậy. Cậu mà cứ làm vẻ mặt như thế thì cả đời cũng không lấy được vợ đâu"

Về mặt lãnh đạm liền dịu đi vài phần. Tươi cười nói với bà chủ quán:

"Cháu không định lấy vợ đâu ạ"

Bà chủ quán lườm chàng trai một cái sau đó đi vào. Để mặc chàng trai ở đó. Chàng trai ngồi xuống bàn ngay gần quầy lễ tân của Tích Nhĩ. Khiến cho trong lòng Tích Nhĩ thấp thỏm hơn. Vâng. Và không ai khác. Chàng trai đó chính là Hoàng Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Đa Nhân Cách - Trịnh Trang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Chương 35

Quán ăn hạnh phúc...

Hoàng Vũ vừa ngồi xuống ghế. Theo thói quen liền nhìn xung quanh một vòng. Hắn liền nhận ra trong quán mới có bé phục vụ. Nhưng cô bé này vừa nhìn thấy hắn đang nhìn mình liền vội vã cúi mặt xuống. Né tránh ánh mắt của hắn. Thật giống tiểu bạch thỏ làm cho hắn thấy thú vị. Hắn đột nhiên thấy cô bé này rất quen mắt. Lục lại trong trí nh một chút. Liền nhớ đến cô bé học sinh tốt bụng lần trước đã chạy theo hắn chỉ để đưa lại ví tiền cho hắn. Phải rồi. Đây đúng là cô bé đó mà. Hôm trước hắn vẫn chưa có dịp cảm ơn từ tế. Hôm nay được gặp ở đây thật là trùng hợp. Hắn liền vui vẻ đi đến quầy lễ tân chỗ Tích Nhĩ làm việc. Còn Tích Nhĩ dường như nhận ra người ta đang đi đến chỗ mình liền luống cuống không biết làm sao. Đến khi Hoàng Vũ đi tới rồi thì cô vẫn cứ cúi gầm mặt như vậy. Hoàng Vũ gõ lên bàn hai cái. Tích Nhĩ mới ngược mắt lên nhìn anh. Anh nở nụ cười ôn hòa:

"Chào cô bé. Anh lại được gặp em rồi"

Trong lòng Trần Tích Nhĩ có chút vui mừng vì anh vẫn còn nhớ cô. Cô liền cười trừ một cái. Hoàng Vũ đưa tay ra trước chủ động làm quen:

"Xin chào. Anh là Hoàng Vũ. Hôm trước, cảm ơn em đã giúp đỡ"

Tích Nhĩ mỉm cười bắt lấy bàn tay ấm áp của chàng thanh niên:

"Không có gì. Em là Trần Tích Nhĩ. Xin chào"

Trong lúc đó...

Biệt thự Phạm gia...

Trong căn biệt thự nguy nga tráng lệ phong cách cổ điển. Người làm tuy nhiều. Nhưng vẫn không che dấu được sự cô độc u ám của nó. Nhưng hôm nay, trong biệt thự lại không hề yên tĩnh như mọi ngày. Sáng ra đã nghe thấy tiếng nói của già trẻ trong nhà. Điều này ai cũng khẳng định được. Chính là đại thiếu gia nhà ta đã về. Sau đó liền làm loạn một trận với lão gia. Một cái chén thủy tinh được ném ra. Rơi xuống mặt đất. May mà Phạm Thiên Phong đã quen nên mới có thể tránh cái chén đó ba lần ném ra. Phạm Thiên Khải một bụng đầy nộ khí nhìn thẳng con trai trời đánh quát to:

"Mày lớn rồi! Đủ lông đủ cánh rồi! Không còn muốn nghe lời cha mẹ nữa phải không?"

Phạm Thiên Phong cũng không chịu thua:

"Từ trước đến nay cái gì con cũng làm theo ý bố. Nhưng riêng chuyện lần này thì không thể"

Phạm Thiên Khải đập tay xuống bàn:

"Ngịch tử! Mày có biết tao làm mọi chuyện là vì mày không?"

Phạm Thiên Phong cười lạnh:

“Bố làm vì con hay là vì lợi ích của bản thân. Còn chưa biết”

Sau đó không nói thêm câu nào liền nhanh chóng lên phòng. Để lại Phạm Thiên Khải đang giận dữ.

Hắn bước vào căn phòng rộng lớn của bản thân. Cảm giác cô độc tình mạch tràn về. Ngồi xuống bàn học. Cầm lên bức ảnh nhạt màu ngày xưa. Vuốt ve người con gái trong hình:

“Mẹ, ở bên đó có khỏe không. Đạo gần đây, con thích một cô gái. Cô ấy tên Trần Tích Nhi. Cô ấy vui vẻ, hoạt bát, hòa đồng, lại lương thiện. Nhưng có một điều nực cười nhất. Chính là con vừa rất muốn cô ấy có thể thích con. Nhưng lại càng muốn, cô ấy chỉ xem con như là bạn. Để cô ấy, không phải chịu tổn thương. Mẹ nói xem, có phải con rất ngốc không? Rất vô dụng không? Là đàn ông, lại không dám giữ lấy người con gái mình thích”

Tinh Tinh!!

Tin nhắn facebook đột nhiên vang lên. Phạm Thiên Phong nhú mào, mở máy ra xem:

“Tích Nhi Trần đã gửi một tin nhắn cho bạn”

Phạm Thiên Phong nhú mào:

“Tích Nhi Trần? Không lẽ là...”

Hắn vui mừng ở tin nhắn ra xem.

Tích Nhi Trần: “Ê. Về tới nhà chưa?”

Thiên Phong Phạm: “Về rồi. Nhớ tôi hay sao mà đột nhiên nhắn tin cho tôi vậy? Nếu nhớ tôi thì yên tâm, tôi sẽ về sớm thôi. Đừng chờ”

Tích Nhi Trần: “Nằm mơ! Chán nên mới nhắn tin cho cậu thôi. Tôi không chờ cậu đâu. Nên tốt nhất cậu cứ ở đó càng lâu càng tốt”

Phạm Thiên Phong mỉm cười. Đột nhiên nghĩ ra một chuyện, liền nhắn một tin đến:

“Phải rồi Trần Tích Nhi. Làm sao cậu biết facebook của tôi?”

Tích Nhi Trần: “Cậu quên cậu là nam thần à? Tìm đại một bạn nữ trong lớp liền có thể hỏi ra được nickface của cậu rồi”

Tích Nhi chờ mãi, không thấy tin nhắn trả lời đến. Cô lắc lắc đầu tự hỏi:

“Sao không trả lời vậy? Hay cậu ta ng rồi nhỉ?”

Ngh vậy, cô vừa định cất điện thoại, thì một tin nhắn mới được gửi đến.

Thiên Phong Phạm: “Tích Nhi. Cảm ơn vì đã nói chuyện với tôi”

Tích Nhi mỉm cười, nhắn một tin đến:

“Chúc ngủ ngon”

Phạm Thiên Phong đọc được tin nhắn liền thỏa mãn cúp điện thoại.

Phải, lúc này hắn rất mệt mỏi. May là, cô gái nhỏ này không quên hắn. Chỉ như vậy thôi, chỉ cần hai người nói chuyện như vậy, cũng rất đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đa Nhân Cách - Trịnh Trang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37

Rời đi bữa tiệc, hắn lên trên tầng thượng hóng gió. Lấy điện thoại ra, ngắm nhìn gương mặt đáng yêu của cô gái trong màn hình. Trong bức ảnh đó, là hắn chụp trộm Tích Nhi vào hôm cô đang đứng ở cổng trường, ánh nắng hôm đó, dịu dàng rơi lên người cô vô cùng đẹp đẽ. Hắn liền nhắn một tin nhắn cho Tích Nhi:

“Đang làm gì vậy?”

Tích Nhĩ vừa xong giờ làm thêm chán bị về thì nhận được tin nhắn trong túi. Đang định mở ra xem thì đúng lúc Hoàng Vũ đi tới vẫy tay:

“Này, về cùng đi”

Tích Nhĩ cất điện thoại vào trong túi. Nói:

“Nhà anh cũng ở đường đó à?”

Hoàng Vũ cười một cái nói:

“À, ừ. Cũng... cũng đi đường đó”

Tích Nhĩ vui vẻ:

“Vậy chúng ta đi cùng đi. Mà nhà anh có gần trường cấp ba quý tộc không vậy?”

Hai người vừa đi vừa nói chuyện:

“Chắc cũng gần”

.....

Phạm Thiên Phong chờ mãi không thấy cô trả lời, lại nhấn một loạt tin nhắn khác đến:

“Đang bận à, sao không trả lời tin nhắn của tôi?”

“Hay cậu ngủ rồi à?”

“Thấy tin nhắn thì nhớ nhấn lại cho tôi. Tôi cần... người nói chuyện”

....

Hoàng Vũ tiễn Tích Nhĩ đến gần kí túc xá nữ. Sau đó vẫy tay tạm biệt. Tích Nhĩ vui vẻ chạy nhảy ào trong phòng kí túc xá của mình. Lao vào ôm trộm lấy Dương Uyển đang bấm máy tính:

“Dương Uyển xinh đẹp. Hôm nay tâm trạng bốn tiểu thư vui. Đem gà về cho cậu này”

Dương Uyển đẩy cô nàng ra, nhấn nhó nói:

“Suýt nữa mất hết dữ liệu của người ta rồi. Gà đâu?”

Tích Nhĩ chề môi:

“Đây! Ăn cho vỗ bụng đi”

Dương Uyển vui vẻ nhận lấy KFC. Vừa ăn vừa hỏi:

“Có chuyện gì sao dân nghèo hôm nay thoải mái vậy”

Tích Nhĩ giờ hai ngón tay hình chữ V tạo dáng:

“Dân nghèo mấy hôm nay làm quen được trai đẹp nha”

Dương Uyển nhìn cô hất cằm mờ ám. Sau đó lại lạnh nhạt nói:

“Dù sao cũng không liên quan đến tớ. Tớ đang bận tán anh trai cậu đây! Người gì mà khó ưa thấy mờ”

Tích Nhĩ ngao ngán lắc đầu. Lôi điện thoại ra. Bắn nhận được 4 tin nhắn đến từ Thiên Phong Phạm.

“Nhắn lúc nào sao mà nhiều vậy?”

Tích Nhĩ liền đi ra ngoài ban công tránh Dương Uyển. Gọi điện cho hấn.

.....

Trong lúc đang buồn chán lại có tiếng chuông điện thoại reo lên. Hấn vội vã mở máy;

“Alo”

Giọng Tích Nhĩ vang lên:

“Làm gì nhần cho tôi nhiều vậy?”

Hắn tuy rất vui vì lại được nghe giọng của cô nhưng cũng không quên trách móc:

“Còn cậu làm gì mà không nhận tin nhần vậy?”

Tích Nhĩ mỉm cười:

“Bận chút chuyện. Lúc đó tôi đang ở bên cạnh trai đẹp”

“Trai đẹp? Tên đó chắc chắn không đẹp trai bằng tôi đúng không?”

Tích Nhĩ chế môi:

“Mơ đi! Người ta đẹp hơn cậu nhiều”

Phạm Thiên Phong tức giận, lại dám gấp mặt tên khác khi hắn không có ở đó. Cô gái nhỏ này thật lớn gan quá. Máu ghen nổi lên hắn nhần một tin đến:

“Hôm nay cũng có một cô gái xinh đẹp hơn cậu, thông minh hơn cậu tới bắt chuyện với tôi đây”

Tích Nhĩ bật cười. Tự hỏi:

“Tên ngốc này đang nhần cái gì đây? Cậu ta gặp ai thì có liên quan gì đến mình?”

Nghĩ vậy, nhưng Tích Nhĩ lại nhần:

“Vậy thì chúc mừng cậu. Gặp được một cô gái tốt”

Thấy tin nhần đó của cô. Phạm Thiên Phong lại càng bức mình hơn. Vừa nhảy vừa hét:

“Ây, cái cô ngốc này. Nói vậy rồi mà vẫn không hiểu sao?”

Hắn tức giận gửi đến một icon mặt tức giận. Sau đó liền bật vô âm tín. Tích Nhĩ nhận được tin nhần thì bật cười. Sau đó cúp điện thoại đi ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Đa Nhân Cách - Trịnh Trang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Cuộc đời luôn là như vậy. Khi bạn nghĩ mọi thứ đều bình ổn. Thì thực ra, ở đằng trước, đang có một cơn bão cực lớn trực chờ để nuốt chửng chúng ta.

Tích Nhĩ cùng Dương Uyển ngồi trong phòng học trò chuyện với nhau. Cô bạn nháu mày, nhìn đi nhìn lại từng ngũ quan trên mặt Tích Nhĩ, thờ dài một tiếng, nói:

“Vẫn không thấy có điểm nào giống cả”

Tích Nhĩ nháu mày:

“Giống cái gì cơ?”

Dương Uyển tỏ vẻ “xì” một tiếng, nói:

“Thì anh hai cậu đó. Chẳng phải hai người là anh em song sinh sao? Sao mà tớ chẳng thấy hai người giống nhau ở điểm nào cả”

Về vấn đề này, Tích Nhĩ tỏ ra hoàn toàn bình thản. Cũng có nhiều người hỏi cô câu này rồi. Cô an nhàn trả lời:

“Thì chúng tớ là cặp song sinh khác nhau chứ sao”

Dương Uyển tỏ vẻ không đồng tình với câu trả lời này. Cô bạn chợt nghĩ ra cái gì đó, ghé sát lại Tích Nhi, thì thầm:

“Hay có khi nào, cậu là con rơi không?”

Tích Nhi nghe vậy thì không khỏi giật mình. Đập cho Dương Uyển một cái, mắng khễ:

“Bậy à! Đừng có nói lung tung!!”

Dương Uyển tức giận xoa đầu:

“Thì đó chỉ là phỏng đoán của tớ thôi mà. Cậu xem, có cặp song sinh nào lại khác nhau như vậy không chứ?”

Tích Nhi đứng dậy, không khỏi cảm thán cái đầu của bạn mình. Không giải thích gì nữa. Chỉ nói:

“Tớ đi vệ sinh một chút”

Tích Nhi đi về khu vực nhà vệ sinh. Thì lại không ngờ, lại gặp người quen ở trong đó. Đó là đám người mà hôm trước cảnh cáo cô không được đến gần Phạm Thiên Phong. Tích Nhi cũng chẳng quan tâm nhiều. Thản nhiên đi vào nhà vệ sinh. Nhưng ánh mắt ba con người đó, e rằng không chỉ đơn giản như vậy. Ngọc Liên Hoa còn đang rất tức giận về việc bữa tiệc tối hôm đó. Anh Phong của cô ta ngó lơ không thèm để ý đến cô ả. Đến ngày hôm nay lúc đi vệ sinh cũng gặp phải con nhỏ cầu dẫn hay đi cùng anh Phong của cô ta khiến cô ta không khỏi bức mình. Hơn nữa, con nhỏ nghèo hèn đó lại chẳng hề để ý tới cô ta. Coi cô ta là người vô hình. Chuyện này đâu có thể dễ bỏ qua như vậy được. Cô ta liếc mắt về phía hai chị em sinh đôi Hồng Liên và Hoài Liên hay đi cùng cô ta. Hai người họ như hiểu vấn đề. Nhanh chóng đi tới lấy nước dồ lên sàn gạch hoa trước cửa vệ sinh của Tích Nhi. Ba người cùng đứng ở một bên chờ đợi trò cười. Còn có Ngọc Liên Hoa dùng điện thoại chờ quay lại khung cảnh đó. Quả nhiên Tích Nhi vừa mở cửa đi ra. Do trơn quá mà bị trượt chân. Ngã ngửa ra phía sau. Gây nên một tiếng “Bịch” thật lớn. Tích Nhi bất ngờ cùng vì đau mà hét lên:

“Á... ả”

Sau một màn vừa rồi. Là màn cười hả hê của ba người Ngọc Liên Hoa. Tích Nhi liếc mắt nhìn bọn họ. Biết ngay là ba người bọn họ dờ dờ. Cô bức mình nói:

“Ba người các cậu bị điên sao?”

Vừa nghe vậy. Gương mặt cả ba người âm trầm đáng sợ. Ngọc Liên Hoa nhẹ nhàng bước đến. Kéo tóc Tích Nhi ra đằng sau:

“Tao đã cảnh cáo mày không được phép đến gần anh Phong cơ mà? Mày điếc hay sao mà không nghe thấy lời cảnh cáo của tao hả?”

Vừa nói xong cô ta lại giật mạnh tóc cô một lần nữa. Tích Nhi đâu phải con ngốc đâu có thể để cô ả đánh mình như thế. Cô nàng cũng nhanh tay túm tóc cô nàng kéo mạnh xuống, vừa kéo vừa mắng:

“Nào cô bị ung nước à!”

Vì bị kéo tóc. Ngọc Liên Hoa la lên một tiếng giăng co với cô, nhưng không ngờ sức cô lại khỏe tới vậy. Cô ta căn bản không đau lại được. Mà còn phải thả ra nắm tóc đang nắm của cô. Một tiêu thư chưa từng bị ai đánh như cô bây giờ lại bị một con nhỏ nghèo hèn đánh. Khiến cô ta vừa tức, vừa đau mà bật khóc. Hai chị em sinh đôi song liên ngạc nhiên vì hành động của cô, liền vội vã nhanh chóng đến giúp Ngọc Liên Hoa lôi cô ra. Tích Nhi bị hai người họ giữ lấy không phản kháng được Ngọc Liên Hoa tức giận đứng dậy. Đập lên bụng cô một cái, mắng lớn:

“Con nhỏ khốn nạn. Dám đánh tao”

Nói xong cô ta lao vào đánh cô. Mà Tích Nhi cũng chẳng chịu thua. Cô dùng chân đạp loạn được cô ta mấy phát. Nhưng cuối cùng, một người sao đâu lại được ba người nên cô bị giữ lại. Để Ngọc Liên Hoa đánh cô tới tấp. Đúng lúc này, thì đôi bạn nữ từ ngoài đi vào. Chứng kiến cảnh tượng này không khỏi ngạc nhiên hét lên một tiếng. Nhưng rồi khi thấy ánh mắt thâm hiểm của Ngọc Liên Hoa nhìn về phía hai người họ. Hai cô nàng im bật, nói:

“Tôi chưa thấy gì hết! Chúng tôi chưa thấy gì”

Sau đó cả hai người vội vàng chạy ra ngoài. Ngọc Liên Hoa cũng đánh cô vừa đủ. Để hai chị em song Liên bỏ mặc cô nằm lăn dưới sàn nhà vệ sinh mà ba người họ bỏ đi. Nhưng Ngọc Liên Hoa không hề ngờ rằng, sắp tới. Cô ta khó tránh mà bị ăn đòn lần nữa. Khi hai người họ đi. Thì hai cô bạn kia cũng nhanh chóng vào nhà vệ sinh đỡ Tích Nhi dậy:

“Bạn ơi. Bạn có làm sao không?”

Nhưng người tỉnh lại, không còn phải là Tích Nhi nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đa Nhân Cách - Trịnh Trang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Trần Tích Nhĩ khuôn mặt âm trầm lạ thường khiến cho hai cô bạn kia không khỏi rùng mình. Vừa mới tỉnh dậy, đã cảm giác đau rất hai bên má. Cô thầm nghĩ: “Không lẽ, Lạc Vân bị người nào đánh?”

Lại nghe thấy tiếng hỏi thăm của hai cô bạn:

“Bạn có sao không vậy? Để chúng mình đưa cậu lên phòng y tế nhé?”

Tích Nhĩ trầm nghĩ:

“Chắc không phải hai người này đánh Lạc Vân rồi”. Cô liền khẽ gật đầu. Để bọn họ đưa lên phòng y tế. Vết thương của cô chỉ là vết thương ngoài ra. Bôi thuốc là khỏi. Tích Nhĩ nhớ ra chuyện liền hỏi hai cô bạn kia:

“À phải rồi. Ai là người đánh tôi vậy?”

Hai cô bạn có vẻ ngạc nhiên. Đi đến chỗ cô:

“Cậu không biết thật hay giả vờ không biết vậy?”

Tích Nhĩ lắc đầu:

“Tôi không biết thật”

Cô bạn kia thì thầm với cô:

“Là Ngọc Liên Hoa đánh cậu đó. Cô ta ở trường này rất hống hách. Cậu nhất định đừng đụng vào cô ta”

Nhưng Trần Tích Nhĩ đầu nghĩ nhiều đến như vậy. Kẻ đánh em gái cô. Thì phải trả giá gấp bội!

Ngọc Liên Hoa! Cô đã nhớ cái tên này rồi!

.....

Trần Tích Nhĩ trở về kí túc xá với gương mặt đầy thương tích. Khiến cho Dương Uyển thấy mà lo lắng. Vội vàng chạy tới:

“Trời ơi Tích Nhĩ! Mặt bị làm sao thế này! Nói đi vệ sinh mà đi cả tiếng đồng hồ! Cậu bị ai đánh mà mặt sưng hết lên vậy nè”

Trần Tích Nhĩ âm thầm đánh giá Dương Uyển. Có vẻ như một là một cô gái tốt. Đáng để Lạc Vân làm bạn. Nhưng với tính cách lạnh nạt thường ngày. Trần Tích Nhĩ chỉ nói:

“Tôi không sao. Cảm ơn đã quan tâm”

Dương uyển ngạc nhiên. Con bé này không lẽ bị đánh đến mức đầu óc thay đổi rồi sao. Sao đột nhiên lạnh lùng đáng sợ như vậy chứ. Như nhớ ra điều gì đó. Tích Nhĩ quay lại hỏi:

“Phải rồi. Cô có biết mặt mũi của Ngọc Liên Hoa không?”

Dương Uyển cười trừ:

“Biết. Nhưng sao tự nhiên xưng hô kì lạ vậy?”

Tích Nhĩ cũng không muốn giải thích. Nói thẳng vậy vẫn đề:

“Vậy có bức ảnh nào để tôi xem mặt cô ta không?”

Dương Uyển có vẻ rất ề phòng bật điện thoại đưa cho Tích Nhĩ:

“Đây là hình của cô ta nè. Trên confession của trường rất nhiều”

Tích Nhĩ nhìn vào tấm hình một cô gái tóc xoăn gương mặt với đường nét quyến rũ. Ba vòng hoàn mỹ như một. Cô cười lạnh một cái. Ánh mắt càng thêm độc hơn khiến cho Dương Uyển ở bên cạnh cảm thấy sợ hãi với cô bạn chung phòng mình bấy lâu.

Buổi chiều Tích Nhĩ dự định đi đến Đế Vương gặp Nguyễn Hoàng Dương. Nhưng lại nghe Dương Uyển nói:

“Đi làm thêm hả? Gì mặc ăn mặc cầu kì vậy?”

Tích Nhĩ không để ý, chỉ “ừm” một tiếng.

Dương Uyển liền trêu chọc cô:

“Còn ừm? Làm thêm cái gì chứ! Cậu đi gặp trai đẹp thì có!”

Tích Nhĩ nhú mồm:

“Ai vậy?”

Dương Uyển bật dậy:

“Còn giả bộ nữa. Chẳng phải là cái anh Hoàng Vũ mà ngày nào cậu cũng kể cho tớ nghe đó sao?”

Tích Nhĩ nhú mồm:

“Hoàng Vũ sao?”

Vậy là Tích Nhĩ không đi đến Đế Vương nữa. Mà trực tiếp đi đến quán ăn nơi Lạc Vân làm việc. Để xem thử, chàng trai mà em gái mình đang gặp là chàng trai như thế nào. Cửa quán ăn mở sẵn. Tích Nhĩ bước vào. Một chàng trai cao lớn từ trong bếp đi ra. Mái tóc đen mượt mà. Vẻ mặt đầy lạnh lùng, nhưng khi nhìn thấy cô thì vẻ mặt đó lại trở nên dịu dàng, hơn nữa còn nở nụ cười rất sáng. Gương mặt này, gương mặt này... Tích Nhĩ kinh sợ lùi về sau hai bước. Như nhìn thấy điều khác thường của cô. Hoàng Vũ chạy đến:

“Tích Nhĩ. Em làm sao vậy?”

Trần Tích Nhĩ như không hề nghe thấy lời của Hoàng Vũ nhìn chăm chăm vào mặt anh. Trên đời này. Có rất nhiều người giống nhau. Nhưng giống ngay đến cả từng vết sẹo thì đó chỉ có thể là một người. Cô làm sao quên đi được gương mặt này. Gương mặt, mà hằng đêm cô đều mơ thấy ác mộng. Chính hắn là người đã hại chết cô. Khiến cô và em gái chia xa. Là tên ác quỷ năm đó. Lạc Vân có thể quên vì bị mất trí nhớ. Nhưng LÂM TÍCH NHĨ cô thì tuyệt đối không quên. Hoàng Vũ hơi ngạc nhiên trước dáng vẻ sợ hãi của Tích Nhĩ với mình. Sao cô lại có vẻ sợ anh như vậy? Đúng lúc này, thì trong bếp vang đến giọng nói của bà chủ quán:

“Hoàng Vũ! Vào đây kê cái này cho bà!”

Hoàng Vũ nghe vậy liền nói:

“Dạ! Cháu vào liền”

Lần này. Tích Nhĩ còn ngạc nhiên hơn nữa, khi biết tên anh ta là Hoàng Vũ. Không lẽ, là người mà em gái cô. Lạc Vân đang quen biết? Sao lại có chuyện trùng hợp như vậy chứ? Không được! Cô nhất định phải tìm mọi cách báo cho Lạc Vân chuyện này. Không nghĩ ngợi nhiều. Lập tức quay đầu rời khỏi quán ăn đó. Để lại Hoàng Vũ đang trong tâm trạng vô cùng ngạc nhiên cùng bồn chồn.

Bạn đang đọc truyện *Đa Nhân Cách - Trịnh Trang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40

Trần Tích Nhĩ vội vã trở về kí túc xá. Dương Uyển cũng đã đi chơi vào chiều nay. Cả căn phòng chỉ còn mình cô. Lấy giấy bút ra, cô chán chừ một lúc rồi cũng đặt bút xuống:

“Lạc Vân. Chị biết, chị nói những điều này rất khó tin. Nhưng em nhất định cần phải biết. Tên em không phải Trần Tích Nhĩ. Tên thật của em là Lâm Lạc Vân. Em là em gái chị. Gia đình chúng ta mười năm trước. Từng bị sát hại. Em phải tránh xa tên Hoàng Vũ. Vì tên đó là tay sai của tên trùm đã sai hắn sát hại cả nhà chúng ta. Tích Nhĩ. Trên lưng em có một vết sẹo là do hắn chém. Trên cánh tay phải của em có một vết bỏng là khi hắn ném em vào đám lửa. Còn nữa, chị là do chính tay hắn giết chết! Vì vậy, em tuyệt đối. Phải tránh xa hắn trước khi hắn phát hiện em là Lạc Vân. Nếu không, tính mạng của em sẽ bị nguy hiểm”

Tích Nhĩ gật đầu. Nhét tờ giấy vào trong cặp Lạc Vân. Cô ngã người ra ghế. Mệt mỏi, đi xuống sân trường dạo một chút. Đang nghỉ ngơi ở ghế đá trong sân trường, liền phát hiện ra một người quen. Đó chính là Ngọc Liên Hoa đang đi về phía nhà vệ sinh, bên cạnh còn có cặp song sinh cặp kè bên cô ta nịnh nọt. Tâm trạng Trần Tích Nhĩ đang không tốt nay lại gặp phải kẻ thù, cô đâu thể bỏ qua như vậy. Nên đi theo bọn họ vào nhà vệ sinh. Ba người họ đang đi vệ sinh. Liền nghe thấy tiếng bước chân đi vào. Cả ba người quay lại, nhìn ra Tích Nhĩ thì nhìn nhau cười hả hê. Tích Nhĩ tỏ vẻ khinh thường đóng cửa nhà vệ sinh lại. Tắt cô đóng cửa nhà vệ sinh. Ngọc Liên Hoa hơi đề phòng nhìn cô nói:

“Mày khóa cửa phòng làm gì, muốn bị ăn đòn tiếp sao?”

Tích Nhĩ cười khinh:

“Ai ăn đòn còn chưa biết được?”

Nghe vậy, Hồng Liên và Hoài Liên bật cười, cùng lao lên đánh cô. Nhưng đừng quên. Tích Nhĩ là bạn thân của cháu trai hắc đạo. Nghĩ cô không biết võ sao? Lũ người này đúng là ngu xuẩn. Tích Nhĩ nhanh nhẹn tránh đi cú đánh vừa rồi của cả hai. Sau đó, cầm hai cánh tay của hai cô ả, bẻ ngược ra sau. Khiến cho hai cô nàng đau mà hét lên một tiếng:

“Á... á”

Cả hai bị đẩy ra, đập vào thành nhà vệ sinh ngã nhào xuống nền đất. Ngọc Liên Hoa thấy hai người Song Liên không đánh lại được Tích Nhĩ. Liên rất sợ hãi. Vội vàng lùi ra sau. Co ta vội lấy điện thoại, nói:

“Nếu mày còn dám tới đây, tao sẽ đăng đoạn video mày bị ngã trong nhà vệ sinh lên confession của trường để mày không còn mặt mũi nào!”

Tích Nhĩ cười lạnh:

“Hóa ra lại còn có quay video?”

Cô không kiên nhẫn gì đi tới. Giật điện thoại cô ta ném mạnh xuống đất. Sau đó, còn đạp mạnh lên đó mấy lần. Ngọc Liên Hoa ngạc nhiên không nói được lời nào. Càng vì sợ hãi mà không dám nói. Tích Nhĩ kéo tóc cô ta đập mạnh vào tường nhà vệ sinh:

“Nếu cô còn dám làm vậy với tôi một lần nữa. Chuyện hôm nay không chỉ là cảnh cáo như vậy đâu!”

Cuối cùng, cô tát mạnh vào má cô ả hai phát. Khiến cho cô ta ôm mặt khóc lóc. Sau đó, thản nhiên mà bỏ đi. Hồng Liên và Hoài Liên thấy cô đi liền bỏ đến chỗ Ngọc Liên Hoa:

“Liên Hoa. Cậu có sao không vậy?” – Hoài Liên tỏ vẻ quan tâm hỏi.

Ngọc Liên Hoa tức giận hét lên:

“Aaaaa...! Không sao cái gì chứ! Mắt mù à. Mau đưa tao lên phòng y tế”

Hai người bọn họ sợ hãi con thịnh nộ của Ngọc Liên Hoa vội vàng đỡ cô ta dậy. Nhưng Ngọc Liên Hoa đột nhiên dừng lại, nói:

“Khoan hãy lên phòng y tế. Đưa tao lên phòng thầy hiệu trưởng trước đi”

Cô ta nở nụ cười thâm hiểm:

“Trần Tích Nhĩ. Mày dám đánh tao. Tao sẽ cho mày biết cái giá phải trả đắt như thế nào!”

Cô vừa bước ra khỏi phòng vệ sinh thì một con đầu đầu như búa bổ ập đến. Tích Nhĩ tỉnh dậy. Trong đầu có cảm giác choáng váng vô cùng. Mỗi lần người kia xuất hiện. Khi cô tỉnh lại. Luôn có cảm giác như vậy. Nhưng cô lại không thể nào nhớ ra việc mình đã làm lúc tâm trí không được tỉnh táo đó. Mọi việc cô ấy làm, hậu quả ra sao, cũng là do cô gánh chịu. Đôi khi, thực sự cảm thấy mệt mỏi với thân thể này. Một mệt mỏi với cuộc sống, phải sống chung với một nhân cách khác. Cô bị mất một phần ký ức từ năm 6 tuổi. Mẹ nói, năm đó, cô bị bạn đẩy ngã xuống hồ. Vì tinh thần lúc đó sợ hãi, trấn động mạnh, nên đã gây ra, mất một phần ký ức. Đồng thời, cũng dẫn tới căn bệnh này của cô. Tuy rằng, nhà cô đã tốn rất nhiều tiền. Mời bác sĩ về điều trị. Nhưng bệnh tình của Tích Nhĩ vẫn không thuyên giảm. Tích Nhĩ thở dài một tiếng. Không biết, cô gái ấy, lại gây ra chuyện gì cho cô nữa đây.

Bạn đang đọc truyện *Đa Nhân Cách - Trịnh Trang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Có một số chuyện. Chúng ta, không thể ngờ nó lại xảy ra với bản thân. Giống như hôm nay. Tích Nhĩ đang chăm chú ghi bài trong lớp. Cũng không biết vì lý do gì, cô lại được gọi lên phòng giáo viên, gặp thầy giám thị. Tích Nhĩ bước vào trong. Thầy giám thị, cô chủ nhiệm. Còn có, một phụ nhân quý phái. Hình như là phụ huynh của ai. Tích Nhĩ lễ phép cúi người xuống:

“Em chào thầy cô ạ”

Vị phụ nhân kia, đột nhiên nhìn cô với ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống. Thầy Lâm đẩy khẽ gọng kính, nói:

“Tích Nhĩ. Chiều ngày hôm qua, em đã làm gì? Ở đâu?”

Tích Nhi giật mình. Cô không biết, vì sao thầy Lâm lại hỏi như vậy. Nhưng, cô cũng không biết, chiều qua mình đã làm gì. Bởi vì, chiều hôm qua, nhân cách kia đã chiếm đoạt cơ thể cô. Nhưng chẳng lẽ, lại nói với thầy, cô không biết mình làm gì vào chiều hôm qua sao? Nên Tích Nhi trả lời:

“Chiều qua. Em đi làm thêm”

Vị phụ nhân kia bỗng thái độ gắt gỏng, đứng dậy, tát vào một bên má cô, khiến nó sưng đỏ, tức giận mắng té tát vào mặt cô:

“Đi làm thêm? Con bé này còn biết nói dối nữa! Đánh con nhà người ta như vậy! Còn dám chối tội! Bỏ mẹ cô, dạy cô kiêu gì vậy hả?!”

Bỏ mẹ cô? Có thể mắng cô như tể nào cũng được! Có thể hiểu lầm cô ra sao cũng được! Nhưng tuyệt đối, không được xúc phạm đến bỏ mẹ cô. Tích Nhi cứng rắn nói:

“Cháu thực sự không biết bác đang nói gì. Hơn nữa, bác không được quyền xúc phạm bỏ mẹ cháu như thế!”

Bà ấy cười lên một tiếng, khinh bỉ nói:

“Tôi nói không đúng sao? Con gái còn đồ như vậy! Thì chắc chắn cũng có bỏ mẹ còn đồ như vậy thôi”

Tích Nhi kiềm chế. Nắm chặt lòng bàn tay lại, tránh để cho bản thân nổi giận. Lúc này, lại nghe giọng Ngọc Liên Hoa, vừa yếu ớt, vừa nức nở cất lên:

“Tích Nhi! Chúng ta đều là bạn cùng lớp của nhau. Rốt cục... rốt cục... hức... Vì sao cậu lại hại tớ như vậy! Đã như vậy! Còn làm hỏng điện thoại tớ!”

Tích Nhi ngạc nhiên, ánh mắt mọi người nhìn cô, có chán ghét, có khinh thường, có cả thất vọng. Cô chủ nhiệm thở dài nói:

“Tích Nhi! Cô luôn nghĩ rằng, em là một cô học trò hiếu động đáng yêu Thực sự thì cô rất yêu quý em. Nhưng tại sao? Tại sao em lại hành động thiếu suy nghĩ như vậy chứ!”

Tích Nhi giọng run run:

“Thưa cô. Em không làm!”

Ngọc Liên Hoa cười lên một tiếng:

“Cậu còn chối! Có Hồng Liên và Hoài Liên ở đó làm chứng! Nếu không tin cứ thử gọi hai người họ lên”

Cô chủ nhiệm, và thầy giám thị nhìn cô với ánh mắt hi vọng. Hi vọng cô, có thể chứng minh bản thân trong sạch. Nhưng cô lại một lần nữa, tắt đi hi vọng của họ với cô. Cô không có chứng cứ nào, có thể chứng minh mình trong sạch. Tích Nhi im lặng. Thầy Lâm đầy thất vọng nói:

“Tích Nhi. Như vậy thì tôi phải gọi điện báo cho mẹ em thôi”

Ngay lúc này, một nụ cười đầy đắc ý của Ngọc Liên Hoa khẽ giương lên. Nhìn chăm chăm vào cô. Cô đương nhiên thấy được nụ cười đó. Tích Nhi biết. Chuyện này, nhất định phải nói cho mẹ biết. Cô cắn chặt môi. Kiềm chế không để bản thân tức giận mà đi tới tát thật mạnh vào mặt Ngọc Liên Hoa.

Một lúc sau, mẹ đến trường, trao đổi với thầy giám thị và mẹ của Ngọc Liên Hoa vài câu. Cô nhìn qua cửa sổ, còn thấy, mẹ cúi người xuống xin lỗi. Lúc đó, tìm cô như thất lại. Cô ghét căn bệnh này của cô, không chỉ khiến cho cô phải gặp rắc rối, còn khiến cho mẹ và anh hai, phải cúi đầu xin lỗi bao nhiêu lần Mặc dù, họ không có lỗi gì. Mẹ đã làm gì sai mà phải xin lỗi chứ! Còn cô cũng có làm gì sai đâu! Tích Nhi thực sự không thể chịu đựng nổi nữa. Cô đập cửa phòng đi vào trước ánh mắt ngạc nhiên của mọi người. Đi tới kéo mẹ cô dậy, nói:

“Sao mẹ lại phải cúi người chứ! Chúng ta có làm gì sai đâu! Người xin lỗi phải là cậu ta! Cậu ta là người đánh con trước!”

Ngọc Liên Hoa nghe vậy, liền như có tật giật mình, nói

“Cậu... Cậu đang nói cái gì vậy?”

Bà Ngọc (Mẹ của Ngọc Liên Hoa) thấy vậy liền lên tiếng thay con gái mình:

“Con bé xác xược này đang nói gì vậy hả? Đánh người rồi còn đổ tội thừa lên người vô tội!”

Bà ta lại định dơ tay lên cho cô một bạt tai thì mẹ cô ngay lập tức giữ tay bà ta lại. Lúc đó, mẹ như một con người hoàn toàn khác quát lên:

“Bà không thấy tôi ở đây sao mà dám đánh con bé! Con gái tôi đến lượt bà dạy dỗ sao!?”

Tích Nhi vừa không ngờ, vừa xúc động, gọi một tiếng:

“Mẹ...”

Lúc đó cô hiểu. Lúc đó, chính là thiên tính của người mẹ bộc phát.

Bà Ngọc tức giận nói:

“Ngay từ đầu, tôi đã nói rồi. Bố mẹ con đồ thì sinh ra con gái cũng con đồ thôi!”

Bà Trần mỉm cười khinh bỉ:

“Con đồ? Bà đừng một cái là đánh con nhà người ta! Còn chưa biết bố mẹ nào con đồ, con cái nào con đồ đâu! Còn bà tưởng gia đình bà đẹp đẽ lắm à! Nhìn cái bản mặt giả tạo của con gái bà là tôi biết mẹ nó chanh chua đến mức độ nào rồi! Hơn nữa! Con gái bà phải làm gì thì con gái tôi mới đánh chứ! Kê ra, nó bị đánh như vậy! Cũng là đáng!”

Thầy giám thị và cô chủ nhiệm như rồi lên, cũng đứng dậy nói vài câu, khuyên ngăn hai bà mẹ. Tránh để gây rắc rối thêm cho trường. Thầy Lâm giữ bà Ngọc lại nói:

“Chị à, có gì từ từ giải quyết. Hai bên gia đình không phải nóng giận như vậy”

Bà Ngọc văng thật mạnh tay thầy Lâm ra, tức giận mà rống lên:

“Không thể từ từ giải quyết được nữa rồi! Loại người này! Không nói nhẹ nhàng được! Đuổi học! Nhất định phải đuổi học con bé kia!”

Thầy Lâm và cô chủ nhiệm nhìn nhau lo lắng. Thực sự họ cũng rất quý cô bé Tích Nhĩ này. Nhưng chỉ vì một vụ đánh nhau giữa hai đứa học sinh mà bắt nó phải nghỉ học thì hơi quá. Cô chủ nhiệm lại lên tiếng ra sức khuyên ngăn hai bà mẹ:

“Hai chị bình tĩnh đã. Chúng ta không nên kích động như vậy. Chuyện như vậy, không đáng để làm to như thế đâu! Cứ đình chỉ học con bé là được rồi”

Bà Ngọc điên tiết lên nói:

“Đình chỉ học cái gì chứ! Nó đánh con gái tôi như vậy mà chỉ đình chỉ học thôi sao? Nhất định phải đuổi học nó! Nếu không! Tôi sẽ kiện cái trường các người”

Thầy Lâm và cô chủ nhiệm lại có vẻ bồn chồn lo lắng hơn. Mẹ Tích Nhĩ có vẻ như thấy được vẻ mặt khó xử của bọn họ. Lạnh lùng lên tiếng:

“Bà nghĩ tôi ham hố cái trường này lắm à! Không cần phải đuổi học nó! Tôi cũng sẽ không để con bé học ở cái trường có con gái bà! Tránh làm bẩn mắt nó!”

Bà Ngọc nghe vậy, quả thực tức đến lộn máu. Lại không thể chửi lại được người ta, nên càng tức thêm nữa. Bà Trần kéo tay con gái đi, lúc đi qua, bà còn dành cho hai mẹ con Ngọc Liên Hoa ánh nhìn đáng sợ. giống như kiểu. Cứ thử gặp tôi một lần nữa rồi biết tay!

Bạn đang đọc truyện *Đa Nhân Cách - Trịnh Trang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42

Tích Nhĩ về phòng thu dọn hành lý. Dương Uyển cũng đang buồn bã giúp cô thu dọn đồ. Mẹ đang im lặng, ngồi ở một góc. Tích Nhĩ nhìn mẹ mà cảm thấy xấu hổ, cô cất giọng lí nhí nói:

“Con xin lỗi”

Bà Trần nghe vậy, thì quay sang, tỏ vẻ vô cùng bình thường nói:

“Con xin lỗi cái gì? Xin lỗi vì con làm đúng à?”

Tích Nhĩ nhìn mẹ thật sâu sa. Bà đi tới ngồi cạnh cô. Đặt bàn tay ấm áp lên đầu cô khẽ xoa:

“Con làm rất tốt con biết không. Mẹ rất tự hào vì có con gái như con. Mẹ chỉ lo sợ. Lực học con tốt như vậy, lại không được học ở một trường danh tiếng. Có chút thiệt thòi cho con gái của mẹ”

Tích Nhĩ bật khóc. Cô sà vào lòng mẹ như lúc còn nhỏ, khóc lóc nói:

“Mẹ! Con cảm ơn. Con cảm ơn mẹ nhiều lắm. Huhuhu...”

Bà ôm lại con gái thật chặt:

“Khóc cái gì chứ! Được rồi, Nín đi, nín đi. Mẹ cũng cảm ơn con lắm. Vì con đã đến, làm con gái của mẹ”

Có ai biết được, trong lòng bà đang nghĩ đến lần đầu tiên bà gặp Tích Nhĩ. Lúc đó, con bé trong đám lửa. Người chảy đầy máu. Trên tay nắm hột chặt một tờ giấy. Cố gắng dùng sức lực cuối cùng, bò ra khỏi đám lửa. Đưa cánh tay cầu cứu về phía bà. Từ lúc đó, bà đã khẳng định, thiên thần ấy, sẽ là một phần trong cuộc sống của bà.

Tích Nhĩ thu dọn hành lý xong. Vì Dương Uyển cứ nằng nặc đòi về cùng cô. Nên cả hai cùng đón taxi đi về. Trước tiên, cô rẽ vào quán ăn hạnh phúc tạm biệt mọi người. Dù gì sau này, không học trên thành phố nữa. Cũng không cần phải đi làm việc ở đây nữa. Cô bước vào trong quán. Bà chủ quán đang cần nhân với mấy vị khách. Gương mặt bà đầy nét phúc hậu. Bà vốn là người. Khẩu xà tâm Phật. Cô mỉm cười, nhìn bà mắng khách mà nét mặt đầy vẻ yêu thương:

“Con bé này ăn uống cái kiểu gì vậy! Ăn cho mạnh mẽ vô coi nào”

“Đến quán ăn hạnh phúc là phải hạnh phúc mà ăn không được nghĩ đến điều gì khác nghe chưa mấy đứa!”

“Lại đây mà ăn trực đi thằng danh con!”

“Giữ eo với giữ iếc! Ăn mà bỏ thừa tao lại tặng cho trận giò! Con gái phải béo thì mới đẹp!”

Tích Nhĩ mỉm cười, gọi một tiếng:

“Bà!”

Bà chủ quán quay sang, thấy cô lại dở trống cần nhân:

“Con bé này mấy hôm nay sao không thấy đến vậy!”

Bà đi tới dùng thìa. Đập mạnh vào đầu cô. Cóp một tiếng. Tích Nhĩ xoa xoa đầu, trừng mắt nói:

“Trời ơi bà thật là. Sao lúc nào cũng dùng thìa đánh cháu chứ! Đau chết đi được. Nhưng mà hôm nay, bà cứ đánh thoải mái đi ạ. Vì sau này, cháu sẽ ít đến đây lắm”

Bà như hiểu được lời cô nói, liền hỏi:

“Sao vậy?”

Tích Nhĩ tươi cười. Làm như rất bình thường:

“Cháu thôi học rồi. Cảm thấy, ngôi trường đó, không đáng để cháu học. Có một số người ở trong trường đó, nhìn thấy chỉ tỏ bản mặt”

Bà gật gật đầu. Vỗ vai cô khẽ nói:

“Đi rồi, sau này, có thời gian rảnh, nhớ đến quán bà thường xuyên”

Tích Nhĩ gật đầu:

“Vâng. Còn anh Hoàng Vũ đâu hả bà?”

“À. Hôm nay nó không đến. Nó nói có việc bận”

Tích Nhĩ gật đầu. Cô có chút buồn, cũng có chút thất vọng khi không gặp được anh lần cuối, nói:

“Vậy nếu bà gặp anh ấy. Gửi lời chào tạm biệt của cháu đến anh ấy. Cháu đi đây. Bà nhớ giữ gìn sức khỏe nhé!”

Bà gật đầu, vẫy vẫy tay:

“Ừ. Đi nhanh đi”

Tích Nhĩ cúi đầu chào bà lần cuối, quay lưng bước đi. Còn ngoáy đầu nhìn lại một lần nữa. Ngoảnh đầu nhìn về quầy tiếp viên, nhìn lại, từng góc trong quán ăn nhỏ này. Nhìn lại những kỉ niệm ở đây, những kỉ niệm mà cô khó có thể quên với người đó. Buồn bã chút, cô cúi đầu bước đi về phía trước

Bạn đang đọc truyện *Đa Nhân Cách - Trịnh Trang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Hôm Tích Nhi đi, cũng là ngày mà Phạm Thiên Phong quay về. Vừa về, là hắn đến tìm gặp cô. Nhưng ai ngờ, lại đụng mặt phải Ngọc Liên Hoa. À không, nói chính xác là cô ta cố tình đến tìm hắn. Cô ta tươi cười đứng trước mặt hắn:

“Anh Phong”

Phạm Thiên Phong hít một hơi thật sâu. Nói ngắn gọn:

“Có chuyện gì nói nhanh đi!”

Ngọc Liên Hoa mỉm cười đầy khả ái nhìn về phía hắn:

“Anh tính đi tìm Trần Tích Nhi?”

“Như vậy thì sao?” - Hắn lạnh nhạt trả lời

Ngọc Liên Hoa lại cười:

“Con bé đó sẽ không trở lại ngôi trường này nữa đâu”

Bây giờ, hắn mới nhìn về phía Ngọc Liên Hoa, về mặt không kiên nhẫn nói:

“Cô đã làm gì cô ấy?”

Ngọc Liên Hoa tức giận nói:

“Anh cần gì phải dữ với em như vậy! Em thì có thể làm gì cô ta chứ! Nhưng chỉ là, Cô ta đánh em, nên nhà trường đuổi học cô ta rồi!”

Phạm Thiên Phong đầy vẻ tức giận, cố gắng kiềm chế. Anh không thèm nói với con người này nữa, trực tiếp quay lưng đi. Ngọc Liên Hoa ở phía sau giống lên:

“Anh cũng đừng mơ tưởng nữa. Cô gái đó, không cùng một thế giới với chúng ta!”

Phạm Thiên Phong bước đi. Phải, cô gái đó không cùng một thế giới với hắn. Hắn hiểu.

“Nếu thế giới của chúng ta khác nhau. Hắn nguyện vì cô, bước qua ranh giới giữa hai thế giới, cho dù có bao nhiêu đau đớn, vẫn sẽ nỗ lực bước đến bên cô”

Đầu tiên, hắn đi tìm thầy hiệu trưởng. Để trao đổi một chút, cụ thể xin học lại cho cô. Chuyện này cũng không khó lắm. Hắn chỉ cần một chút thời gian là xin được cho cô. Ngay lập tức, hắn định gọi điện cho cô báo tin mừng. Nhưng lại nghĩ lại. Cái này dù gì hắn cũng có công lắm, phải làm một điều thật bất ngờ, khiến cô cảm động. Phải đi đến nhà cô, trực tiếp nói chuyện này cho cô biết.

.....

Nhà Tích Nhi..

Tích Nhi vừa về nhà liền nói chuyện với anh hai một chút. Sau đó, đến giờ cơm tối. Cô cùng Dương Uyển đi mua một chút đồ ăn ở ngoài chợ về nấu ăn. Dù gì hôm nay cũng là ngày cô thôi học! Phải tổ chức long trọng một chút! Dương uyển đi xuống làng quê thì thích lắm! Cô nàng đã đâu từng tận mắt thấy, những cánh đồng lúa bạt ngàn. Những con bò vàng đi lượn lờ quanh đường. Cái giếng làng, cây đa, chợ làng. Cô nàng đều lấy điện thoại ra tự sướng vài kiểu. Về mặt đầy thích thú. Thấy vậy, cô trêu chọc một tiếng:

“Làng tớ đẹp không?”

Dương uyển thành thật trả lời:

“Đẹp”

Cừ non đã mắc bẫy, cô hỏi tiếp:

“Vậy có muốn về đây làm dâu không?”

Dương Uyển liền đỏ mặt:

“Vậy cậu về hỏi anh trai cậu ý!”

Tích Nhi liền thoải mái bật cười thành tiếng:

“Hahaha...haha... Cậu thích anh trai tớ quá rồi đó Uyên ơi. Chị dâu! Chị dâu...”

Dương Uyên đỏ mặt đánh cô một cái:

“Nói cái gì vậy! Đi mua đồ ăn! Đi mua đồ ăn nhanh lên! Còn về làm bữa tối nữa!”

“Chị dâu cần gì gấp vậy chứ! Chị dâu! Chị dâu!” – Tích Nhi vẫn cố tình cười nói.

Khi hai người mua đồ ăn về, chuẩn bị nấu ăn được một chút thì trời cũng chập trời tối. Chuông điện thoại Tích Nhi liên vang lên:

“Alo”

Phía bên kia vang lên giọng nam trầm ấm quen thuộc:

“Tích Nhi. Là anh đây”

Cô nhận ra là Hoàng Vũ, liền vui mừng trả lời:

“Là anh sao? Gọi cho em có chuyện gì vậy?”

Hoàng Vũ mỉm cười:

“Có thể gặp anh một chút không? Em đến quán ăn hạnh phúc được không?”

Tích Nhi nhìn đồng hồ trên tay:

“Giờ này sao? Vậy anh đợi em 20 phút nữa. Em bắt xe đến đó”

“Được!”

Tích Nhi vội vàng chạy vào thay quần áo. Sau đó nhanh chóng đi đến đó. Đúng lúc cô bắt xe đi đi, thì Phạm Thiên Phong cũng đi xe mô tô gần đến nhà cô. Cả hai tình cơ lướt qua nhau trên đường, lại không hề biết.

Bạn đang đọc truyện *Đa Nhân Cách - Trịnh Trang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44

Phạm Thiên Phong vừa đi đến nhà cô. Đã gặp phải Trần Từ Dương. Vì là lần đầu gặp Trần Từ Dương, nên hắn không biết, anh là anh trai của Tích Nhi. Dừng xe xuống, lịch sự nói:

“Xin chào. Cho hỏi, đây có phải là nhà của Trần Tích Nhi không?”

Trần Từ Dương nhìn chàng thanh niên một lượt từ trên xuống dưới;

“Phải. Cậu là ai?”

Phạm Thiên Phong mỉm cười:

“Tôi là Phạm Thiên Phong. Là bạn của Tích Nhi”

Trần Từ Dương gật đầu:

“Con bé vừa nhận được một cuộc điện thoại liên đi rồi. Nó không có ở nhà”

“Vậy anh có biết cậu ấy đi đâu không? Tôi có việc gấp cần nói cho cậu ấy”

Trần Từ Dương gật đầu:

“Cậu đi về phía trước một đoạn dài sẽ có một trạm xe buýt. Ở cạnh trạm xe buýt đó, có một quán ăn nhỏ. Chắc con bé đang ở đó đấy”

Phạm Thiên Phong cảm ơn anh một tiếng, rồi nhanh chóng phóng xe đi.

Khi Trần Tử Dương quay lại thì gặp phải Dương Uyển đang đứng đằng sau. Hai người nhìn nhau 5 giây không nói lời nào, thì có vẻ là do bối rối, cả hai cùng lúc lên tiếng:

- “Anh...”

- “Em...”

Trần Tử Dương bối rối gãi đầu:

“Em nói trước đi”

Dương uyển cắn môi nói:

“Chúng ta, nói chuyện riêng một chút được không?”

Trần Tử Dương khẽ gật đầu:

“Được”

.....

Quán ăn hạnh phúc...

Khi Tích Nhĩ đến đó, trời đã mang một màu tối. Trên trời, có vài tia sấm chớp rẹt qua. Gió lạnh thổi hiu hắt. Có lẽ, không lâu nữa, trời sẽ đổ mưa. Cô bước xuống chạm xe buýt. Nhìn về phía quán ăn, thấy Hoàng Vũ đang đứng trước cửa quán ăn. Cô vui vẻ vẫy tay với anh:

“Anh Vũ...”

Hoàng Vũ ngoảnh đầu về phía cô mỉm cười. Cô chạy đến đó, nói:

“Gọi em đến tận đây có chuyện gì vậy?”

Anh đột nhiên ôm lấy cô vào lòng:

“Sao không nói cho anh biết?”

Tích Nhĩ phản kháng khẽ đẩy anh ra:

“Anh làm gì vậy? Nói cái gì chứ? Buông em ra đi”

Nhưng thực sự là vô ích. Cô càng đẩy, anh càng ôm chặt cô, giọng anh có chút lớn tiếng;;

“Còn giấu anh? Anh nghe bà nói hết cả rồi? Sao em lại bỏ học?”

Tích Nhĩ thờ dài, không kháng cự nữa, cô ngược lại còn đưa tay lên ôm anh:

“Cảm ơn anh. Đã quan tâm đến em như vậy”

Hoàng Vũ khẽ đẩy cô ra một chút, nhìn vào gương mặt xinh xắn của cô, đưa bàn tay ấm của anh lên khẽ vuốt ve:

“Tích Nhĩ. Em chính là cô gái duy nhất khiến anh rung động. Anh biết, bản thân còn nhiều thứ. Không xứng đáng với em. Cũng biết, em còn rất nhiều bí mật giấu anh, không hoàn toàn tin tưởng anh. Nhưng chúng ta, đã quen nhau lâu như vậy, đã trải qua nhiều chuyện như vậy. Anh đối với em là thật lòng. Anh hi vọng, không chỉ bây giờ, mà cả quãng đường về sau. Chúng ta vẫn sẽ bên nhau. Tích Nhĩ. Làm bạn gái anh được không?”

Tiếng sấm chớp dừng một cái, những hạt mưa bắt đầu rơi trên mặt đất. Thời khắc đó, tim Tích Nhĩ cũng giống như đạo sấm đó, vừa bất ngờ, vừa hạnh phúc. Con gái cho dù có mạnh mẽ đến đâu. Đối diện với người mình thích. Nghe được những lời cảm động như vậy. Cô ấy không thể không rơi nước mắt. Tích Nhĩ hạnh phúc, khẽ gật đầu với anh. Hoàng Vũ vui mừng, ôm chặt cô vào lòng. Con mưa ngày càng lớn hơn. Lúc bọn họ hạnh phúc bên nhau. Cũng là lúc, Phạm Thiên Phong đau khổ nhất. Hắn đã đứng một góc chứng kiến từ đầu đến cuối. Những hạt mưa nặng trĩu thể đập vào tim hắn. Giống như, đang cười nhạo tình cảm của hắn đối với cô bấy lâu. Bây giờ thì hắn đã hiểu. Người ở bên cạnh cô khi cô buồn, không phải hắn, mà là một người khác. Hắn đã không còn cơ hội nữa rồi. Trong đầu, vang vọng câu nói của Ngọc Liên Hoa:

“Cô gái đó và chúng ta, không cùng một thế giới”

Hắn tự dương môi lên cười nhạo chính mình.

“Nếu chúng ta ở hai thế giới khác nhau. Nếu cô đã có một người khác ở bên bảo vệ. Vậy thì hắn sẽ. Đứng ở giữa ranh giới của hai thế giới. Âm thầm bảo vệ cô. Ngắm nhìn cô, chúc phúc cho cô. Cũng sẵn sàng làm người dự bị”

(Thấy tác giả có gược quá không?)

Bạn đang đọc truyện *Đa Nhân Cách - Trịnh Trang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45

Hắn không ở lại nơi đó nữa. Trong cơn mưa, hắn phóng thật nhanh quay về nhà Tích Nhĩ. Đến nhà Tích Nhĩ thì cả người ướt sũng. Hắn vội vã bước vào bên trong:

“Có ai ở nhà không ạ?”

Dương Uyển chạy ra nhìn thử, cô nàng ngạc nhiên thốt lên:

“A! Phạm Thiên Phong? Sao cậu tới đây?”

“Tôi tới đây gặp Tích Nhĩ”

Dương Uyển thấy cả người hắn ướt sũng, cũng nhanh chóng lôi hắn vào:

“Vào nhà đi. Cậu gặp mưa hay sao mà người ướt như vậy”

Phạm Thiên Phong gật đầu:

“Ừ. Gặp chút mưa”

Lúc này, bà Trần đi ra, vừa nhìn thấy Phạm Thiên Phong là nhận ra ngay hắn. Đây chẳng phải là anh chàng đó sao? Ày da, khách quý nha. Phạm Thiên Phong thấy bà thì cúi đầu:

“Cháu chào bác ạ”

Bà tươi cười, nói:

“Phong đây à cháu? Sao người ướt như vậy. Hay là ở lại nhà bác tắm đi. Cứ để ướt thế này bị cảm lạnh đấy”

Nói xong, bà kêu vọng lại:

“Tử Dương! Tử Dương”

Trần Tử Dương bước ra. Phạm Thiên Phong ngạc nhiên khi thấy anh:

“Anh là...?”

Trần Tử Dương mỉm cười, đưa tay ra trước mặt:

“Xin chào, tôi là anh trai song sinh với Tích Nhĩ”

Phạm Thiên Phong cũng mỉm cười bắt tay với anh:

“Tôi là Phạm Thiên Phong. Lúc này cũng giới thiệu rồi. Tôi là bạn của Tích Nhĩ”

Bà Trần ngạc nhiên:

“Hai đứa có quen nhau từ trước à?”

Trần Tử Dương gật đầu:

“Con và cậu ấy lúc này vừa gặp nhau ngoài cửa”

“Vậy tốt rồi. Con dẫn cậu ấy vào tắm đi. Để người ướt như vậy sẽ nhanh ốm lắm”

Trần Tử Dương gật đầu, đưa Phạm Thiên Phong vào phòng tắm.

Một lát sau Phạm Thiên Phong đi ra. Cả nhà đang ngồi trong mâm cơm. Bà Trần vẫy tay với hắn:

“Xuống đây ngồi đi con”

Hắn mỉm cười, ngồi xuống cạnh Trần Từ Dương. Dương Uyển lên giọng hỏi: “Không chờ Tích Nhi về ăn cùng sao bác?”

Bà Trần lắc đầu:

“Mấy đứa cứ ăn đi, không phải chờ nó. Bác hâm nóng thức ăn lại cho nó 1 được rồi”

Lúc cả nhà định ăn thì Tích Nhi cũng về tới nhà. Cô chạy vào trong nhà:

“Ừa, mọi người ăn cơm sớm vậy? Vậy mà chẳng chờ con về ăn chung nữa”

Sau đó, cô ngạc nhiên nhìn lên Phạm Thiên Phong:

“Sao cậu lại ở đây?”

Hắn vẫn nở nụ cười với cô, gương mặt lên dùng điệu bộ trọc tức cô thường ngày mà nói:

“Sao tôi lại không thể ở đây?”

“Nhưng mà... Cái gì vậy, vừa mới gặp lại mà đã trọc tức người khác rồi”

Phạm Thiên Phong mỉm cười với cô thật vui vẻ, nhưng nếu để ý, lúc hắn cúi đầu xuống, ánh mắt liền thay đổi. Nhưng không sao, chỉ cần cô vui. Hắn vẫn sẽ dùng gương mặt tươi cười này để đối diện với cô. Tích Nhi cùng mọi người ngồi vào mâm cơm ăn chung. Mọi người cười nói vui vẻ, nói về nhiều vấn đề. Đã lâu lắm rồi, từ ngày mẹ mất đi. Hắn đã không có được bữa ăn ngon như vậy. Bữa ăn có cả gia đình. Hắn nhìn những con người thân thiện này. Trên môi không tự chủ được, khẽ cong lên một đường hoàn mỹ.

Con mưa qua đi là bầu không khí đầy mát mẻ trở lại. Phạm Thiên Phong và Trần Tích Nhi đi dạo quanh làng về đêm. Trước mặt bọn họ là cánh đồng lúa xanh. Phía xa có giếng vài ngọn đèn. Khung cảnh thật yên bình. Phạm Thiên Phong quay sang hỏi cô:

“Sao không nói với tôi? Về chuyện cậu bị đuổi học ấy?”

Tích Nhi chề môi nói:

“Không phải là bị đuổi học. Là tôi tự bỏ học!”

“Giống nhau cả thôi. Điều quan trọng là cậu không nói với tôi”

Tích Nhi cúi đầu:

“Tôi nghĩ, không nhất thiết phải nói với cậu”

“Không nhất thiết phải nói với tôi? Rốt cục cậu xem tôi là gì vậy Tích Nhi?”

Trong lòng hắn thầm nghĩ “Chẳng lẽ đến tư cách làm một người bạn cậu tin tưởng, tôi cũng không thể ư?”

Phạm Thiên Phong thở dài nói tiếp:

“Chắc cậu ghét tôi lắm. Tôi lúc nào cũng gây rắc rối cho cậu”

“Không phải...”

“Cậu biết không Tích Nhi. Tôi từ nhỏ, sống trong thế giới nhưng lưa. Ai cũng nói, tôi kiêu ngạo, tình đại thiếu gia cao, lạnh lùng lại không thân thiện. Nhưng thực ra, bọn họ làm thân với tôi vì cái gì chứ? Không phải là vì thân phận của tôi sao? Nhưng mà cậu lại khác bọn họ. Cậu cãi nhau với tôi, đánh nhau với tôi, mắng chửi tôi. Ở bên cạnh cậu, tôi có cảm giác rất thoải mái. Tôi thực sự xem cậu là bạn. Nhưng có vẻ, cậu không xem tôi là bạn rồi”

“Ai nói với cậu là tôi không xem cậu là bạn? Vì xem cậu là bạn, nên tôi mới không nói chuyện này với cậu, sợ cậu lo lắng. Tôi thực sự rất vui vì có một người bạn như cậu”

Phạm Thiên Phong mỉm cười. Như vậy là đủ rồi. Ít nhất cô gái ấy, còn xem hắn là bạn. Như nhớ ra việc quan trọng hắn nói:

“Phải rồi. Suýt nữa thì tôi quên chuyện chính. Tôi có một bất ngờ muốn nói cho cậu”

Tích Nhi vui mừng:

“Bất ngờ gì vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Đa Nhân Cách - Trịnh Trang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46

Bạn học Trần Tích Nhĩ vì vi phạm nội quy nhà trường. Trong khóa học tự tiện rời kí túc xá về nhà. Bị phạt một tuần lao động công ích. Tích Nhĩ một lần nữa đẩy cánh cổng trường ra. Một lần nữa bước vào ngôi trường mà cô ước mơ. Từ giờ trở đi. Cho dù có chuyện gì xảy ra. Cô cũng sẽ đấu tranh hết mình. Không dễ dàng từ bỏ ngôi trường này! Dương Uyển và Phạm Thiên Phong giúp cô xách hành lí về lại kí túc xá.. Tích Nhĩ cất lên giọng nói đầy xúc động:

“Cảm ơn hai người”

Dương Uyển mỉm cười:

“Chúng ta là bạn mà, cần gì phải khách sáo như vậy”

Phạm Thiên Phong lại tỏ thái độ hoàn toàn khác, nói:

“Làm nhiều việc cho cậu như vậy. Không phải chỉ cảm ơn là được thôi đâu”

Tích Nhĩ chề môi, nói:

“Được rồi. Vậy đại thiếu gia muốn gì nào?”

Hai mắt hấn sáng rực nói:

“Chiều nay dành thời gian cho tôi được không?”

Sờ dĩ hấn nói vậy. Là vì hôm nay, chính là sinh nhật của hấn. Hấn chắc không phải là ích kỉ đâu nhỉ? Chỉ là, mượn cô một chút trong ngày sinh nhật. Sau đó, sẽ trả cô trở lại về tay Hoàng Vũ. Sau đó, sẽ giữ khoảng cách với cô. Chỉ một ngày sinh nhật mà thôi. Ánh mắt hấn nhìn Tích Nhĩ như mong đợi cô đồng ý. Tích Nhĩ cuối cùng cũng gật đầu:

“Được!”

Phạm Thiên Phong vui mừng trong lòng. Hấn nhảy lên “Yeah!” một cái thật lớn. Nói:

“Vậy nhớ đấy. Chiều nay tôi sẽ đến quán ăn cậu làm việc đón cậu! Nhớ mặc đồ đẹp vào!”

Nói xong, hấn dứt hai tay vào túi quần, thông thả bước đi.

.....

Buổi chiều cuối cùng cũng tới. Tích Nhĩ đi đến quán ăn. Cô dự kiến sẽ cho bà và Hoàng Vũ một bất ngờ lớn. Từ ngoài quán ăn nhìn vào. Cô thấy Hoàng Vũ vẫn đang sắp xếp bàn ghế trong phòng ăn. Lau dọn sàn nhà xung quanh. Tích Nhĩ khẽ mỉm cười. Đưa tay lên cửa kính, vẽ lại khuôn mặt anh. Cô gõ hai tiếng lên cửa kính. Hoàng Vũ ngẩng đầu lên nhìn, không tin được há hốc miệng:

“Tích... Tích Nhĩ?”

Tích Nhĩ vẫy tay với anh. Sau đó đẩy cửa đi vào:

“Ngạc nhiên không?”

Anh bất ngờ nói:

“Sao em lại ở đây, chẳng phải em về nhà rồi sao?”

Cô vui vẻ trả lời:

“Em được nhà trường cho quay lại học rồi”

Anh đột nhiên ôm trầm lấy cô:

“Vậy thì tốt quá. Chúc mừng em”

Tích Nhĩ giật mình một cái, sau đó cũng đưa tay ra ôm anh. Dù sao thì, hai người cũng đã trở thành một mối quan hệ khác rồi.

Bốn tiếng làm việc trôi qua. Tích Nhĩ vào trong phòng thay chút đồ. Cũng không hiểu, tên họ Phạm này định làm gì mà lại muốn cô chuẩn bị đồ đẹp đi chơi. Tích Nhĩ mặc một chiếc váy màu trắng ngắn qua đầu gối. Mái tóc màu đen ngang vai được xõa ra tự nhiên. Đi một đôi giày búp bê. Đeo túi xách chéo. Cô vừa ngồi đợi Phạm Thiên Phong ở trong quán ăn. Vừa ngồi nói chuyện với Hoàng Vũ.

“Hôm nay em định đi đâu chơi sao?”

Luận võ công : Quách Tĩnh Có thể đánh bại Kiều Phong ?0.9M viewsEntertainment“Ummm. Có một người bạn hẹn em đi chơi”

“Là nam hay nữ vậy?”

“Là nam”

Hoàng Vũ ngạc nhiên:

“Cái gì?”

Tích Nhĩ lại có vẻ bình thản mà nói:

“Sao anh lại ngạc nhiên như vậy chứ?”

Cô đột nhiên ngửi thấy mùi đầm chua nồng nặc quanh đây. Hoàng Vũ tỏ vẻ vô cùng khó chịu mà nói:

“Vậy em với cậu ta định đi chơi riêng với nhau sao?”

“Đúng vậy. Tại sáng nay, cậu ấy cứ nằng nặc muốn em đi. Em không thể từ chối được. Với lại em nghĩ chỉ là bạn bè đi chơi với nhau một chút cũng không sao”

“Không sao cái gì chứ? Em có bạn trai rồi đấy. Không sợ anh ghen sao?”

Tích Nhĩ bật cười. Dùng tay véo má anh một cái:

“Nghĩ cái gì vậy! Em nhất định sẽ không phản bội anh đâu. Anh phải tin bạn gái anh chứ!”

Trong lòng đột nhiên ấm áp. Anh mỉm cười, ôm nhẹ cô vào lòng:

“Cảm ơn em Tích Nhĩ”

Cô vòng tay lại ôm anh. Hai người im lặng không nói gì. Nhưng hình ảnh này đã được thu hết vào tầm mắt của Phạm Thiên Phong. Hắn im lặng ở trong bóng tối. Nhìn cô và người đó ôm nhau. Có lẽ, hắn bây giờ không nên phá hoại khoảnh khắc hạnh phúc của hai bọn họ. Phạm Thiên Phong lấy điện thoại gọi đến cho Tích Nhĩ. Hắn cố gắng dùng một giọng điệu vui vẻ nhất nói với cô:

“Alo Tích Nhĩ. Hôm nay tôi có việc bận, đành để cậu phải leo cây rồi”

“Việc bận sao? Được thôi. Tha cho cậu lần này đây. Lần sau mà để tôi leo cây lần nữa thì coi chừng”

Hắn nở nụ cười đắng lòng:

“Sẽ không có lần sau đâu”

“Tạm biệt”

“Bai bai”

Tích Nhĩ cúp điện thoại. Thì mặt người nào đó có vẻ vui mừng vô cùng:

“Em không đi chơi nữa sao?”

“Không đi nữa”

“Vậy tốt quá rồi. Cùng anh đi chơi đi. Cũng xem như, là lần đầu tiên hẹn hò của chúng ta khi chính thức quen nhau. Được không?”

Tích Nhĩ gật đầu:

“Ok”

Anh và cô cùng vui vẻ khoắc tay nhau bước ra khỏi quán ăn. Phạm Thiên Phong nhìn hai bọn họ vui vẻ như vậy. Bất giác nở nụ cười. Sinh nhật này của hắn. Lại phải trải qua một mình rồi. Nhưng cho dù vậy, hắn cũng đã nhận được món quà ý nghĩa nhất. Chính là, được nhìn thấy cô hạnh phúc như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Đa Nhân Cách - Trịnh Trang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

“Ê. Nghe gì chưa. Nghe nói hôm nay, Dương Thiếu sẽ đến trường đấy”

“Thật sao? Nguyễn Hoàng Dương đến trường sao?”

Tin đồn vừa lan ra. Các bạn nữ ngay lập tức thi nhau làm đẹp, tiếp đón nam thần trở về. Tích Nhi kẻ sát lại Dương Uyển tò mò hỏi:

“Sao bọn họ hôm nay lại nhốn nháo như vậy”

“Nam thần trở về?”

“Nam thần? Ai vậy?”

“Cậu không nhớ ngày trước tố kẻ với cậu sao. Trong trường này có hai nam thần xuất chúng nhất. Một là Phạm Thiên Phong. Người thứ hai là cháu trai của ông chủ Đế Vương: Nguyễn Hoàng Dương”

“A... Là học trưởng thần bí trong lời đồn đó sao?”

“Phải”

Thật sự là cô cũng vô cùng tò mò xem mặt mũi người đó như thế nào nha.

“Dương Uyển. Đi! Đi xem mặt mũi của học trưởng như thế nào”

Bây giờ cảnh tượng ngoài sân trường chính là. Băng dôn đầy nơi, người đông tấp nập, chen lấn xô đẩy, la hét ầm ĩ:

“Dương Thiếu.... Dương Thiếu... em yêu anh!”

“Nguyễn Hoàng Dương! Em yêu anh!”

“Aaaaaa! Học trưởng! Em muốn gả cho anh!”

Tích Nhi bất ngờ vô cùng:

“Lượng fan của anh này cũng thật là đông quá đi”

“Đương nhiên rồi. Ngang ngửa fan của Phạm Thiên Phong đấy!”

“Nhắc mới nhớ. Mà Phạm Thiên Phong đâu rồi ta. Từ sáng tới giờ chẳng thấy cậu ta đâu”

“Cậu ngốc à? Học trưởng với cậu ấy là anh em tốt. Đương nhiên, cậu ấy phải đi đón học trưởng rồi”

Ngay lúc này, một chiếc xe thể thao màu đen đi vào trường. Tiếng la hét xung quanh còn to hơn nữa. Chiếc xe dừng lại. Cửa xe mở ra, một đôi chân thẳng tắp, có lực vô cùng bước xuống. Sau đó, cả thân hình cao lớn bá đạo cũng lộ ra. Nguyễn Hoàng Dương vừa bước xuống xe, liền nở nụ cười diệt thành diệt nước, khiến tim của bao thiếu nữ đều tan chảy. Anh để mái tóc màu bạch kim bắt mắt. Con ngươi màu xanh dương đầy huyền bí. Gương mặt yêu nghiệt vô cùng. Trên người toát ra một loại cảm giác, khiến cho người ta cảm giác rất muốn đến gần nhưng lại sợ đến gần rồi, sẽ gặp nguy hiểm, áp bức vô cùng. Khác hẳn với Phạm Thiên Phong, khuôn mặt lúc nào cũng như đưa đám. Người ta có muốn đến gần cũng không dám đến. Nghĩ đến vẻ mặt tên đó khi nói chuyện với mấy bạn nữ trong lớp học lại khiến cô cả thấy buồn cười. Nguyễn Hoàng Dương bước xuống xe, thì Phạm thiên Phong cũng bước ra. Hai người họ, làm một động tác chào hỏi vô cùng quen thuộc với cả hai:

“A Dương! Chào mừng anh trở về”

“Người anh em tốt! Lâu rồi không gặp”

.....

Phạm Thiên Phong lập tức đưa Nguyễn Hoàng Dương đến kí túc xá của hắn ở. Giúp Nguyễn Hoàng Dương sắp xếp đồ đạc một chút. Thu dọn xong, hắn khoác vai anh đi xuống căn tin:

“Đi nào! Em dẫn anh đi gặp người bạn em mới quen”

“Cậu cũng có bạn rồi sao?”

“Đương nhiên rồi. Hơn nữa còn là nữ đó”

“Ày chà chà, lâu ngày không gặp mà cậu khác hẳn a. Ngày trước cậu nhát gái như vậy. Nhìn cái bản mặt như đưa đám này của cậu cũng đủ để bọn họ chạy té khói rồi. Tôi thật tò mò không biết ai có thể chịu đựng được cái bản mặt của cậu!”

“Đi nhanh lên! Sao anh vẫn nhiều lời như vậy chứ!”

Tích Nhĩ ngồi ở căn tin trường đã mười phút. Sao cái tên họ Phạm này lâu la như vậy chứ! Hay lần này lại định cho cô leo cây nữa đây! Vừa mới nói vậy, đã thấy từ xa, bóng người quen thuộc tiến đến. Tích Nhĩ vẩy tay thật cao:

“Phong! Tôi ngồi ở đây!”

Phạm Thiên Phong quay lại nhìn, đồng thời Nguyễn Hoàng Dương cũng quay lại nhìn cô. Hắn vô cùng ngạc nhiên mà thốt lên:

“Trần tích Nhĩ! Sao cô lại ở đây?”

Bạn đang đọc truyện *Đa Nhân Cách - Trịnh Trang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48

“Trần Tích Nhĩ. Sao cô lại ở đây?”

Nguyễn Hoàng Dương vừa nói câu đó xong, thì cả Tích Nhĩ và Phạm Thiên Phong đều không hiểu gì? Phạm Thiên Phong ngạc nhiên nói:

“Tích Nhĩ. Cậu quen anh ấy sao?”

Tích Nhĩ ngơ ngác lắc đầu:

“Tôi... không quen”

Nguyễn Hoàng Dương mở to mắt đi lại phía cô:

“Cô không quen tôi? Cô mở mắt ra nhìn cho kĩ tôi là ai”

Tích Nhĩ mở to mắt ra nhìn người nọ vẫn không có một chút ấn tượng gì. Cô nàng lại lắc đầu lần nữa. Nguyễn Hoàng Dương đặt tay lên hai vai cô;

“Tích Nhĩ! Nhất định là cô lâu ngày không đến Dạ Vương nên quên tôi rồi. Không sao! Tối nay tôi dẫn cô đến Dạ Vương! Cô nhất định sẽ nhớ ra tôi”

Phạm Thiên Phong nghe vậy, lập tức kéo tiểu bạch thỏ đang trong tay sói xám về phía mình:

“Anh nói gì vậy! Sao có thể dẫn Tích Nhĩ đến đó chứ!”

“Sao lại không thể? Dù sao trước đây cô ấy cũng vẫn đến thường xuyên mà. Phải không Tích Nhĩ?” Hai người họ một lần nữa nhìn về phía cô. Cô thờ dai một tiếng, vẫn là nhất mực nói:

“Học trưởng. Có lẽ anh nhận nhầm người rồi. Tên tôi đích thực là Tích Nhĩ. Nhưng tuyệt đối không phải Tích Nhĩ mà anh nói. Tôi không quen biết anh”

Nguyễn Hoàng Dương đàn mặt ra:

“Lẽ nào là như vậy? Sao trên đời này lại có hai người giống nhau như vậy chứ. Hay cô có chị em sinh đôi nào không?”

“Em không có”

“Chuyện này thật kì lạ. Hai người cứ ăn trước đi. Tôi không ăn đâu. Tôi phải lên phòng để tiêu hóa chuyện này đã”

Nói xong, bóng của Nguyễn Hoàng Dương liền xa dần. Phạm Thiên Phong lắc đầu:

“Không biết hôm nay anh ấy bị làm sao nữa. Lại đi nhận nhầm cậu với người khác”

Tích Nhĩ cười trừ. Nhưng có lẽ anh ta không nhận nhầm. Chỉ là, người gặp anh ta không phải là cô. Mà là nhân cách thứ hai của cô. Trần Tích Nhĩ thứ hai.

Đạo gần đây, Tích Nhĩ cảm thấy rất bất an. Có rất nhiều chuyện xảy ra liên quan đến cô. Không hiểu sao, lại có một loại cảm giác. Có điều gì đó rất thần bí, cũng rất đáng sợ đang từ từ tiến lại phía cô.

Bạn đang đọc truyện *Đa Nhân Cách - Trịnh Trang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Thời gian cứ thế mà qua. Nhanh như vậy đã đến kì thi cuối cấp. Cô và Phạm Thiên Phong ngồi nhìn Nguyễn Hoàng Dương học bài chăm chỉ mà cảm giác như đang nhìn thấy cơn mưa máu đầu tiên của thế giới. Nếu như muốn hỏi về vấn đề này, thì phải kể về chuyện của hơn 1 tháng trước. Ở quán ăn hạnh phúc. Cô gặp phải một chị gái kì lạ. Đã ăn trực không trả tiền còn nói với cô:

“Cái này không phải ăn trực. Mà là ưu đãi đặc biệt cho khách hàng quen, giảm giá một trăm phần trăm!”

Tích Nhĩ bó tay với chị gái đó. Sau đó, chị đó ngày ngày, đến ăn trực ở quán nhiều hơn. Nhưng cũng may là chị gái này còn có chút nhân tính. Thịnh thoảng cũng ở lại rửa bát dọn dẹp hộ cô coi như trả tiền cơm. Mà cũng vui ghê, chị gái này, học chung trường với cô. Cũng là giống cô, là thành phần nhờ cái đầu nên mới được vào đây học. Vậy là hôm đó, cô và chị gái kia ngồi ăn ở căn tin cùng nhau. Cùng lúc đó thì học trưởng với Phạm Thiên Phong cũng ở đó ăn. Bọn họ gặp nhau liền chào hỏi. Nhưng sao lại ngửi thấy trong không khí có mùi thuốc súng vậy? Khi cô và Phạm Thiên Phong quay ra thì hai người kia đang đấu mắt nhìn nhau. Vâng. Ra là hai người bọn họ đã quen nhau từ trước. Hơn nữa, lại còn là người có thù với nhau. Vậy là từ hôm đó. Chị gái kia lúc nào gặp cô cũng phải nói xấu học trưởng vài câu. Cũng không biết hai người họ cá cược cái gì. Mà học trưởng lại điên cuồng học tập như vậy. Nguyễn Hoàng Dương vờn vai ra ngáp một hơi. Đột nhiên nhìn thấy ánh mắt bùng nổ của hai người nào đó đang nhìn mình. Anh rùng mình một trận:

“Hai đứa làm gì nhìn anh như vậy?”

Phạm Thiên Phong lắc đầu:

“Dương. Anh cũng không phải tự ép buộc bản thân như vậy. Dù gì thì, anh có cố gắng tới mấy thì thành tích cũng không mấy khả thi đâu. Tốt nhất em nghĩ anh nên chấp nhận chịu thua đi”

“Trời ơi. Cái thằng này thật là. Sao lại có thể không tin anh như vậy chứ! Tích Nhĩ em nói xem?”

“Học trưởng. Thực ra em cũng nghĩ giống cậu ấy”

Nguyễn Hoàng Dương ngạc nhiên:

“Hai đứa được lắm! Cứ đợi đó đi rồi anh sẽ cho biết năng lực thật sự của anh”

Anh tức giận đứng lên bỏ đi. Tên họ Phạm bình thường không tin anh cũng thôi đi. Đằng này con bé Tích Nhĩ công tư phân minh như vậy. Lại cũng không đứng về phía anh. Thực ra, anh sớm thân với Tích Nhĩ này như vậy. Một phần là do cô có khuôn mặt khá giống với một người bạn anh quen biết ở Dạ Vương. Một phần vì cô bé này, khiến cho anh có cả giác giống như gia đình. Anh luôn xem Tích Nhĩ như người em gái vậy. Cũng giống như xem Phạm Thiên Phong như em trai. Còn cô gái kia. Cô gái nhỏ dám đối đầu với anh đó. Trần An Hạ. Tôi sẽ cho cô chết thảm luôn.

.....

Nhắc mới nhớ. Đạo gần đây. Giữa Dương Uyển và anh trai cô đã có chút tiến bộ. Không biết từ lúc nào mà hai người họ hẹn nhau đi chơi nhiều hơn. Nếu hai người bọn họ thành đôi được thì cũng thật sự chúc phúc cho họ. Cô đang nghĩ vẩn vơ thì bị Hoàng Vũ gọi lại:

“Tích Nhĩ! Tích Nhĩ”

“Dạ”

“Em suy nghĩ gì mà dân mặt ra vậy”

“À, chỉ là suy nghĩ một vài thứ thôi. Không có gì”

Nhưng cũng mới nhớ đến chuyện tình cảm của cô này. Cô và Hoàng Vũ đã quen nhau lâu như vậy. Vậy mà vẫn chưa chạm môi lần nào. Cùng lắm là chỉ ôm nhau thật chặt. Hoặc hôn nhẹ lên trán. Nhiều lúc cô tự hỏi. Sao anh không có tí chủ động nào vậy chứ? Đáng ra anh phải chủ động là người hôn cô mới phải. Cái tên ngốc này, không biết có nghe được tiếng lòng của cô không nữa. Trong lúc Tích Nhi chỉ đắm trong suy nghĩ của mình. Thì Hoàng Vũ cũng đang chìm trong suy nghĩ của anh.

Một tháng trước. Khi cô và anh bắt đầu quen nhau không lâu. Tối hôm đó, là ngày hẹn hò đầu tiên của hai người. Sau khi đi chơi xong. Anh trở về nhà. Lại nhận được tin nhắn của đại thiếu gia. Nói muốn gặp anh. Phạm Thiên Phong này bình thường rất ghét gặp gỡ qua lại với thủ hạ của ba hắn. Nhất là thủ hạ vô cùng trung thành như anh. Nếu không phải chuyện vô cùng quan trọng thì sẽ không chủ động gặp mặt anh. Hoàng Vũ đi đến tiệm cà phê được hẹn trong tin nhắn. Qua cửa kính trong suốt. Anh có thể nhìn thấy Phạm Thiên Phong có vẻ mặt rất nghiêm túc. Anh bước vào, cúi người chào:

“Thiếu gia. Cậu cho gọi tôi”

“Không cần phiền phức như vậy. Anh ngồi xuống đi”

Đợi anh ngồi xuống. Hắn nói:

“Vì anh cũng là người thông minh. Nên tôi sẽ nói về vấn đề chính. Tích Nhi...”

Vừa nghe đến hai chữ đó. Cơ thể Hoàng Vũ lập tức cứng đờ. Phạm Thiên Phong hơi dừng lại một chút. Giống như cố dùng sự bình tĩnh còn lại để nói:

“Nhờ anh chăm sóc cậu ấy. Cậu ấy có chút hiếu thắng. Nếu hai người cãi nhau thì anh nhường cậu ấy một chút. Da của cậu ấy rất yếu. Chỉ cần da nắn mà không bôi kem chống nắng sẽ mẩn đỏ. Còn nữa cậu ấy rất thích ăn đồ ngọt. Nhưng anh phải hạn chế việc này một chút. Nếu không, ăn nhiều đồ ngọt quá sẽ bị tiểu đường. Phải rồi. Cậu ấy còn bị dị ứng với tôm nữa. Hết rồi”

Hoàng Vũ im lặng nhìn hắn. Anh không thể ngờ, cậu chủ của anh, lại cũng thích Tích Nhi. Hơn nữa, còn hiểu cô ấy tới vậy. Điều này làm trong lòng anh có chút khó chịu, không nhận được mà nói:

“Chuyện này không cần cậu nói tôi cũng sẽ tự biết. Thiếu gia, những chuyện khác tôi đều có thể nghe theo cậu. Nhưng về mặt tình cảm này. Tôi và cậu đều giống nhau. Tôi sẽ không buông tay cô ấy chỉ vì cậu là cậu chủ của tôi”

Phạm Thiên Phong gật đầu:

“Như vậy là tốt. Tốt nhất anh nên giữ cậu ấy cho chặt. Nếu anh dám làm tổn thương cậu ấy, cho dù chỉ một chút. Tôi sẽ khiến anh phải hối hận cả đời”

Hoàng Vũ thở dài một tiếng. Dứt ra khỏi suy nghĩ miên man. Khẽ đưa mắt về phía Tích Nhi. Tích Nhi, anh đột nhiên có cảm giác. Một ngày nào đó, anh sẽ mất đi em

Bạn đang đọc truyện *Đa Nhân Cách - Trịnh Trang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50

Kì thi học kỳ cuối cũng qua đi. Nhà trường quyết định tổ chức một chuyến dã ngoại cho những học sinh có thành tích xuất sắc. Được xếp trong top 20 của nhà trường. Mới sáng sớm, đã thấy trong sân trường có một loạt xe khách hạng sang. Một số bạn nam nữ sinh hôm nay không mặc đồng phục. Họ đều mặc những bộ đồ mặc tiền sang chảnh. Còn Tích Nhi chỉ mặc áo phông với quần kẻ ca rô màu xanh. Mái tóc ngang vai ôm sát mặt. Đeo một chiếc cặp nhỏ xinh đựng đồ. Cô quay qua nhìn Dương Uyển mỉm cười:

"Lúc về tớ sẽ mua quà cho cậu. Đi đây nhé. Bye bye"

Cô bạn vui vẻ vẫy tay:

"Tạm biệt. Đi chơi vui vẻ nhé"

Tích Nhi vừa đi ra thì đã thấy Trịnh An Hạ vẫy tay gọi cô lại. Cô chạy ra chỗ An Hạ tươi cười nói:

"Chị An Hạ. Đến sớm vậy?"

Trịnh An Hạ không trả lời câu hỏi của cô. Nhanh chóng kéo cô lên xe ngồi:

"May là em ở đây quá. Chị đang không biết tìm ai ngồi cùng đây. Trong hai mươi người ở đây chị chẳng quen ai ngoài em hết á"

Tích Nhĩ cười gian:

"Chẳng phải còn có anh Nguyễn Hoàng Dương sao?"

Trịnh An Hạ như nhớ ra liền gật đầu:

"Ồ phải ha. Còn có hần ta nữa"

Nhưng chưa đến một giây sau liền lắc đầu lia lịa:

"Không phải. Không phải! Hoi đầu mà đi quen cái tên thần kinh đó"

Vừa nhắc đến tào tháo là tào tháo đến ngay. Nguyễn Hoàng Dương và Phạm Thiên Phong cùng trèo lên xe. Liền đi ra ghế ngay sau bọn cô ngồi. Phạm Thiên Phong và cô đều ngồi ngay cửa sổ. Nguyễn Hoàng Dương vừa đặt mông xuống ghế liền cãi nhau một trận với Trịnh An Hạ:

"Cậu vừa nói xấu tôi phải không?"

"Phải thì sao? Cậu làm gì được tôi?"

"Còn dám mạnh mẽ như vậy? Đồ con gái mềm nhũn miệng mưòi"

"Cậu thì hơn gì tôi? Con trai gì nhỏ mọn"

Tích Nhĩ lắc đầu. Quay xuống nhìn Phạm Thiên Phong cười một cái. Hần ta nở một nụ cười thật tươi đáp lại cô. Tích Nhĩ quay lên. Lấy điện thoại ra nhắn tin với Hoàng Vũ. Phạm Thiên Phong quay mặt ra cửa sổ thăm thờ dài một tiếng. Để Tích Nhĩ không phải nặng lòng. Để hần có tư cách ở bên bảo vệ cô như một người bạn. Tình cảm này chỉ có thể vui sâu trong trái tim. Một mình hần chịu đựng gánh nặng tình cảm này là đủ rồi. Nhìn về phía Tích Nhĩ. Đang mỉm cười thật hạnh phúc đọc những dòng tin nhắn do người yêu thương gửi đến. Lòng hần lại càng thêm đau. Có lẽ, hần mãi mãi chỉ có thể đứng phía sau cô. Nhưng Phạm Thiên Phong lại không thể ngờ. Ánh mắt đó của hần nhìn Tích Nhĩ. Đã thu hết vào trong tầm mắt của Ngọc Liên Hoa.

Xe khách trở đến bãi biển Mỹ Khê xinh đẹp. Nhà trường thuê một khách sạn gần bờ biển. Còn gần khu du lịch bà nà hill nữa. Xung quanh là phong cảnh hữu tình. Thật khiến lòng người ta xao động mà muốn hòa với Thiên nhiên. Tích Nhĩ, Trịnh An Hạ và Ngọc Liên Hoa được xếp chung một phòng. Tích Nhĩ vừa mở cửa phòng để vào. Ngọc Liên Hoa đã ngang nhiên đẩy cô ra bước vào trong trước. Cô ta ngang nhiên ngồi xuống giường:

"Tôi tôi sẽ ngủ ở giường này. Hai người các người tự tìm chỗ mà ngủ"

Cô và Trịnh An Hạ đơ toàn tập. Trịnh An Hạ nghĩ gì đó rồi lập tức đi tới dùng tay gõ vào đầu Ngọc Liên Hoa một cái thật mạnh. Lúc đó, không chỉ Ngọc Liên Hoa ngạc nhiên mà đến cô cũng ngạc nhiên. Cô ta rống lên đảo đê:

"Chị làm cái gì vậy? Sao lại dám đánh tôi?"

Trịnh An Hạ bình thản hỏi:

"Cô là cái gì mà tôi không dám đánh cô? Là chó hay là lợn?"

"Chị... "

Trịnh An Hạ trừng mắt lên:

"Con bé kia ăn nói cho lễ phép vào. Tôi là học tỷ của cô đấy"

Ngọc Liên Hoa tức giận đứng dậy:

"Hai người các người dám bắt nạt tôi! Cứ chờ đó!"

Cô ta nói xong liền chạy ra khỏi phòng. Tích Nhĩ và Trịnh An Hạ nhìn nhau lắc đầu ngao ngán. Người điên!

Bạn đang đọc truyện *Đa Nhân Cách - Trịnh Trang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51

Đầu tiên. Bọn cô mua vé vào bà nà hill chơi. Từng nhóm một đi lên cáp treo. Cô đương nhiên vẫn cùng nhóm với Phạm Thiên Phong và hai người kia. Khung cảnh đẹp như vậy. Không thể không chụp ảnh được nha. Tích Nhĩ lấy điện thoại ra selfie. Selfie với cả Trịnh An Hạ và học trưởng nữa. Cô vẫy tay

về phía Phạm Thiên Phong:

"Phong! Lại đây chụp ảnh đi"

Phạm Thiên Phong bình thản lắc đầu:

"Không chụp"

Tích Nhi chu mỏ tỏ vẻ chê bai hần:

"Trời ơi. Chụp có tấm thôi mà. Lại đây đi!"

Hần lập tức tỏ vẻ khó chịu:

"Tôi đã nói không chụp mà. Sao cậu nhiều lời như vậy chứ?"

Tiếng gắt của hần to đến mức làm hai người đang hăng say cãi nhau kia cũng phải giật mình. Không khí đột nhiên chìm vào yên tĩnh kỳ lạ. Phạm Thiên Phong quay mặt đi, đưa tấm lưng rộng lớn về phía Tích Nhi. Cô sẽ không bao giờ thấy được gương mặt đầy bứt rứt và đau lòng của hần. Chỉ thấy được bóng lưng lạnh nhạt của hần mà thôi. Xin lỗi Tích Nhi. Chúng ta nên giữ một khoảng cách thì hơn. Nếu không, tôi sợ tôi sẽ không khống chế được cảm xúc của mình. Còn về phần Tích Nhi. Cô lặng lẽ cúi đầu xuống. Trong lòng không biết xuất hiện cảm giác gì rất kỳ lạ. Cô không hiểu tại sao. Gần đây Phạm Thiên Phong lại trở nên như vậy. Bọn cô vẫn là bạn của nhau. Vẫn cười nói với nhau. Nhưng cảm giác đã không còn như trước đây nữa rồi. Hần không còn trêu đùa cô nữa. Không trực tức cô. Cũng không lời cô xuống căn tin để ăn cùng hần. Không xoa đầu khiến cho tóc cô rối bù. Không bắt ngờ hù dọa hay đánh thức cô dậy khi cô đang ngủ gật. Rất nhiều thứ hần đã thay đổi. Sự thay đổi này. Cô không quen chút nào. Tại sao hần thay đổi lại khiến cô cảm thấy cuộc sống khó khăn đi thế này?

Chơi ở Bà Nà Hill một chuyến đến buổi trưa. Bọn cô cũng mua vé buffê để ăn ở đó luôn. Ăn Xong thì liền đi ra bãi biển Mỹ Khê chơi. Dù sao chuyến du lịch này cũng chỉ kéo dài một ngày. Nhưng trong lúc mọi người đang chơi vui vẻ đã có một người lên rời khỏi đó. Ngọc Liên Hoa đưa một phong bì đầy cộm cho người đàn ông trước mặt:

"Hoàn thành nhiệm vụ sẽ có thêm tiền thưởng. Nhớ. Nhất định phải khiến cho con bé đó. Không đi lại được!"

Người đàn ông nhận liền nở nụ cười:

"Cô yên tâm. Từ trước đến nay. Tôi làm nhiệm vụ chưa bao giờ thất bại"

Tích Nhi và Trịnh An Hạ nắm tay nhau về khách sạn. Đèn đỏ cho người đi bộ hiện lên. Tích Nhi lập tức chạy nhanh qua trước. Phạm Thiên Phong từ xa thấy một chiếc xe mô tô lao với tốc độ cực nhanh phóng tới. Hần hét lên:

"Tích Nhi! Cẩn thận"

Ruỳnh.....

Nhưng không kịp chiếc xe đâm thẳng vào Tích Nhi rồi phóng đi nhanh chóng. Tất cả mọi người đều ngạc nhiên. Phạm Thiên Phong lao tới bên cô. Toàn thân hần run rẩy nhìn cô đầy máu. Lúc đó hần chỉ biết hét to:

"Mau gọi! Mau gọi cấp cứu!"

Bạn đang đọc truyện *Đa Nhân Cách - Trịnh Trang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52

Năm phút sau thì xe cấp cứu đã đến. Ngoài phòng cấp cứu là những gương mặt đầy lo lắng. Mọi người đi đi lại lại trước cửa phòng của Tích Nhi. Riêng Phạm Thiên Phong từ đầu đến giờ vẫn ngồi yên một chỗ. Gương mặt hần trắng bệch. Đến thờ cũng không giám thờ mạnh. Hần không giám tưởng tượng nếu như Tích Nhi có chuyện gì thì hần phải làm sao? Hần còn chưa nói cho cô hần thích cô. Còn chưa nắm cô đủ! Ai cho cô có quyền có chuyện. Cô nhất định sẽ không có chuyện gì. Hần ép bản thân nghĩ vậy. Nhưng lại không thể nào khống chế suy nghĩ đến hình ảnh khi cô vừa bị đâm xe. Cô nằm trên vùng máu đỏ tươi. Hơi thở yếu ớt. Ánh mắt lim dim nhìn hần rồi nhắm lại hần. Là do hần không bảo vệ tốt cô. Đáng lý ra hần phải luôn đi bên cô. Nếu hần đi bên cô như mọi ngày. Nếu mấy ngày hôm nay hần không xa lánh cô. Thì cô sẽ không gặp phải chuyện như vậy. Là do hần. Đều do hần! Hần chính là thằng súc sinh đáng chết! Phạm Thiên Phong. Mày ở bên ai thì hại chết người đó. Mẹ mày cũng vậy. Người mày yêu nhất cũng vậy! Hần nhớ lại năm đó. Mẹ vì cứu hần mà đã bị xe đâm. Trong lòng lại đau quặn quại. Lúc này. Cửa phòng cấp cứu mở ra. Mọi người vội vã chạy đến.

Thầy Lâm lên tiếng:

"Học sinh của tôi sao rồi bác sĩ?"

Vị bác sĩ gật đầu:

"Ca phẫu thuật khá thành công. Chỉ là, tạm thời sẽ không thể đi lại nữa"

"Không thể đi lại? Vậy phải làm sao?"

"Ông yên tâm. Chỉ là tạm thời thôi. Nếu tập luyện chăm chỉ vẫn có thể đi lại"

Mọi người thờ phào nhẹ nhõm. Trịnh An Hạ vội hỏi:

"Vậy bây giờ chúng tôi có thể vào thăm cô ấy không?"

Bác sĩ lắc đầu:

"Bây giờ thì chưa. Đợi chúng tôi chuyển sang phòng hồi sức đã"

"Vâng. Cảm ơn bác sĩ"

Vị bác sĩ đi rồi thầy Lâm mới nói:

"Được rồi. Bây giờ các em đi theo thầy về. Còn cô tổng phụ trách ở lại chăm sóc Tích Nhi nhé?"

Mọi người hầu như đều đã quyết định như vậy. Thì Phạm Thiên Phong lại lên tiếng:

"Mọi người về hết đi. Em sẽ ở lại chăm sóc cậu ấy"

Mọi người nhìn về phía Phạm Thiên Phong. Nguyễn Hoàng Dương đặt tay lên vai hắn:

"Phong, Đừng lo lắng quá. Có cô tổng phụ trách ở đây sẽ không sao đâu. Sáng mai đến sớm cũng được"

"Em nói mọi người đi về!"

Phạm Thiên Phong quát lớn lên một tiếng. Mọi người nhìn hắn một hồi. Dưới sự thúc ép mạnh mẽ của hắn. Cuối cùng mọi người đành đi về.

Trịnh An Hạ vừa về tới phòng là đã thấy Ngọc Liên Hoa đang lén lút giấu cái gì. Cô chạy vào trong:

"Con bé kia lén lút cái gì vậy?"

Ngọc Liên Hoa hậm hực nói:

"Chị điên à? Tôi đâu cần phải lén lút với chị chứ"

Trịnh An Hạ lườm cô ta một phát:

"Nhớ cho kỹ! Tôi lúc nào cũng xem chừng cô đấy"

Ngọc Liên Hoa giật mình. Vội vàng im lặng. Đợi Trịnh An Hạ đi vào trong nhà tắm. Cô ta lôi ra một tờ giấy. Lúc này khi đang định phá nát đồ trong cặp của Tích Nhi. Cô lại không may mắn thấy được cái này. Đây rốt cục là ai viết gửi cho Tích Nhi không quan trọng. Quan trọng là cô ta biết được thân thể Tích Nhi không đơn giản như vậy...

"Trần Tích Nhi? Lâm Lạc Vân? Em gái? Kẻ thù? Chuyện này càng ngày càng hay đây. Trần Tích Nhi! Cô cứ chờ đó! Tôi sẽ bóp nát cô từng chút một!"

Bạn đang đọc truyện *Đa Nhân Cách - Trịnh Trang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53

Trong phòng bệnh. Chàng trai đang ngủ gục bên cạnh giường bệnh. Bàn tay vẫn nắm chặt lấy tay cô gái. Giống như sợ, buông lỏng một chút thì cô ấy sẽ đi mất. Đúng lúc này, ngón tay cô gái khẽ động. Đôi mắt đẹp từ từ mở ra. Tích Nhi choàng tỉnh dậy. Đưa mắt nhìn sang bên cạnh. Nhìn Phạm Thiên Phong vẫn còn đang ngủ. Cô yếu ớt đưa tay lên muốn chạm vào hắn. Không hiểu sao, lúc cô bị xe đâm. Lúc cô mất đi ý thức. Cô đã nhìn nghĩ đến hình ảnh của hắn. Không lẽ, cô đối với hắn đã không còn là tình bạn nữa ư? Trần Tích Nhi! Sao mày có thể như vậy chứ. Mày đang yêu Hoàng Vũ! Sao mày

có thể tư tưởng đến một người khác! Tỉnh lại đi Tích Nhi! Mày chỉ xem cậu ấy là bạn thôi! Mày không được có ý nghĩ vượt quá giới hạn! Nghĩ vậy, cánh tay chưa chạm đến bên mặt hắn đã vội vã rút lại. Nhưng hành động này của cô lại làm cho Phạm Thiên Phong tỉnh dậy. Hắn ngạc nhiên nhìn cô. Vội vàng đứng dậy. Hỏi cô một loạt câu hỏi:

"Tích Nhi! Cậu tỉnh rồi! Cậu có đau ở đâu không? Có nhìn rõ tôi không? Có nhận ra tôi là ai không? Phải rồi! Bác sĩ! Bác sĩ! Bệnh nhân này tỉnh rồi!"

Một vị bác sĩ vội vã chạy vào khám cho Tích Nhi. Một lúc sau, ông ta giám định kết quả mọi thứ đều ổn. Phạm Thiên Phong mới thở dài. Nhưng hắn nhìn về phía Tích Nhi thấy gương mặt cô buồn bã vô cùng. Hắn vội vàng nói:

"Cậu đừng lo. Chân cậu chỉ là tạm thời không đi được thôi. Luyện tập thường xuyên là sẽ không sao đâu. Đừng lo nữa"

Tích Nhi vội vàng mỉm cười:

"Tôi không sao. Chỉ là đôi chân không đi được thôi mà. Có gì to tát đâu. Chẳng phải vẫn còn tay đó sao? Haha"

Không khí giữa hai người bỗng nhiên chìm vào căng thẳng. Phạm Thiên Phong vội vàng chuyển chủ đề:

"Phải rồi. Để tôi gọi cho anh Dương và chị An Hạ đến đây. Biết cậu tỉnh dậy là họ vui lắm đấy"

Tích Nhi mỉm cười:

"Ừ. Cậu gọi đi"

.....

Sau khi Tích Nhi bị tai nạn. Nhà trường đã thông báo cho gia đình cô. Cô sẽ nhanh chóng chuyển về bệnh viện thủ đô. Khi đó, mọi kinh phí sẽ do nhà trường lo. Thầy Lâm đưa các bạn học sinh kia về trước. Cô tổng phụ trách ở lại cùng với một số bạn. Đợi làm thủ tục chuyển viện cho Tích Nhi xong sẽ cùng đi về. Hôm nay, Ngọc Liên Hoa về nhà. Điều đầu tiên cô ta nghĩ đến sau khi về là đi đến nhà Phạm Thiên Phong. Trong phòng khách của Phạm gia vang ra tiếng cười nói tào nhả. Ngọc Liên Hoa ngồi đối diện Phạm lão vui vẻ nói chuyện. Cô ta thầm nghĩ vòng vo qua lại một hồi. Cũng đến lúc vào vấn đề chính rồi:

"Bác trai, chắc bác cũng biết Trần Tích Nhi phải không?"

Ông gật đầu:

"Là con bé suốt ngày bám lấy thằng Phong. Phá hoại tình cảm của con và nó phải không. Sao vậy, nó lại làm gì chọc tức con sao?"

Ngọc Liên Hoa cười nhẹ:

"Đương nhiên không phải thừa bác. Mà là, con nắm được thóp của con bé đó. Nhìn nó thì đơn giản như vậy. Nhưng quá khứ, chưa chắc đã đơn giản"

Ông Phạm mỉm cười:

"Ồ. Ý con là sao?"

Ngọc Liên Hoa đưa lá thư tìm được trong cặp Tích Nhi cho ông. Ông Phạm cầm lấy lá thư. Ánh mắt ông thoáng chốc hiện ra vẻ ngạc nhiên. Nhưng ngay sau đó đã hồi lại bình thường. Ngọc Liên Hoa mỉm cười:

"Bác thấy sao ạ. Thú vị phải không?"

Ông Phạm gật đầu:

"Liên Hoa. Cháu đúng là thông minh. Quả nhiên không uổng công lão già này chọn cháu làm con dâu nhà họ Phạm. Chỉ có cháu mới xứng đáng với thằng Phong nhà bác"

Cô ả khề mỉm cười:

"Bác quá khen rồi"

Nhưng tiếc thay, ông Phạm lại không đề ý đến cô ta nói gì. Bởi vì trong đầu ông đang nghĩ đến một chuyện khác. Câu chuyện của 10 năm về trước. Con cá thoát lưới đó. Ông cuối cùng cũng tìm ra nó. Lâm Lạc Vân. Con gái của kẻ phản bội đó. 10 năm trước mày có thể thoát khỏi tay tao. Chưa chắc, bây giờ có thể như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Đa Nhân Cách - Trịnh Trang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54

Phạm lão gia đứng trước tấm kính lớn trong suốt. Nhìn ra bên ngoài. Năm tháng thì ra trôi nhanh đến vậy. Kể từ truyện 15 năm về trước. Ông nhớ lại ngày hôm đó. Ông đã bỏ rơi vợ con mình. Đi với người phụ nữ khác. Lúc đó, Phạm Thiên Phong mới chỉ được một tuổi. 5 năm sau khi người phụ nữ giàu kia mắc bệnh qua đời. Ông cứ ngỡ được hưởng toàn bộ tài sản của bà ta. Nhưng lại không ngờ, bà ta lại lập di chúc chia tất cả tài sản cho con gái nhỏ của bọn người ở tên là Lâm Lạc Vân. Ông đã phải chịu đựng 5 năm sống với bà ta như vậy. Làm sao có thể chịu được khi một số tiền lớn bị mất ngay trước mắt mình như thế chứ! Ông tìm mọi cách, bịt miệng những người biết được sự thật. Ngay cả giết người cũng đã làm. Nhưng lại để tuột mất con cá quan trọng nhất. Mười năm qua, ông không ngừng tìm kiếm con cá này. Cuối cùng nó cũng đã xuất hiện. Đang chìm trong suy nghĩ miên man thì một giọng nói khê vang lên phía sau lưng khiến ông quay lại:

"Ông chủ. Ông có gì cần dặn dò?"

Phạm Thiên Khai neho mắt nhìn Hoàng Vũ. Tên này, đã theo ông từ nhỏ. Đừng hỏi vì sao nó ngoan ngoãn làm theo lời ông như vậy. Tất nhiên, là ông có thứ để điều khiển nó. Chính là đứa em gái nhỏ bị mắc bệnh tim của nó. Lần này, lại cần phải dùng đến cậu ta rồi..

Hoàng Vũ bước ra khỏi ngôi nhà lớn đó thì bước chân anh đã không còn vững vàng như trước. Những lời của lão quái vật đó cứ vang vọng trong tai anh:

"Con bé Lâm Tích Nhi đang học cùng lớp với con trai ta. Chính là con bé Lâm Lạc Vân mười năm trước. Hoàng Vũ, chắc cậu cũng biết nên làm thế nào rồi. Nhanh chóng, diệt cô tận gốc"

Nói như vậy, chẳng phải Tích Nhi, người anh yêu nhất lại là người anh mắc nợ nhiều nhất sao. Anh đã giết cả gia đình cô khi cô mới 6 tuổi. Đã chính tay chém cô. Rồi ném cô vào lửa. Anh đã làm nhiều chuyện có lỗi với cô như vậy. Làm sao anh có thể đối diện với cô đây. Vì sao lại cứ phải là cô? Vì sao không phải là người khác? Em gái, và Tích Nhi. Anh nên làm như thế nào đây...

Hôm nay Tích Nhi được chuyển về bệnh viện thủ đô. Cô vừa về là được mẹ lao đến viện. Ca cho một bản cải lương. Những người thân bạn bè, lần lượt đến thăm cô. Tối nay, mẹ nói mẹ có chút việc đến hơi trễ. Chuông điện thoại nhẹ nhàng rung lên. Tích Nhi với tay ra lấy điện thoại. Vì chân cô không cử động được. Mà điện thoại lại xa nên với mãi mới tới nơi. Nhìn vào màn hình điện thoại. Cô vui mừng khi người mất tích 3 ngày nay cuối cùng cũng xuất hiện. Tích Nhi nghe máy. Hoàng Vũ mỉm cười:

"Mấy hôm nay anh có việc bận. Xin lỗi"

Tích Nhi mỉm cười:

"không sao. Em hiểu mà" Hoàng Vũ nín một hơi, nói:

"Nghe nói em bị tai nạn. Có nặng lắm không?"

Tích Nhi mỉm cười:

"Không có chuyện gì đâu. Anh đừng lo. Không cần đến thăm em"

Không có chuyện gì mới lạ đấy. Chân cô có nguy cơ sẽ không đi được nữa. Tích Nhi cúi đầu nhìn xuống đôi chân mình. Những hành động này của cô. Đã thu hết vào tầm mắt của Hoàng Vũ. Anh mặc bộ áo blouse trắng ngắn. Đưa tay lên cửa kính họa lại đường nét của cô:

"Tích Nhi. Anh xin lỗi"

"Anh xin lỗi gì?"

"Anh xin lỗi. Thực sự xin lỗi. Đừng tha thứ cho anh..."

Anh vội vã cúp máy điện thoại. Tích Nhi đang không hiểu chuyện gì thì cửa phòng mở ra.

Bạn đang đọc truyện *Đa Nhân Cách - Trịnh Trang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55

Phạm Thiên Phong cầm một túi hoa quả cùng đồ ăn đi vào trong bệnh viện. Hắn trầm nghĩ, chắc cô nàng này đói lắm rồi đây. Phải nhanh lên mới được.

Phòng bệnh...

Tích Nhĩ và Hoàng Vũ đứng đối diện với nhau. Tích Nhĩ không hiểu hỏi:

"Sao anh lại ở đây? Còn... Sao lại mặc bộ đồ này? Anh làm bác sĩ ở đây sao?"

Thực ra cô và anh quen nhau lâu như vậy. Tích Nhĩ vẫn không biết rõ về anh.

Hoàng Vũ kéo khẩu trang bịt mặt lại. Không hiểu sao. Lúc đó cô thấy rất run sợ. Lý ra cô không nên sợ mới đúng. Sao lại có loại cảm giác này. Tích Nhĩ lủi lại:

"Anh... Anh muốn làm gì?"

Hoàng Vũ tiến lại gần cô:

"Tích Nhĩ. Đừng sợ, không đau đâu. Nhanh lắm"

Lúc anh nói câu đó. Không hiểu sao, trong đầu lại vang vọng một câu nói:

"Đừng sợ. Không đau đâu. Một nhát là xong rồi"

Giống như, câu nói đó nằm trong một phần kí ức bị mất của cô vậy. Hoàng Vũ tiến tới, dùng khăn tay bịt kín miệng và mũi cô. Tích Nhĩ cố dùng hết sức vùng ra. Ánh mắt cô nhìn Hoàng Vũ vừa đau lòng, vừa bất ngờ, nhưng hơn cả đó là thất vọng. Vì sao, vì sao anh phải làm vậy với cô! Nước mắt từ khóe mắt Tích Nhĩ theo đó mà rơi ra. Lúc này, cô dường như sắp mất hết sức lực. Cơ thể càng lúc càng yếu. Cô chỉ biết dùng ánh mắt nhìn về phía hắn. Ngàn vạn lần muốn hỏi tại sao lại làm vậy với cô. Hoàng Vũ nhắm mắt lại. Hắn thực sự không muốn nhìn thấy ánh mắt đó của cô:

"Tích Nhĩ. Anh xin lỗi. Anh xin lỗi Tích Nhĩ"

Đến lúc cơ thể cô yếu dần. Không còn cự quây nữa. Hoàng Vũ buông cô ra. Hắn tuyệt vọng nhìn cô. Hắn tự cười bản thân mình:

"Cô ấy chết rồi. Là mày đã giết cô ấy"

Lúc này, Phạm Thiên Phong đi vào. Hoàng Vũ giật mình. Cúi đầu xuống, vội vàng bước ra. Ánh mắt hai bọn họ giao nhau trong một giây. Phạm Thiên Phong dường như thấy có điều gì rất bất thường. Hắn vội vàng chạy vào xem Tích Nhĩ:

"Tích Nhĩ! Tích Nhĩ! Cậu có sao không?"

Không một tiếng trả lời lại. Phạm Thiên Phong giật mình. Vội vã bấm nút khẩn cấp ở trên đầu giường. Ngay sau đó, một bác sĩ và một y tá đi lên. Vị bác sĩ khám sơ cho Tích Nhĩ. Ngay sau đó, về mặt ông đầy lo lắng, nói:

"Mau chuẩn bị đưa bệnh nhân vào phòng phẫu thuật!"

*****

Tích Nhĩ cảm thấy cơ thể mình nhẹ tênh. Trống rỗng vô cùng. Cô mở mắt ra, thấy bản thân đang đứng giữa một đạo không gian trắng xóa. Cô ngạc nhiên:

"Không lẽ, mình đã chết rồi sao?"

Lúc này một giọng nói vang lên sau lưng cô:

"Tích Nhĩ! Tích Nhĩ quay đầu lại. Cô ngạc nhiên nhìn người trước mặt. Người kia giống cô vô cùng. Giống hơn cả chị em sinh đôi. Tích Nhĩ nhú mày:

"Cô là ai? Sao lại giống tôi như thế"

Cô gái kia mỉm cười:

"Chị là Tích Nhĩ. Chị gái của em. Cũng là người sống chung với em những năm qua"

Tích Nhĩ như hiểu ra đôi chút:

"Chị là nhân cách thứ hai của tôi"

Cô gái kia gật đầu:

"Cũng có thể coi là như vậy"

Tích Nhĩ lắc đầu:

"Nhưng bây giờ tôi chết rồi. Chị cần gì ở tôi nữa?"

Cô gái kia bước tới, nắm nhẹ vai cô:

"Em chưa thể chết Tích Nhi. Em còn có nhiều chuyện phải làm thay chị. Em có biết vì sao, bệnh của em. Bao nhiêu năm qua vẫn không chữa được không? Vì đó không phải đa nhân cách. Chị chỉ là một linh hồn sống nhờ trên cơ thể em. Đó gọi là song hồn. Em chỉ có thể tìm ra kí ức của bản thân. Chị mới có thể siêu thoát"

"Kí ức của tôi? Vậy chị là ai? Có liên quan gì đến kí ức của tôi? Còn tôi rồi cuộc là ai?"

Cô gái mỉm cười:

"Giờ chị sẽ giúp em trở về. Khi trở về. Em hãy đến chỗ Nguyễn Hoàng Dương nhờ giúp đỡ. Lạc Vân, chị yêu em..."

Tích Nhi lần nữa thấy bản thân nhẹ bẫng bay lên không chung. Một ánh sáng xanh hiện ra. Trước khi cô lọt hẳn vào trong đó. Còn nghe một câu nói:

"Lạc Vân. Hãy cẩn thận. Có kẻ đang muốn giết em"

Phòng cấp cứu...

"1... 2... 3 Sốc!"

"Làm lại!"

"1... 2... 3 Sốc! 1... 2... 3 Sốc!!!"

"Bệnh nhân đã có dấu hiệu tỉnh lại. Nhịp tim đã dần ổn định"

Cả phòng cấp cứu thở phào nhẹ nhõm.

Bạn đang đọc truyện *Đa Nhân Cách - Trịnh Trang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56

Tích Nhi một lần nữa thoát khỏi bàn tay tử thần. Lần này tỉnh dậy, trong lòng cô đã có vài phần lạnh nhạt. Trải qua nhiều chuyện như vậy. Bị phản bội nhiều như vậy. Rốt cục cô là ai? Cô có thân thể gì? Kí ức của cô... Rốt cục là gì? Cô chỉ có thể tự mình tìm hiểu. Phạm Thiên Phong thấy cô ngồi thần thờ, hần khe đựng cô một cái:

"Cậu làm sao vậy?"

Tích Nhi giật mình:

"Không có gì. Giúp tớ đứng dậy. Tớ muốn tập đi"

Phạm Thiên Phong đứng dậy đỡ cô:

"Cẩn thận chút, cậu vừa mới phẫu thuật xong"

Hắn đỡ cô ngồi lên xe lăn. Đẩy ra đến chỗ tập đi. Tích Nhi đưa tay nắm lấy một chỗ dựa. Cô cố gắng đứng lên. Nhưng đôi chân mềm nhũn lại đau nhức vô cùng. Tích Nhi nhăn mặt. Cố hết sức đứng lên. Phạm Thiên Phong đứng ra đằng trước đoạn đường ngắn tập đi, nói:

"Tới chỗ tớ đi. Cố gắng lên Tích Nhi"

Tích Nhi nhìn đoạn đường kia. Trước đây, chỉ cần ba bước là đi qua. Bây giờ thì, nó giống như đoạn đường dài mấy nghìn ki lô mét vậy. Cô cắn răng. Dùng hết sức mình. Lê từng bước nặng nề. Đôi chân giống như vô lực. Mỗi cái nhấc chân lên đều đau tới thấu xương. Phạm Thiên Phong nhìn cô chịu đựng cái đau, khiến trong lòng hắn cũng đau ko nhẹ. Những kẻ đã làm cô ra thế này. Hắn nhất định bắt bọn họ trả giá. Đi được 2 bước, Tích Nhi đột nhiên ngã xuống đất. Hắn giật mình. Nhanh chóng chạy lại đỡ cô:

"Không sao chứ? Hay hôm nay tập đến đây thôi. Cậu đừng cố sức quá"

Tích Nhi lắc đầu:

"Không được. Tôi phải nhanh chóng đi được. Nếu như có kẻ lại muốn giết tôi thì phải thế nào?"

Phạm Thiên Phong khẽ nắm lấy bờ vai mỏng của cô. Để cô đối mặt với hắn, nói:

"Tôi sẽ bảo vệ cậu"

Đây đích thực là một lời hứa, cũng là một lời khẳng định. Nhưng Tích Nhĩ lại lắc đầu:

"Cảm ơn. Tôi muốn tự bảo vệ chính mình"

Cô gạt tay hắn ra, kiên trì đứng lên. Phạm Thiên Phong nhìn cô. Tại sao cậu không thể yếu đuối đi một chút? Tại sao lúc nào cũng phải gạt bỏ tôi như vậy. Tôi không đáng được cậu tin tưởng như vậy sao. Tích Nhĩ cắn môi. Xin lỗi cậu, không phải tôi cố ý gạt bỏ cậu. Tôi chỉ là thấy con đường phía trước của tôi đầy gai. Tôi không muốn những người tôi yêu thương phải chịu đau cùng mình.

Tích Nhĩ ngồi trên xe lăn. Nhìn ra ngoài cửa sổ. Cũng không để ý trong phòng có người bước vào. Nguyễn Hoàng Dương đi tới từ phía sau cô. Hắn mỉm cười:

"Mọi chuyện đã ổn thỏa rồi. Hôm nay xuất viện nhé Tích Nhĩ"

Cô mỉm cười:

"Vâng"

Anh ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh cô.

"Không ngờ mọi chuyện lại như vậy. Cho dù suy nghĩ đến thế nào, anh cũng không thể ngờ được. Tích Nhĩ kia anh quen biết ở Đế Vương lại là nhân cách thứ hai của em. Em có sợ không?"

Tích Nhĩ nhìn anh, hỏi lại:

"Sợ gì?"

Nguyễn Hoàng Dương nhìn cô:

"Sợ về quá khứ thực sự của em. Nếu nó có quá nhiều chuyện đau lòng thì sao? Em vẫn muốn tìm hiểu ư?"

Tích Nhĩ cười lạnh:

"Bây giờ cuộc sống của em, còn sợ điều gì đau lòng hơn sao? Cho dù có đau lòng hơn nữa, em vẫn muốn tìm hiểu. Em muốn biết bản thân là ai"

Anh cười:

"Nhiều lần, anh thấy em rất giống anh. Người nhà họ Nguyễn cũng quật cường như vậy. Em liệu có phải em gái thất lạc của anh không nhỉ?"

Tích Nhĩ bật cười:

"Sao có thể chứ"

Nguyễn Hoàng Dương gật đầu:

"Anh cũng biết là không thể. Đám tang giả của em, anh đã lo xếp ổn thỏa cả rồi. Chắc chắn sẽ không bị ai phát hiện. Em cũng có thể thoải mái tìm bí mật về thân thể mình"

Tích Nhĩ mỉm cười:

"Cảm ơn anh. Nhưng chuyện em sắp giả chết. Đừng nói cho Phong nghe nhé?"

Nguyễn Hoàng Dương nhú mày:

"Sao vậy?"

"Chuyện này của em, cậu ấy không liên quan. Em không muốn cậu ấy dính líu tới"

Nguyễn Hoàng Dương gật đầu:

"Được. Anh sẽ giữ bí mật"

Tích Nhĩ mỉm cười:

"Cảm ơn anh

Bạn đang đọc truyện *Đa Nhân Cách - Trịnh Trang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57

Phòng cấp cứu một lần nữa mở cửa ra, Tích Nhĩ được đưa vào. Phía bên ngoài, mọi người lo sốt sắng. Chỉ biết cầu nguyện cho Tích Nhĩ. 6 tiếng trôi qua, cửa phòng cấp cứu mở ra, vị bác sĩ đi ra, mỗi bước chân đều thật nặng nề. Mỗi bước chân giống như dẫm vào lòng hấn, khi nghe bác sĩ nói câu:

"Xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức"

Mọi thứ hi vọng với hấn như sụp đổ. Mẹ Trần khóc lóc bên giường bệnh Tích Nhĩ, Dương Uyển và Trịnh An Hạ cũng không kiềm được nước mắt. Nguyễn Hoàng Dương đặt tay lên vai hấn:

"Phong. Không sao đâu. Mọi chuyện sẽ ổn thôi"

Phạm Thiên Phong lắc đầu, xoay lưng bước đi. Mỗi bước đi của hấn thật nặng nề. Mỗi bước đi đều nghĩ tới hình ảnh cô. Trần Tử Dương bước tới:

"Cứ để cậu ấy như vậy có tốt không. Hay nói cho cậu ấy sự thật đi"

Nguyễn Hoàng Dương lắc đầu:

"Không sao"

Thành Phố màu đen âm u, hấn chạy hết sức về phía trước. Hấn hi vọng có thể chạy để trốn tránh tất cả sự thật. Sự thật rằng Tích Nhĩ đã chết. Sự thật rằng, chính cha hấn là người sai người giết cô. Phạm Thiên Phong lấy tay dấm mạnh lên bức tường, hét lên:

"Aaaaa... Tại sao?!! Tại sao cứ phải là như vậy?? Aaaaa...!!"

Thực sự rất mệt mỏi. Hấn không biết làm cách nào để đối diện với mọi thứ trước mắt nữa. Hấn bước vào trong căn biệt thự rộng lớn nhưng không có tình người. Ông Phạm Thiên Khải chính là cha hấn đang đọc báo ngẩng đầu lên nhìn hấn.

"Về rồi sao?"

Hấn nhìn cha hấn, miệng run run, lồm bồm hai từ:

"Tại sao? Tại sao?"

Miệng hấn run run, muốn hỏi nhưng không thành câu. Bàn tay nắm chặt thành nắm đấm:

"Tại sao ba phải làm vậy với cuộc sống của con! Lúc đầu bỏ mẹ và con để đi thi đừng quay trở về nữa! Tích Nhĩ chết là do ba làm? Tại sao cứ phải dẫm nát mọi thứ mà con yêu thương? Mẹ cũng vậy. Tích Nhĩ cũng vậy! Đều là do ba!"

Phạm Thiên Khải tức giận, đập vỡ chén trà:

"Phải! Do ba! Nhưng ba làm những thứ đó vì cái gì? Không phải là vì con sao? Không phải sao?!!"

Phạm Thiên Phong nhìn ông cười lạnh:

"Vậy ba có từng hỏi, con muốn gì chưa?"

Ông Phạm nhìn hấn lắc đầu:

"Cuộc sống này không phải do con quyết định"

Phạm Thiên Phong cười lạnh, quay lưng bước đi:

"Ba làm ơn đi tự thú đi. Nếu không, đừng trách người con này"

Phạm Thiên Khải tức giận:

"Mày dám!"

Ông ném quyển báo về phía hắn:

"Con quay lại đây cho ta!"

Phạm Thiên Phong dừng chân. Phạm Thiên Khải lắc đầu:

"Từ bỏ con bé đó đi. Mày và nó, sẽ mãi mãi không có kết quả. Biết vì sao không? Vì năm xưa, chính tao là người giết cả nhà nó! Để nó phải lưu lạc tới bây giờ"

Phạm Thiên Phong ngạc nhiên:

"Tại sao ba phải làm vậy?"

Phạm Thiên Khải lắc đầu.

"Đến lúc này, đành nói cho con biết tất cả sự thật"

Sự thật thì luôn làm người ta đau lòng. Phạm Thiên Khải kể xong mọi chuyện. Liền thở dài một tiếng. Phạm Thiên Phong không ngờ nói:

"Vậy thì, Phạm gia này... Một nửa vốn là của Tích Nhĩ? Vậy tại sao ba đã cướp của cô ấy! Còn cướp cả sinh mạng cậu ấy! Gia đình cậu ấy?! Tại sao?!!"

"Vi thể tao mới nói, mày với con bé đó. Mãi mãi không thể ở bên nhau. Mày nói xem, nếu nó biết những chuyện này. Nó sẽ yêu con của kẻ thù giết gia đình nó sao? Giết bản thân nó sao? Nó sẽ tha thứ cho mày sao? Con trai, con và con bé đó, không cùng một thế giới. Bây giờ lại càng không. Hơn nữa, nếu muốn báo cảnh sát? Thì cũng đừng quên ta là người như thế nào. Muốn chống lại ta, con rốt cục cũng chỉ là một con cừ non thôi. Con hãy lên phòng suy nghĩ một chút đi. Đứng về phía ba, hay chống đối lại ba. Là do con quyết định"

Bạn đang đọc truyện *Đa Nhân Cách - Trịnh Trang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58

Phạm Thiên Phong ngồi dựa vào cạnh giường, chân phải co lên, chân trái để duỗi ra. Bộ dạng hẩn tiêu tụy vật vờ vô cùng. Xung quanh là những chai bìa lẩn lóc trên sàn nhà. Hắn ngẩng đầu nhìn bản thân trong tấm gương lớn trước mặt. Một bộ dạng bê tha vẹo vọ cùng xấu xí. Một ít râu lởm chồm đã mọc quanh miệng, hai má hóp vào. Làn da xám đi trông thấy. Áo quần bê tha không chỉnh tề. Cùng với đôi mắt đỏ ngầu. Hắn cảm bức ảnh duy nhất của mẹ hắn trên tay. Lại sờ vào màn hình điện thoại có hình Tích Nhĩ. Đây là hai người con gái quan trọng nhất trong đời hắn. Nhưng họ, đều do cha hắn hại chết. Hắn đau khổ nhủ mày, hỏi:

"Mẹ. Tích Nhĩ, hai người nói xem, con rốt cục phải làm thế nào? Tại sao, tại sao chuyện này lại xảy ra với con? Tích Nhĩ, chắc giờ này em rất hận tôi đúng không? Yêu em chính là một tội lỗi. Nếu như lúc đầu tôi không gặp em. Em sẽ sống cuộc đời bình an của mình. Sẽ vui vẻ mà an hưởng hạnh phúc. Là sự xuất hiện của tôi đã khiến em gặp nhiều đau khổ. Giờ tôi có xin lỗi cách nào. Thì sự thật vẫn chỉ có một"

Phạm Thiên Phong thở dài. Chìm trong đau khổ như vậy là quá đủ rồi. Con đường phía trước hắn phải đi thay mọi người. Hắn không thể mềm lòng nữa. Phạm Thiên Phong đứng dậy. Nhìn mình trong tấm gương lần cuối cùng. Liền quanh lưng đi. Bước vào phòng tắm. Dòng nước lạnh dội đi sự mệt mỏi, dội đi tất cả mọi thứ. Hắn đứng trước tấm gương cạo đi lớp râu kia. Cũng làm lại mái tóc. Trở về bộ dáng anh tuấn trước đây. Khoắc lên người bộ vét màu đen lịch sự, sang trọng. Hắn bước từng bước xuống cầu thang. Mỗi bước đi đều có thể hiện ra cỗ khí lạnh lẽo. Đứng trước mặt ba hắn mà chắc chắn nói:

"Con đã có sự lựa chọn của mình. Con muốn đứng về phía ba"

Phạm Thiên Khải gật đầu. Nhìn lại hắn một lần nữa, hỏi:

"Con chắc chắn?"

Hắn gật đầu đầy kiên định:

"Con chắc chắn. Bản thân con người không thể chìm đắm mãi vào quá khứ như vậy. Tích Nhĩ, cuối cùng cũng chỉ như cơn mưa ngang qua cuộc đời con mà thôi"

.....

Tích Nhĩ nhìn ra ngoài bầu trời trong xanh đẹp đẽ kia. Hôm nay lại là lễ tang của cô nhi? Chết ngày hôm nay, để tạo ra một con người khác, hoàn chỉnh hơn, mạnh mẽ hơn. Mẹ Trần bước vào trong phòng của cô. Đặt bàn tay lên vai cô:

"Tích Nhĩ. Mẹ xin lỗi, bấy lâu đã nói dối con. Không cho con biết thân phận thực sự của mình"

Cô mỉm cười, đưa tay ra lau đi giọt nước mắt trên má bà. Nói:

"Con cảm ơn. Cảm ơn vì mẹ đã cứu con, đã nuôi nấng con, xem con như con gái ruột, cảm ơn mẹ đã không nói ra sự thật cho con biết sớm. Nếu mẹ nói ra, chỉ sợ tuổi thơ của con, sẽ toàn hận thù. Mẹ đừng xin lỗi con như vậy nữa"

Bà mỉm cười, quen thuộc mà vuốt ve khuôn mặt con gái:

"Tích Nhĩ của mẹ ngoan lắm. À phải, để mẹ cho con xem cái này"

Bà cẩn thận, lấy trong góc tủ một cái hộp gỗ. Đi đến chỗ cô, nhẹ nhàng mở ra, nói:

"Đây là những đồ vật khi mẹ đem con về lúc đó. Đây là vòng cổ khắc tên con "lạc vân" một cái tên thật đẹp. Đồ lúc đó cũng không có nhiều. Chỉ có cái vòng này và một mảnh giấy con nắm thật chắc trên tay. Cũng không biết, tờ giấy này ghi địa chỉ của ai. Nhưng có lẽ, sẽ giúp con tìm ra thân phận thực sự của mình"

Tích Nhĩ mỉm cười:

"Cuối cùng, cũng đến ngày con phải rời xa nơi này rồi"

Bà Trần mỉm cười:

"Đến anh quốc rồi, nhớ giữ liên lạc với mọi người"

Tích Nhĩ gật đầu:

"Con biết rồi"

Bà Trần gật đầu:

"Con nghỉ ngơi đi. Lát còn lên đường"

Bà nói xong thì đi ra ngoài. Tích Nhĩ ngồi lại trong phòng. Lại nhìn ra bên ngoài thông qua cửa sổ. Hôm nay tang lễ có rất nhiều người đến. Nhưng người cô chờ đợi nhất, bây giờ vẫn chưa đến. Trước khi đi, cô muốn nhìn thấy hân một lần. Phạm Thiên Phong, lúc nào cậu mới đến đây. Tội sắp phải đi rồi. Tích Nhĩ thở dài. Tích Nhĩ nhìn đồng hồ trên tay.

"Đến lúc rồi"

Lúc này, một người mặc vest đen đi vào trong, cúi chào cô:

"Trần tiểu thư. Tôi là A Nam. Cậu Dương kêu tôi đến đây giúp cô"

Tích Nhĩ mỉm cười:

"Vây làm phiền anh rồi"

A Nam đi đến, đẩy xe lăn của cô ra cửa sau. Phòng cô có một cửa hướng tới khu vườn bên ngoài. Thông qua khu vườn này, cũng có thể đi ra bên ngoài. Bên ngoài đã có một chiếc xe chờ cô ở đó. Tích Nhĩ được đỡ lên xe, trên xe có Nguyễn Hoàng Dương và Trịnh An Hạ. Cũng nhớ tới một chuyện, hai người này, cuối cùng cũng thành cặp với nhau rồi. Cô thấy vui cho bọn họ vô cùng. Nguyễn Hoàng Dương nhìn cô:

"Tích Nhĩ chúng ta xuất phát nhé"

Cô gật đầu. Chiếc xe bắt đầu lăn bánh. Tích Nhĩ ngoái lại phía sau. Bên ngoài trời đang mưa phẫn, gió se lạnh. Tâm nhìn có lẽ cũng bị che khuất. Cuối cùng, cô vẫn không nhìn thấy hân đến.

Bạn đang đọc truyện *Đa Nhân Cách - Trịnh Trang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59

3 năm sau...

Sân bay nội bài. Một cô gái trẻ tầm 18 tuổi. Gương mặt toát lên vẻ thanh cao, mái tóc xoăn mềm mượt. Cô mặc một chiếc áo len bên trong, quần bò đen bó sát, và khoác một chiếc áo dạ dài màu nâu. Đeo kính mắt bản to. Tay xách vali màu đen. Bây giờ, cô đã không còn là Tích Nhi nữa. Tên cô bây giờ là Lâm Lạc Vân. Hay còn gọi là emily. Là một trong những nhà thiết kế nội thất hàng đầu Đông Nam Á.

(Để cho phù hợp. Từ giờ mình sẽ gọi Tích Nhi là Lạc Vân hoặc emily nha)

Lạc vân tháo mắt kính ra, cô mỉm cười:

"Cuối cùng thì cũng đã trở lại mảnh đất này"

Cô đột nhiên nhớ đến hình ảnh một người. Không biết, bây giờ cậu ấy sống ra sao rồi. Có còn nhớ cô không. Hay là đã quên cô từ lâu? Phải, từ khi sang anh. Cô đã phát hiện, bản thân mình. Không hiểu sao cứ nhớ đến Phạm Thiên Phong không ngừng nghỉ. Ra là cô đã thích hắn từ lâu. Cô quen với việc có hắn bên cạnh, quen với việc cùng hắn nói chuyện, quen với việc bị hắn trêu đùa, quen với việc bị hắn làm phiền. Quen với việc mỗi người đều nhìn thấy gương mặt dần dần lạnh lùng của hắn. Hóa ra, cô có nhiều thói quen như vậy. Ba năm qua, không những không bỏ đc. Mà còn nhớ hắn nhiều hơn. Lúc cô đang nghĩ lại, thì hai giọng nói quen thuộc kéo cô lại. Đó là Nguyễn Hoàng Dương và Trịnh An Hạ. Hai người mà cô có ơn rất nhiều. Trịnh An Hạ chạy lại ôm trầm lấy cô:

"Chào mừng em trở về"

Lạc Vân ôm lại cô:

"Em rất nhớ hai người"

Nguyễn Hoàng Dương mỉm cười:

"Thôi được rồi có gì nói sau, chúng ta đi về trước đã"

.....

Phạm Thị...

Trước cửa lớn tập đoàn Phạm Thị. Một chiếc xe BMW đi tới, đỗ ngay đằng trước. Mọi người xung quanh hít một hơi lạnh.

"Chết rồi. Tổng tài máu lạnh đến rồi!!"

"Tất cả mau tránh đường"

"Mọi thứ đều sạch sẽ rồi chứ!"

"Mọi người đều ăn mặc đúng quy định chứ?"

"3... 2... 1..."

Hít một hơi sâu nữa, cánh cửa xe mở ra, một đôi chân thon dài bước ra. Sau đó, là cả một thân hình bá đạo cao 1m87 lộ ra. Gương mặt hắn theo năm tháng mà trưởng thành hơn. Lộ ra vẻ lãnh đạm, cô tịch. Phạm Thiên Phong bước vào công ty, đảo mắt qua một lượt. Mỗi lần hắn liếc mắt tới đâu. Mọi người rụng tim toi đó. Hắn đột nhiên nhìn về phía quầy lễ tân, cả quầy lễ tân chết đứng. Hắn sải từng bước dài đi đến quầy lễ tân. Đứng trước một cô nhân viên xinh đẹp, ba vòng săn chắc. Cô nhân viên khẽ đỏ mặt. Cô ta chính là nhân viên mới đến. Nghe nói tổng tài ở đây lạnh lùng, tàn độc vô cùng. Chẳng phải, cũng vẫn bị sắc đẹp cô ta mê hoặc sao? Cô ả khẽ cười thầm trong lòng.

Phạm Thiên Phong đưa tay lên khịt mũi:

"Cô chưa đọc nội quy của công ty sao?"

Cô ta tỏ vẻ ngây thơ mà nói:

"Tổng tài. Tôi, tôi quên mất nha. Nhất định lát nữa tôi sẽ đọc. Ngài tha cho tôi được không a?"

Phạm Thiên Phong khẽ cười lạnh:

"Tha cô? Vậy các nhân viên khác phải làm thế nào? Đuổi việc cô ta cho tôi!"

Cô ả ngạc nhiên, tức giận mà dậm tay dậm chân:

"Tôi! Anh dám! Tôi đã làm gì sao anh đuổi việc tôi!"

Phạm Thiên Phong hít hơi lạnh:

"Cô không làm gì? Cô vi phạm nội quy của công ty. Ăn mặc quá ngắn! Quá sặc sỡ! Trang điểm quá nhiều! Xịt nước hoa quá nhiều! Ô nhiễm môi trường làm việc ở đây! Cô là nhân viên mới! Vậy mà dám không đọc nội quy công ty! Cô coi công ty của tôi là trò đùa sao? Người như cô vốn dĩ không có tư cách ở lại đây! Cút!"

Cô ả thút thít:

"Anh dám đuổi việc tôi! Tôi là tiểu thư Lê gia! Tôi sẽ về mách cha tôi! Hủy hợp đồng với công ty bên anh!"

Phạm Thiên Phong chỉ nói một câu:

"Bảo vệ, đem cô ta ném ra ngoài!"

Ngay lập tức, hai người bảo vệ đi vào xách cổ cô ả đá ra khỏi công ty. Mọi người hít hơi lạnh. Quả không hổ danh là tăng băng ngàn năm mà.

Bạn đang đọc truyện *Đa Nhân Cách - Trịnh Trang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.